

Rất Yêu Tướng Công

Contents

Rất Yêu Tướng Công	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	53
18. Chương 18	58
19. Chương 19	63
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	77

Rất Yêu Tướng Công

Giới thiệu

Lạc đường là vấn đề thật lớn, đi không ra ngọn núi này, sẽ không vào được thành. Mà nếu vào không

1. Chương 1

Trăng thanh gió mát, nước hồ trong suốt phản chiếu hình ảnh ánh trăng rằm trên bầu trời đêm thật đẹp.

Tôm tôm!

Một tiếng động đột ngột vang lên phá tan bầu không gian yên tĩnh, theo tiếng chỉ thấy một hòn đá nhỏ rơi vào trong hồ, phá tan hình ảnh phản chiếu của ánh trăng trên hồ tạo ra những vòng tròn gợn sóng. Hành động đó có lẽ vẫn chưa đủ, nam hài đứng cạnh bờ hồ lại tiếp tục nhặt thêm một hòn đá ném xuống mặt hồ, vẽ mặt đầy chán ghét hình bóng phản chiếu của ánh trăng rằm và chính bản thân trên mặt nước.

Ánh trăng chiếu rọi làm ánh lên màu tóc bạc và đôi mắt tím trông thật tà mị.....

Vẫn chưa đủ để kiềm chế sự tức giận, nam hài một tay cầm mái tóc bạc của chính mình, tay kia nắm một tiểu đao chém xuống, một nắm tóc màu bạc rơi xuống mặt đất.

“A!”

Tiếng động đột ngột làm nam hài kinh động, bất ngờ dừng hành động lại, nhìn về phía thanh âm vừa dứt, hần vô tình thấy được một bóng dáng nho nhỏ trên cây .

Không hề kiềm chế cơn thịnh nộ đang dâng cao nam hài quát: “Ai cho người ở đây?”

Nữ hài vờ như không thấy cơn thịnh nộ vừa rồi liền hỏi: “Vì sao lại cắt tóc đi vậy?” Bé gái vội trèo xuống khỏi cây một cách vụng về - chậm chạp, tâm tư vẫn còn thắc mắc về sự việc vừa thấy

“Để như vậy đẹp mà.....” trong thanh âm mang theo thập phần tiếc nuối và khó hiểu

“Là người đang cười nhạo ta?” Nam hài nheo mắt lại, thập phần có địch ý với lời nữ hài vừa thốt ra

“Ta không có” tiểu cô nương không muốn bị hiểu lầm lập tức lớn tiếng cãi lại, lại vội chỉnh lại cho đúng: “Thật kỳ lạ, người lớn dạy ta khi được người khác khen thì phải nói cảm ơn như vậy mới là đứa bé ngoan, nhưng người lại không như vậy”

Nam hài giận dữ “Đó không phải là một lời khen”, câu nói đó làm cho hần thấy nữ hài này là cố ý.

“Người..... uhm” chưa kịp nói hết câu, bất ngờ tiểu cô nương đánh về phía hần, làm hần ko kịp phản ứng và cũng vô phương chống đỡ. Nữ hài thuận thế ngồi trên người hần.

Trên người liền truyền đến đau đớn làm cho hần không thể kiềm chế mắng: “Người....” Nhưng lời chưa kịp thốt ra nữ hài đã lên tiếng trước.

“Thật là màu tím nha” nhìn thấy màu mắt của hần làm nữ hài vô cùng ngạc nhiên nhưng lại cười rất thích thú và nói: “Thật giống bảo thạch, đẹp thật”

Nam hài bị nụ cười trước mắt làm cho sững sốt. Ban đầu hần rất tức giận vì nghĩ nàng cố ý chọc vào nỗi đau sâu thẳm trong lòng hần, nhưng với ánh mắt chân thành vừa rồi của nàng làm cho hần không còn tức giận và đến bây giờ hần mới nguyện ý tin tưởng vào lời nói vừa rồi của nàng là không có ý cười nhạo hần, nhưng lại làm cho hần không tránh khỏi có chút thắc mắc.

Người không sợ ta? Không thấy ta như vậy thật đáng sợ sao?

Không ai, ít nhất là trước khi gặp nàng, chưa từng có người nào nhìn thấy bộ dáng của hần mà không khiếp sợ, cho dù vẫn cố giữ bình tĩnh nói năng đàng hoàng nhưng trong mắt vẫn thể hiện rất rõ sự sợ hãi không thể che giấu. Hần biết rõ trong mắt những người đó hần không giống họ mà họ coi hần như là một quái vật, vì vậy làm cho hần càng thêm đau và hận bộ dáng của chính mình

“Sẽ không” nữ hài cố gắng lắc đầu và không chút do dự vội trả lời. Vuốt mái tóc màu bạc rồi chỉ vào mắt của nam hài mà nói: “Thật đẹp, ta rất thích”

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự nghiêm túc trong mắt một người làm cho hắn cảm thấy mình được tiếp nhận, một niềm vui không thể kể xiết dâng trào trong trái tim hắn.

Nam hài giữ chắc nòng không chút do dự, hỏi không chút nuối tiếc: “Người muốn làm nương tử của ta không?”

“Nương tử? Nương tử là gì?” nữ hài nghiêng đầu nghi hoặc, đối với chữ “nương tử” của nam hài có chút khó hiểu.

“Nương tử chính là người vĩnh viễn ở chung một chỗ với ta” khác với thái độ ban đầu, nam hài nhẫn nại giải thích.

“Người không phải nói thích bộ dáng của ta sao? Chỉ cần người làm nương tử của ta thì mái tóc màu bạc và đôi mắt tím này sẽ là của người” dù vẫn còn là đứa bé nhưng hắn đã hiểu được cái gì là dụ dỗ mà hắn trước mắt chỉ muốn giữ lại tiểu cô nương này.

“Của ta?”

“Đúng, là của người”.

“Ừ, tốt” tiểu cô nương nhìn mái tóc bạc và đôi mắt tím ngây ngốc gật đầu không biết rằng mình đã bị dụ.

Nam hài hôn lên má nữ hài với vẻ mặt vừa lòng nói: “Ước định tốt lắm, từ giờ người chính là nương tử của ta” vừa lúc ấy hắn như nhớ ra điều gì liền lấy ra một chuỗi vòng ngọc màu đen luôn đeo bên người, vừa nhìn đã biết đây là một món đồ trân quý.

Nam hài đeo vòng ngọc vào cổ nữ hài, thận trọng nói: “Đây là tín vật của ta, người nhất định phải giữ cẩn thận”.

Dường như nữ hài đã hiểu liền gật đầu và cũng lấy một vật trên người đưa cho nam hài: “Ta cũng có vật này cho người”. Nhưng khác với tín vật của nam hài, thứ nữ hài vừa đưa chính là lá bùa bình an mà nàng luôn đeo bên người.

Ban đầu không nghĩ sẽ cùng nàng trao đổi tín vật, nhưng khi thấy dáng vẻ tươi cười của nàng hắn liền đưa tay tiếp nhận.

Chợt nhớ còn chưa biết tên nàng, hắn lập tức hỏi “Đúng rồi người tên là gì...?” nhưng bị nàng cắt ngang.

“Ta đói bụng...” Nữ hài nhìn hắn cười hì hì nói, bụng cũng phối hợp kêu lên...

Hắn lại một lần nữa thất bại, nam hài bất đắc dĩ tạm gác lại câu hỏi đứng lên nhìn nàng nói “Ta đã biết, ngoan ngoan đứng đây chờ ta, ta sẽ tìm đồ ăn cho người”

“Ta sẽ quay lại, nhớ không được đi lung tung”

Hắn cẩn thận nhắc đi nhắc lại đến khi thấy nàng gật đầu mới rời đi. Thế nhưng ngay khi hắn cầm đồ ăn quay trở lại thì đã không còn thấy được bóng dáng kia nữa, không còn gì lưu lại, hắn thậm chí vẫn chưa biết được tên của nàng.

2. Chương 2

“Trang chủ”, trong thanh âm có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn vô cùng cung kính, hai nam tử đứng hai bên nhìn nhau đồng thời hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt trên chủ tọa suy nghĩ rõ ràng không tập trung, kêu.

Mặc dù nghe thấy tiếng kêu, nhưng Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn ngồi y nguyên không có phản ứng, chỉ là mắt khẽ nâng, ngay cả một cái phản ứng cũng không có, làm hai người phía dưới không nhịn được thở dài, nhưng vẫn là không mở miệng không được.

Nhưng vừa mới mở miệng đã bị Hạ Hầu Tà Nguyệt cắt ngang.

“Được rồi, phần còn lại các người cứ tự quyết định theo ý mình, không cần hỏi ta, cũng không cần báo cáo lại cho ta.” Mặc dù trước khi báo cáo cho Hạ Hầu Tà Nguyệt, nội dung đã được rút gọn, nhưng hắn vẫn như trước không đủ kiên nhẫn để nghe xong.

“Dạ” hai người bất đắc dĩ trả lời, nhìn trang chủ rời đi, ai cũng không dám hướng hắn phát sinh ý khiến khác.

“Thư Uyên! Người cảm thấy trang chủ là tín nhiệm hai chúng ta, hay là căn bản không xem chúng ta ra gì?” Lôi Thiếu Quân nhin không được hỏi Lãnh Thư Uyên.

“Là không thêm để ý.” Lãnh Thư Uyên lật sổ sách xem, một mắt phê duyệt rất nhanh, một mắt trả lời. Hắn cũng không phải tùy tiện mà nói, xét theo tình huống trước mắt, cho dù hai người bọn họ đem Ngạo Đẳng sơn trang phá hư, Hạ Hầu Tà Nguyệt chỉ sợ cũng sẽ không nhú mày một chút.

“Ta cũng đoán vậy.” Lôi Thiếu Quân gật đầu phụ họa. Có đôi khi hắn hoài nghi một Ngạo Đẳng sơn trang quyền thế - giàu có mà trang chủ cũng không quan tâm, vậy với Hạ Hầu Tà Nguyệt mà nói rốt cuộc còn có chuyện gì khiến hắn lưu tâm?

“Mặc kệ có hay không, đều không phải chuyện chúng ta cần suy nghĩ” Lãnh Thư Uyên nghe Lôi Thiếu Quân lẩm bầm lẫu bẫu bên tai, đặt sổ sách đã phê duyệt xong qua một bên, một tay cầm thêm sổ sách khác rồi nhân cơ hội nói ra.

Đương nhiên Lôi Thiếu Quân hiểu lời nói của Lãnh Thư Uyên, nhưng chỉ cần là người, hắn đều có ham muốn chứ? Dù lạng lừng thế nào cũng sẽ có một hai chuyện chấp nhất, nhưng ở bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng chưa từng phát giác, việc này làm hắn không thể không hiếu kỳ :“Thư Uyên, chẳng lẽ người thật sự một chút cũng không muốn biết?”

“Vậy rất quan trọng sao?” cùng Lôi Thiếu Quân tương phản, thái độ Lãnh Thư Uyên bình thản không cho rằng chuyện đó có gì để nói.

“Đúng không quan trọng. Bất quá, người không tiếp thu nhưng nếu có thể tìm được chuyện làm trang chủ bận tâm không phải sẽ thú vị hơn sao?” Hắn đối với cá nhân trang chủ chưa từng có ý kiến, nhưng có thể theo bên người trang chủ tìm thấy điều thú vị cũng tốt.

“Không.....” Lãnh Thư Uyên vừa mới lên tiếng, còn chưa kịp nói hết câu đột nhiên có người xông vào cắt ngang lời nói làm hắn thu lại ánh nhìn, khuôn mặt hiện lên một chút lãnh ý.

“Ca! Người hắn sớm biết trang chủ hôm nay sẽ đến đây, vì sao không nói trước cho ta biết? Người rõ ràng biết ta muốn gặp lại hắn.” Ngay cả cánh cửa cũng bị đẩy ra, Lôi Thu Yến thở phì phì vọt tiến vào, hoàn toàn không để ý cái khác, liền nhắm vào Lôi Thiếu Quân oán trách.

“Thu Yến, ta đã nói muội bao nhiêu lần rồi, nơi này không phải là nơi muội có thể tùy tiện xông vào.” Lôi Thiếu Quân nhú mày rằng dạy muội muội, dư quan dưới khóe mắt liếc nhìn Lãnh Thư Uyên, không thấy được một tia hờn giận nào trên mặt hắn.

“Ai kêu ca ca người không nói ta biết” Lôi Thu Yến không chút phát giác chính mình nói như thể có gì không ổn.

“Người đương nhiên không cần biết” Lãnh Thư Uyên nói, thái độ lạnh nhạt làm Lôi Thu Yến thoáng chút thu liễm (là bớt phóng túng ak) chút, nhưng thấy vẻ mặt của ca, nội tâm bất mãn lại bùng nổ.

“Ta là muội muội của người, vì sao người không giúp ta?” Đối mặt với Lôi Thiếu Quân, Lôi Thu Yến không nhin được lại tăng lên khí diễm (khí diễm nghĩa là kiêu căng nhưng thấy kỳ kỳ nên mình không ghi). Tác hợp cho nàng cùng trang chủ đối với ca ca rõ ràng cũng có lợi, nàng chính là không hiểu vì sao ca ca luôn cản trở nàng.

“Đó là hai việc khác nhau. Chúng ta hiện tại đang nghị luận người không nên tùy tiện xâm nhập nơi này.” Lôi Thiếu Quân nhú mày nói thẳng, cho dù hắn biết rõ ràng trong lòng muội muội hắn nghĩ gì, nhưng hắn không dự định thảo luận ở đây.

Khuôn mặt Lôi Thiếu Quân nghiêm túc nói: “Nếu lần sau lại tái phạm, dù là người ta cũng sẽ chiếu theo xử trí như người khác, hiểu chưa?” Trong ý tứ không hề có nửa điểm nói đùa

“Vì cái gì.....” Lôi Thu Yến muốn phản đối, nhưng thấy ca ca có thái độ không giống bình thường, làm cho nàng không dám nói thêm, không khỏi tức giận dậm chân.

“Ta ghét ca ca nhất.” Tức giận bỏ lại câu nói, Lôi Thu Yến không đợi Lôi Thiếu Quân lên tiếng liền dùng dùng nổi giận chạy ra ngoài.

“Thật xin lỗi” Vì muội muội có hành vi thất lễ, Lôi Thiếu Quân bắt đầu dĩ hượng Lãnh Thu Uyên nhận lỗi, hẳn cũng hiểu được cho dù Lãnh Thu Uyên không nói gì, nhưng trong lòng cũng có hờn giận, nếu không phải có hẳn ở đây có lẽ sớm đã đem Thu Yến quăng ra ngoài.

“Người tốt nhất mau chóng làm cho nàng hiểu rõ, trang chủ tuyệt nhiên không có khả năng thấy được ý của nàng, nàng cứ như vậy quần quýt si mê nhiều hơn, đối với ai đều không tốt” Một lần nữa tiếp tục làm việc, Lãnh Thu Uyên dậm mặc nói, không phải vì thấy Lôi Thu Yến không vừa mắt, đơn thuần là nhìn việc mà nói.

“Ta đã biết”

Lôi Thiếu Quân nhin không được thở dài, hẳn hiểu rất rõ việc này, nhưng thái độ vừa rồi của muội muội hẳn xem ra nàng căn bản không nghe vô bất cứ lời khuyên bảo nào

Nàng được chiều nên sinh ra tính kiêu căng, ngay cả bản thân hẳn là ca ca còn không chịu được, đừng nói đến Hạ Hầu Tà Nguyệt. Mà cho dù bỏ qua nhân tố này, với hiểu biết của hẳn về nàng, hẳn hoàn toàn có thể đoán trước nếu muội muội có thể thấy được bộ dạng khác của Hạ Hầu Tà Nguyệt, chỉ sợ không si mê chấp nhất như vậy, ngay cả hẳn và Thư Uyên khi thấy cũng từng kinh ngạc trong nháy mắt.....

Đồi núi thanh tĩnh, rừng cây xanh um, tiếng chim muông lãnh lót, gió luồng qua cành cây khẽ lay động những phiến lá, khiến ánh nắng xuyên qua những khe hở chiếu vào hồ nước sáng lấp lánh, làm người ta khi đi ngang không kiềm được phải dừng lại thưởng thức quang cảnh tinh tế mỹ lệ..... (khúc này nghĩa của nó là diễn tả cảnh đẹp ak, mình chém một số từ choa cảnh đẹp hơn thui ^^)

“Thật đói nha.....” (> < vô=“” duyên=“” ghê=“” phá=“” hết=“” cảnh=“”>

Một thanh âm lãnh lót đột ngột xuất hiện. Không thèm nhìn cảnh sắc thật đẹp quanh mình, đối với Lam Như Nhật hiện tại mà nói, cảnh kia còn không bằng một cái bánh bao đặt tới trước mặt nàng thật tốt hơn.

Ai! Nếu biết sớm sẽ như vậy, nàng sẽ không vụng trộm xuống núi, lần này không biết mất bao lâu mới có thể bị Tiểu Tri tìm được. Mà nàng có thể hay không bị tìm được trước khi chết đói đây? Vì sao khả năng cảm nhận phương hướng của nàng lại kém như vậy, vừa mới đi ra khỏi một ngọn núi lại liền tiến vào một ngọn núi khác, bất luận lần này nàng đi như thế nào, vẫn là ở trong núi.....

Nhìn không được lại thở dài, Lam Như Nhật ở trong lòng tiếp tục nhớ kỹ lại, rõ ràng lần này nàng còn nhớ rõ muốn ra ngoài phải đem theo bạc, nhưng như thế nào lại không đi đến trong thành, phía trước nàng như vậy cùng lạc đường có cái gì khác nhau sao?! Ít nhất nếu vào được trong thành thì cũng không nguy hiểm tới tính mạng, còn có thể có người thấy thương nàng đói bụng mà mua bánh bao cho ăn, nhưng hiện tại một bóng người cũng không có, nàng đi đâu tìm được người tốt bụng đến cứu cái bụng đáng thương của nàng đây!

“Trên cây có thể hay không rút xuống trái cây cho ta ăn nha?” một mỗ làm cho nàng loạn choạng, Lam Như Nhật tùy tiện tìm cây dựa vào, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không kiếm được lắm bầm nói. (đoạn này ta hiểu sơ sơ nên ta chém)

Hiển nhiên, trên đời này cũng không có chuyện tốt tự dưng tới, vậy nên trên cây ngay cả bóng của một quả cũng không có, làm cho nàng chỉ có thể cúi đầu ai oán, bắt đầu dĩ hượng còn cách nào đành lồi vòng ngọc đang đeo trước ngực ra, nhìn chăm chăm vào nó nói:

“Người a người, khi nào thì mới để cho ta tìm được đây?”

Nàng mỗi lần xuống núi bị lạc đường rồi bị Tiểu Tri tìm được đều tránh không được phải nghe hẳn mắng rất nhiều, nhưng nàng vẫn sẽ lên chuồn xuống núi tiếp, chính vì muốn được nói tạm biệt với cái người có mái tóc bạc và mắt màu tím, hoàn thành việc mà lúc đó nàng chưa kịp làm, việc đó làm cho nàng canh cánh trong lòng đã lâu..... (ta có chémak)

Ba tra!

Đột nhiên truyền đến tiếng vang làm Lam Như Nhật ngẩng đầu, khi nàng thấy cách đó không xa bóng dáng, ánh mắt phút chốc sáng ngời, tinh thần cũng vì vậy mà phấn chấn hơn, khi xác định đó không phải vì đói quá mà thấy ảo giác, ngay sau đó, Lam Như Nhật nhắc chân vội chạy tới.

Bây giờ, nàng được cứu rồi!

Đang đi trên núi, Hạ Hầu Tà Nguyệt kỳ thực đã sớm phát hiện thấy bóng người ngồi dựa ở dưới tàng cây, mặc dù ngọn núi này thuộc tài sản của Ngạo Đẳng sơn trang, lẽ ra không có người xuất hiện ở đây, nhưng hắn cũng lập tức thu hồi ánh mắt, cũng không có ý định xử lý, càng không muốn tiến lại gần; Với hắn mà nói, người đó không đáng để hắn chú ý, cũng không đủ tầm quan trọng.

“Làm gì?”

Thân ảnh vọt thẳng tới hắn làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt không thể tiếp tục làm như không thấy, thân hình khẽ dõn, lắc mình ra sau lạnh lùng hỏi.

Lam Như Nhật không kịp trả lời vì hắn đột nhiên né tránh mà vô huyệt, cả người khổng chế không được ngã về phía trước; đột nhiên thay đổi làm cho nàng ngay cả tiếng kêu thảm thương cũng không kịp phát ra, chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi đau đớn.

..... Hả! Không đau!

3. Chương 3

Đau đớn mà nàng nghĩ không có xảy ra, điều này làm cho Lam Như Nhật nghi hoặc, chậm rãi mở mắt phải trước, lại chậm rãi mở mắt trái, rõ ràng phát hiện chính mình cách mặt đất vẫn xa, mà lại đang đứng.

Mặc dù trong nháy mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt thấy khó hiểu với hành động vội vàng đưa tay ra giúp của mình, nhưng cũng chỉ như thế, cũng không định hỏi, xoay bước chân rời đi.

“Chờ, chờ chút!” Mắt thấy cây cứu mạng sẽ rời đi, Lam Như Nhật vội vàng hô. Vì sợ hắn trong nháy mắt biến mất, nàng nhanh tay bắt lấy ống tay áo của hắn không buông.

Muốn tránh cánh tay kia đối hắn mà nói căn bản là chuyện dễ như trở bàn tay, Hạ Hầu Tà Nguyệt vốn cũng định làm như vậy, nhưng khi hắn nghe thấy tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng của nàng, không khỏi sửng sốt, mới có thể bị nàng bắt lấy ống tay áo.

“Người..... Là nữ?” Bởi vì phát hiện này, làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt có chút bất ngờ mà không gạt bỏ tay nàng ra, mà là nhíu mày hướng ánh nhìn đến nàng.

Không thể trách hắn lại nhận sai. Vì ngay từ đầu hắn chưa nhìn kỹ bóng dáng kia, chỉ là lọt vào dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy đó là một nam hài, vừa rồi nếu nàng không lên tiếng, hắn căn bản sẽ không phát hiện “Hắn” rốt cuộc là nữ.

“Ta là nữ.” Lam Như Nhật gật đầu. Tuy rằng Tiểu Tri thường nói với nàng bên ngoài thói đời thực hiểm ác, muốn nàng khi xuất môn tốt nhất cải trang thành bộ dáng nam hài tương đối sẽ an toàn, mà nàng cũng nghe theo, nhưng không hiểu được vì sao mỗi lần đến cuối cùng luôn bị lộ, bởi vậy về sau nàng cũng chẳng muốn giấu diếm, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì nha.

“Xin hỏi đến thành nên đi như thế nào?” Nhìn ra được nam nhân trước mắt muốn quay đầu chạy lấy người, Lam Như Nhật không chút do dự, vội vàng hỏi, vả lại nếu chưa có được đáp án trước, vẫn sẽ cầm chặt lấy tay áo hắn.

Nàng lo sợ hắn có hành động chạy trốn làm Hạ Hầu Tà Nguyệt nhíu mày, nhìn thấy nàng không sợ chết còn lôi kéo tay áo của hắn không buông ra, hắn không nguyện ý mở miệng chỉ dẫn nàng.

“Người liền theo.....” Đang lúc Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn nhìn chuẩn bị nói đường hướng vào thành, một đạo loang loáng đột nhiên xẹt qua hắn mắt, làm hắn kinh ngạc dừng lại.

“Theo thể nào?” Lam Như Nhật chú ý tới phản ứng dị thường của đối phương, nhin không được hỏi lại, một lòng thầm nghĩ muốn chạy nhanh trên đường vào thành, để nàng có thể lập tức vọt vào trong thành ăn thật no cho cái bụng đáng thương của chính mình đã bị bỏ đói hồi này giờ.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không vội trả lời, mà cúi đầu nhìn theo vòng ngọc màu đen đang rủ xuống trước ngực nàng lại nhìn khuôn mặt nàng, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng đánh giá, làm như muốn xét rõ điều gì.

“Ở đâu?” Cuối cùng cũng phát hiện ánh mắt quái dị của hắn, Lam Như Nhật nhin không được nghi hoặc hỏi.

“Đó là ai?” Không trả lời vấn đề của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi thẳng.

“Người nào?” không hiểu hắn đang hỏi gì làm cho Lam Như Nhật thấy không được rõ ràng.

“Vòng cổ ngọc màu đen .” Trong giọng nói dường như sắp hết kiên nhẫn.

“Đương nhiên là của ta đây.” nhìn vòng cổ vừa rồi kéo ra chưa kịp thu vào trong, Lam Như Nhật dĩ nhiên nói; Rồi sau đó như nhớ tới cái gì, nàng khẩn trương cầm hắc ngọc, nghiêng thân đi, lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo: “Đây là của ta! Ai cũng không được đoạt đi.”

“Vật đó có thật quan trọng?” Phản ứng kịch liệt của nàng làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nhú mày, nhìn thái độ bảo hộ vòng cổ hắc ngọc của nàng không cho là đúng.

“Rất quan trọng!” Lam Như Nhật không chút do dự gật đầu.

“Bởi vì nó có giá trị?” Mang theo ý cười như không cười nhìn về phía nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt ngay sau đó hỏi lại.

“Không phải!” Vòng cổ ngọc màu đen này của nàng rất quan trọng không phải là cái loại này tục vật có thể sánh bằng! Lam Như Nhật buồn bực đang muốn nói cái gì đó phản bác hắn, đột nhiên tiếng cười vụt tắt.

Lòng nàng trong nháy mắt khê động, Lam Như Nhật thẳng đến giờ phút này mới chú ý tới, người đứng ở trước mặt nàng lại có khuôn mặt thật khôi ngô.

“Người còn nhớ rõ trước đây ai đã đưa cho người không?” chưa Hạ Hầu Tà Nguyệt chú ý tới nàng thất thần, hỏi lại, ngữ điệu dường như ẩn dấu điều gì nhưng khó có thể phát hiện trong chốc lát.

“Đương nhiên!” Thoáng chốc đã quên mất buồn bực vừa rồi, Lam Như Nhật ánh mắt sáng lên: “Ta nói với người, đây là.....”

Vui vẻ nhất thời không suy nghĩ hướng hắn nói ra, nhưng nhanh hơn, nàng nhớ lại sự kiện khác, cho nên lời nói đột nhiên gián đoạn, thái độ trở nên cẩn thận.

“Ách..... Là một bằng hữu tặng.”

Rõ ràng chuyển biến của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt sao có thể nhìn không ra. Nhú nhú mày, nội tâm có chút sốt ruột không thể đè nén, hắn bức thiết muốn chứng thực điều chính mình hoài nghi, nhưng còn không kịp xuất khẩu, nàng đã trước một bước hỏi:

“Vì sao người biết đây là của người khác trước đây cho ta?” Linh quang vừa lóe trong đầu, Lam Như Nhật khó hiểu hỏi lại. Rõ ràng nàng cái gì cũng chưa nói, sao hắn lại như vậy khẳng định được vật này là người khác tặng, nhưng lại biết nàng mới trước đây phát sinh chuyện nên có. Một loại mơ hồ ấn tượng hình thành trong đầu, ngay sau đó, nàng đột nhiên sợ hãi nói:

“Người biết hắn?!” đưa ra kết luận làm cho Lam Như Nhật hưng phấn mà bắt lấy hắn. Nghĩ đến chính mình tìm lâu như vậy, rốt cục tìm được một chút manh mối, tất nhiên là vui vẻ không thôi.

“Ai?” Hạ Hầu Tà Nguyệt giọng điệu bình thản, như là không biết nàng đang nói cái gì, một chút cũng không làm cho nàng nhận thấy được ở hắn khuôn mặt kỳ thật có cùng cảm xúc với nàng.

“Chính là cái người có một mái tóc màu bạc cùng đôi mắt màu tím, là người rất xinh đẹp nha!” Lam Như Nhật hoa tay múa chân nói. Phản ứng của nam nhân trước mắt làm cho nàng sốt ruột, lo lắng thật vất vả mới có manh mối không muốn lại bị đứt mất.

“Tóc màu bạc cùng mắt tím xinh đẹp?” Âm điệu khó tin truyền đến, Hạ Hầu Tà Nguyệt vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Phi thường xinh đẹp!” Lam Như Nhật ra sức gật đầu, không chần chờ liền nói ra.

Thập phần khẳng định trong lời nói làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt trong lòng không khỏi hơi hơi động, nhưng.....

“Nếu thực sự người như thế tồn tại, kia cũng có thể nói hắn là ngoại tộc đi.” Hung hăng hướng nàng nói như hất một ca nước lạnh, hắn không che dấu chính mình trong lời nói cảm thấy chán ghét.

“Cái gì là tên ngoại tộc a!” Lam Như Nhật trừng lớn mắt, không phục phản bác.

“Ngoại tộc thì chính là quái vật.” làm như nghĩ Lam Như Nhật nghe không hiểu, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn về phía nàng, mở miệng giải thích.

“Người!” đưa tay chỉ vào hắn, Lam Như Nhật nhất thời không biết nên mắng cái gì, chỉ có thể tức giận dậm chân, bất bình hô lên: “Đó là không giống người thường, mới không phải là quái vật!”

Kỳ thật nàng cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy cách nói này. Vì muốn tìm gặp được nam hài có mái tóc màu bạc và đôi mắt tím trước đây, nàng từng hướng qua rất nhiều người tìm hiểu tin tức, nhưng mọi người vừa nghe thấy lời nàng hình dung tổng thể xong liền nói như vậy làm cho nàng phi thường tức giận, đến nỗi nhin không được cùng người khác cãi âm ỹ lên; về sau này, nàng liền không trực tiếp hỏi nữa, mà chỉ gián tiếp tìm hiểu, vì chính là không muốn lại nghe thấy lời kia làm nàng chán ghét cái vả.

“Người muốn đi đâu?” Nàng đột nhiên xoay người bước đi hành động làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt kinh ngạc, động tác nhanh chóng bắt lấy tay nàng, không cho nàng rời đi như vậy.

“Chuyện không liên quan đến người! Buông tay!” Thực tính trẻ con thẳng nói, đâu phải vì hắn là cây gỗ cứu mạng (giống như sắp chết đuối mà vớ được khúc gỗ ak) mà phải bỏ qua; Đối Lam Như Nhật thật tình mà nói, vũ nhục người trong lòng của nàng cũng như trực tiếp vũ nhục nàng, thật muốn làm nàng tức giận, hiện tại nàng thà rằng lạc đường đói chết cũng không thêm hướng hắn cầu cứu!

“Người không phải muốn thấy hắn? Không phải muốn tìm người kia sao?”

Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi trong nháy mắt sớm kéo lại Lam Như Nhật muốn rời đi, bởi vì hắn mới vừa rồi ác liệt phê bình, làm cho nàng nhất thời đã quên bọn họ sở dĩ nhắc tới chuyện này tất cả đều bởi vì hắn tựa hồ biết chút cái gì về nó.

“Chỉ có ta biết được hắn ở nơi nào, cũng chỉ có ta mới có thể giúp người nhìn thấy hắn.” Dễ dàng để nhìn ra suy nghĩ của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt không nhẹ không nặng nói; Mà ban đầu lôi kéo tay nàng cũng đã buông ra, đại khái như tùy theo ý kiến của nàng

Nghe xong lời Hạ Hầu Tà Nguyệt nói, Lam Như Nhật một bước cũng không thể bước ra đi tiếp, vì muốn biết tin tức về người đó nàng đã tìm kiếm rất lâu rồi, lại có vừa rồi có chút bất mãn với lời nói của hắn, đấu tranh một hồi lâu cuối cùng, nàng không cam lòng quay đầu nhìn về phía hắn.

“Ở đâu?” Đúng là vẫn còn khuất phục, nguyên nhân ý nghĩ muốn gặp lại nam hài xinh đẹp kia đã thắng hết tất cả, làm cho Lam Như Nhật cố đè xuống cảm xúc kích động, mở miệng hỏi.

“Người tên là gì?” Không có lập tức trả lời vấn đề của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi.

“Lam Như Nhật.” Không nghĩ nhiều liền bật thốt lên nói ra, Lam Như Nhật dậm chân, phát hiện chính mình căn bản không nên trả lời hắn, không khỏi lại làm cho nàng có chút ảo não.

4. Chương 4

“Hạ Hầu Tà Nguyệt, tên của ta.” Đã có được đáp án vừa lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt đi theo nói ra tên chính mình.

Nghiêng đầu nhìn về phía hắn, Lam Như Nhật không hiểu hành động này của hắn đại biểu cho cái gì, nhưng nàng cũng không tự hỏi lâu lắm, bởi vì chuyện nàng để ý là –

“Này! Người không phải thật sự biết hắn ở đâu sao?” Không phải nàng lấy lòng tiểu nhân đi đo lòng quân tử, nhưng thật sự rất khó để nàng không hoài nghi người nam nhân gọi là Hạ Hầu Tà Nguyệt này có phải hay không trêu chọc nàng để mua vui, dù sao hắn vừa rồi nói người nàng thích kia là quái vật.....

Ồ, hắn hẳn là sẽ không vì vậy mà muốn chinh nàng chứ?

“Ta vừa mới nói, ta gọi là Hạ Hầu Tà Nguyệt.” Nghe thấy nàng đối hắn xưng hô làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nhú mày, lại một lần nữa lặp lại lời mới vừa rồi chính mình nói, thấy trên mặt hắn rõ ràng hoang mang khi, hắn trực tiếp yêu cầu:

“Gọi ta là Tà Nguyệt.”

Cho dù trong lòng có tràn đầy nghi vấn, nhưng khi thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn chăm chú, nàng ngoài ý muốn phát hiện chính mình lại không có biện pháp nói cự tuyệt lời nói vừa rồi của hắn, rất hiếm kỳ.....

“Được rồi, Tà Nguyệt.” cho dù vẫn còn muốn biết hắn vì sao phải như vậy kiên trì, nhưng Lam Như Nhật buông tha cho suy nghĩ đó, tâm tư lại trở lại lúc ban đầu, theo đuổi không bỏ hỏi:

“Ta thật sự có thể nhìn thấy hắn sao?”

“Người sẽ thấy.” Không có cách chuyển đề tài, lần này Hạ Hầu Tà Nguyệt cho nàng câu trả lời khẳng định.

Uc, ục ục, ục ục ục.....

Theo tâm tình thả lỏng, Lam Như Nhật liền bị đối bao tử bắt đầu kêu réo tức khắc làm nàng xấu hổ đỏ mặt.

“Ách..... Đây là bởi vì.....” Thử nói cái gì đó để che dấu, nhưng lại lần nữa vang lên thanh âm làm cho nàng xấu hổ nói không nên lời, nhìn không được muốn mắng cái bao tử không chịu khuất phục kia một trận (potay với chị này bảo tử đối quá ko kêu sao được mà nói nó ko khuất phục bả __ __) , cũng bất quá mới đối một ngày, nhưng lại lựa tại thời điểm này thắm thì kêu! (haha nó kêu to vậy chứ có thắm gì đâu)

Tất nhiên là nghe thấy được rõ ràng thanh âm kia, Hạ Hầu Tà Nguyệt sau đó không khỏi bật cười. Hắn dường như đều gặp nàng khi đang đối bụng, chính là.....

Lần này hắn sẽ không để cho lần tình hình lại phát sinh như lần trước.

“Đi theo ta.” Hắn hướng nàng đưa tay.

“A? Là!” Lại một lần nữa vì hắn lộ ra nụ cười mà ngây ngốc sững sốt, Lam Như Nhật thất thần sau mới phản ứng lại, bản năng thấy hắn trong lời nói liên làm, mới bình tĩnh phát giác chính mình tay bị hắn cầm thì mới giật mình thấy không đúng.

“Chờ.....”

Lam Như Nhật kháng nghị nhưng lời nói không kịp nói ra, Hạ Hầu Tà Nguyệt nắm trụ tay của nàng đồng thời thuận thế sử dụng lực đem nàng kéo đến chính mình, không có cấp nàng cơ hội nào cự tuyệt, ôm lấy ngang eo của nàng, bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng, trong rừng xuyên qua, một đường hướng Ngạo Đẳng sơn trang mà đi.

Như bây giờ rốt cuộc là tình huống ra sao đây?

Ngồi cắn đũa không khỏi thắc mắc, đối diện trước mắt một bàn đầy thức ăn thơm ngào ngạt, Lam Như Nhật nhìn không được tự hỏi. Hồi tưởng lại tình huống vừa rồi một đường bị ôm, trên mặt nàng không khỏi thẹn mà đỏ mặt. Tuy rằng dựa trên thực tế mà nói, Hạ Hầu Tà Nguyệt đại khái có hành động đó là giúp nàng, dù sao nàng khi đó quả thật đã muốn đối đến không thể cử động, nhưng là.....

Bình thường mà nói, hắn là không ai sẽ làm như vậy đi? Huống chi ngay từ đầu hắn căn bản là không nghĩ để ý tới nàng, như thế nào đột nhiên đối nàng tự dưng thay đổi?

Lam Như Nhật chống tay nghiêng đầu tự hỏi. Theo bình thường mà nói, nàng rất ghét ai phê bình nàng về chuyện của người nàng thích, bởi vậy lúc ban đầu nàng vốn phải đưa Hạ Hầu Tà Nguyệt vào danh sách người xấu trong đầu nàng. Thế nhưng sau khi hắn không chỉ tốt bụng mang nàng trở về, còn cấp cho nàng một bàn tiệc đầy đồ ăn có thể giúp nàng no bụng. Làm cho nàng nghĩ đối hắn thật biết ơn và ấn tượng đáng ghét ban đầu dù không muốn nhưng cũng dần thay đổi.

Hai ý nghĩ song song khác nhau không ngừng giao chiến ở trong đầu, trì trệ nhưng không cách nào phát hiện Hạ Hầu Tà Nguyệt là tốt hay xấu, Lam Như Nhật vẻ mặt có vẻ rất buồn rầu.

Uc ực.....

Bụng lại lần nữa phát ra kháng nghị, Lam Như Nhật không khỏi dùng sức hít vào một hơi, mùi thơm của thức ăn xông vào mũi làm cho nàng nuốt nước miếng, sau đó thực không thể không nuốt phực mà lập tức buông tha cho màn tự hỏi, rất nhanh quyết định hết thấy chờ nàng ăn no rồi nói sau.

Châu chấu quá cảnh (theo mình nghĩ là ăn nhanh quá ak).

Hạ Hầu Tà Nguyệt trên mặt nháy mắt hiện lên kinh ngạc. Trước mắt cảnh tượng làm cho hắn trong đầu tự động hiện lên “Châu chấu quá cảnh” Bốn chữ, cũng làm cho hắn hoài nghi nàng đến tột cùng là đối bụng bao lâu. Phát hiện nàng hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của hắn, Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không vội vã lên tiếng quấy rầy nàng dùng cơm, chỉ là tùy ý chọn chỗ ngồi xuống, nhìn nàng bộ dáng ăn như hổ đói, ánh mắt không tự giác nhu hòa đáng lên.

“Người, người đến khi nào?” Sau khi ăn no, Hạ Hầu Tà Nguyệt không báo trước mà xuất hiện làm cho Lam Như Nhật khựng đầu thấy hắn giật mình, không khỏi lắp bắp nói.

“Vừa mới.” Đơn giản trả lời, ánh mắt như trước không rời khỏi nàng.

Rất quái lạ! Lam Như Nhật không thể nói rõ rốt cuộc là cái cảm giác gì, nhưng nàng chính là cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

“Người..... như thế nào lại như vậy?” Không giỏi để che dấu cảm xúc, nàng mặc dù cảm thấy do dự, nhưng vẫn là trực tiếp hỏi.

“Vì sao hỏi như vậy?” Hạ Hầu Tà Nguyệt không rõ nên nhượng mày hỏi.

“Không, không có gì!” Lam Như Nhật lập tức xua tay phủ nhận, cười đến có chút chột dạ. Nói chung không thể nói hắn là trong một lúc hắn thể hiện hai thái độ trái ngược nhau làm nàng cảm thấy quỷ dị đi?

“Đúng rồi! Cảm ơn chiêu đãi của người!” Nhớ tới còn chưa có hướng hắn nói lời cảm tạ, Lam Như Nhật vội vàng nói ra, thuận thế nói lảng sang chuyện khác, rất sợ hắn tiếp tục truy vấn.

“Có thể hợp khẩu vị người là tốt rồi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không cảm thấy nàng cần cảm tạ nên cũng không tiếp thu; mà nàng nói lời cảm tạ nhượng làm cho hắn nhớ ra nhện không được liên hỏi điều mới vừa rồi nghi hoặc.

“Người đã bao lâu chưa ăn?”

Bởi vì không biết những món nàng yêu thích, Hạ Hầu Tà Nguyệt đặc biệt nói phòng bếp làm nhiều món ăn một chút, nhưng giờ phút này trên bàn tròn có thể nói là đĩa nào cũng thấy đầy, đồ ăn đầy ắp đều bị nàng quét sạch, làm cho hắn không khỏi hoài nghi là nàng rốt cuộc là đối bụng bao lâu.

“ Bao lâu sao?” Nhắm vào vấn đề Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi, Lam Như Nhật đưa tay lên nghiêm túc đếm quên cả đứng dậy. Nếu nhớ không lầm trong lời nói, nàng hắn là hôm kia mới xuống núi đi, bởi vì có đem theo một ít lương khô, cho nên lúc đó còn có thể chống đỡ được một thời gian, nói cách khác.....

“Ta nghĩ đại khái là ba bữa ăn.”

Tính tính kỳ thật cũng mới một ngày mà thôi, cho dù không gặp được hắn, nàng hắn là cũng không đến mức đói chết. Lam Như Nhật nông cạn nghĩ. Ăn no xong, nàng đem ánh mắt đảo qua, thực thuận tay lấy bên cạnh một ấm nước, tự động rót một chén nước uống.

Ngọt ngào, uống đã thật! Liếm môi dưới, tư vị ngoài làm cho Lam Như Nhật nhin không được lại uống tiếp thêm mấy chén.

“Người luôn như vậy?” biết đến đáp án lại làm Hạ Hầu Tà Nguyệt nhú mày thật sâu, không khỏi hướng nàng xác nhận hỏi.

Luôn? Nhất thời không biết trong lời nói của Hạ Hầu Tà Nguyệt có ý tứ gì, Lam Như Nhật chần chờ, tựa hồ theo lời nói của hắn nghĩ xem có gì khiến hắn hiểu lầm, đang muốn mở miệng giải thích, thì người cảm giác lâng lâng hai mắt nặng trĩu rũ xuống, làm cho nàng nhắm mắt, cảm giác trước mắt bóng dáng Hạ Hầu Tà Nguyệt tựa hồ có chút mơ hồ, ngay sau đó liền bị kéo vào mộng đẹp.

Đúng lúc tiếp được nàng khuynh đảo thân mình, Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó liếc mắt hướng trên bàn nhìn lại, Lam Như Nhật mới vừa rồi tiện tay dùng mấy ly trà, phát hiện nước bên trong trong suốt chất lỏng tản mát ra một mùi hương dịu ngọt.

Về mặt chợt lộ ra bất đắc dĩ, Hạ Hầu Tà Nguyệt thở dài, hoàn toàn không nghĩ tới mấy ly rượu ngọt như vậy nhưng cũng lại có thể làm cho nàng say túy đổ. Đành thế, dù sao về sau còn nhiều thời gian, nên từ trong miệng nàng cũng sẽ có được đáp án sớm hay muộn cũng sẽ biết thôi. Mà nếu không có sự cho phép của hắn, từ giờ phút này trở đi nàng sẽ không thể rời khỏi hắn.

“Ta sẽ cho người nhìn thấy người người muốn gặp.” Nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập nhu tình, ngón tay mơn trớn trên hai gò má nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn Lam Như Nhật nằm ngủ say trong lòng hắn, nhẹ nhàng hôn trên má nàng nói. (ta không hiểu lắm nên có chem. Ak ^^)

“Mà người, đừng làm cho ta thất vọng nha.....”

5. Chương 5

Trăng tròn cao cao trên bầu trời, ánh trăng xuyên thấu rọi vào qua cửa sổ, mặc dù trong phòng chỉ có ánh nến yếu ớt, vẫn là rõ ràng có thể thấy được khung cảnh xung quanh.

Ách..... Nàng hiện tại là ở nơi nào?

Từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt nghi hoặc nhìn ngó xung quanh, vừa tỉnh lại Lam Như Nhật trong lúc nhất thời còn muốn làm rõ ràng vì không biết chính mình thân ở chỗ nào.

Ấn xoa giữa trán, Lam Như Nhật thử lục lại trí nhớ, nhưng là chỉ nhớ chính mình uống lên rất nhiều chén nước ngọt ngào rất là ngon, rồi sau đó không còn nhớ được gì, thậm chí còn không kịp trả lời câu hỏi của Hạ Hầu Tà Nguyệt đã bị chu công gọi đi.

Lại nhìn xung quanh bốn phía lần nữa, trước mắt nàng nhìn thấy hiển nhiên không phải phòng lúc này, làm cho nàng bối rối vỗ vỗ vào hai má, thật sự không rõ ràng lắm tại đây đoạn thời gian đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Không có người bình thường nào ở chỗ xa lạ mà không khỏi lo sợ, nhưng Lam Như Nhật ở trong suy nghĩ vẫn không lý giả được, lại đơn giản buông tha không tự hỏi nữa, trước trực tiếp xuống giường đi ra bên ngoài.

“Oa!” Cảnh sắc trước mắt làm cho Lam Như Nhật không khỏi phát ra tán thưởng.

Láng giềng kế bên phòng nhỏ là một mảnh hồ nước trong suốt, tuy rằng quanh mình không phải toàn là cây xanh, nhưng một gốc cây đại thụ cao chất ngất tựa như bảo hộ nơi đây, làm cho bốn phía càng thêm khoan thai tĩnh lặng.

Hưng phấn gần như sẽ hướng đến mặt hồ phóng đi, nhưng nhanh hơn, lực chú ý của nàng lập tức bị một sự vật khác hấp dẫn đi; Nàng xem đến vật gì đẹp hơn so với hồ nước đó! Kia sợi tóc nơi ánh trăng chiếu

xuống lóe ra thản nhiên màu bạc, trong nháy mắt thu hút đi toàn bộ ánh mắt của nàng, làm cho nàng rất cuộc không thể đem ánh mắt dời khỏi.

“Ta rất cực tìm được người!”

Từ sau lưng lặng lẽ tiếp cận, e sợ sẽ kinh động đến hắn, Lam Như Nhật thẳng đến bắt lấy được góc tay áo của hắn thì mới reo to lên, đợi khi hắn xoay người lại, nàng không khỏi ngây người.

Cùng trong trí nhớ giống nhau, như trước đôi mắt màu tím như nước trong suốt thật xinh đẹp, mái tóc màu bạc dường như là hắn làm nàng thoáng chốc thất thần; nhưng mà, dung nhan tuấn mỹ kia lại làm cho nàng ninh mi (không biết dịch chữ ninh mi sao lun (— —))

“Hạ Hầu Tà Nguyệt?” Nhìn người trước mắt, Lam Như Nhật thật sự không thể xác nhận có hay không là chính mình nhận sai, hôm nay mới thấy qua dung mạo, mặc dù mơ hồ như nàng cũng không có khả năng lập tức quên, nhưng, nhưng.....

“Ta nói rồi, bảo ta là Tà Nguyệt.” Lại sửa cho đúng, Hạ Hầu Tà Nguyệt với tay nắm lấy tay nàng, dùng sức kéo nàng lại gần.

Không rảnh có phản ứng với hắn vì hành động vượt quá khuôn phép, Lam Như Nhật trong đầu vẫn đang rất hỗn loạn, không rõ trước mắt đến tột cùng là cái tình huống gì.

“Người nọ là người?” Kinh ngạc chuyện trước mắt làm cho nàng không có cách nào tốt để tự hỏi, Lam Như Nhật chỉ có thể trực tiếp hỏi như vậy.

“Là ta.” Đối với nghi vấn của nàng, hắn cho câu trả lời khẳng định.

“Nhưng là, nhưng là người khi đó rõ ràng nói người giống như vậy là ngoại tộc là quái vật.” Chưa từng quên đi lời hắn đã nói qua, Lam Như Nhật lại nói ra lần nữa. Vẫn tưởng ngay lúc ấy hắn phê bình, nàng vẫn cảm thấy căm giận bất bình.

Hạ Hầu Tà Nguyệt chỉ là trầm mặc nhìn.

“Người..... Là cố ý?” Lam Như Nhật không xác định hỏi, mà hắn vẫn chưa phủ nhận, này làm nàng nhú mày chỉ trích:“Quá đáng!”

“Xin lỗi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt áy náy nói, thừa nhận chính mình vì thử nàng mà cố ý nói ra lời nói làm nàng chán ghét.

Biết sai có thể sửa, đó là điều rất tốt (chém ak). Hắn giải thích làm cho Lam Như Nhật vừa lòng liền gạt đầu, vươn tay bắt lấy tóc màu bạc rủ trước ngực hắn, sử dụng hơi nhiều lực làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt hơi khom người, làm ánh mắt hai người nhìn nhau.

“Về sau không được nói chính mình là ngoại tộc hoặc quái vật, như vậy xinh đẹp ánh mắt màu tóc bạc là do ông trời ban cho.”

Hạ Hầu Tà Nguyệt trong mắt hiện lên ngạc nhiên, tuy rằng hắn vừa rồi đã giải thích cùng câu nàng mới nói là chuyện hoàn toàn khác, nhưng nàng bảo vệ hắn như thế lại làm hắn nhìn không được động lòng.

Nàng quả nhiên vẫn là người đáng giá để hắn đem nàng đặt ở trong lòng.....

Lộ ra thoải mái cười, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn Lam Như Nhật đồng thời thất thần, thuận thế hạ xuống dịu dàng hôn trên trán của nàng.

Xoa trán nơi Hạ Hầu Tà Nguyệt hôn môi lên, Lam Như Nhật có chút bối rối. Chưa từng có người nào đối nàng làm như vậy qua, cho dù nàng không cảm thấy chán ghét, nhưng là..... hành vi này không phải người bình thường sẽ có đi?

“Vì sao người muốn hôn ta?” Không cho nghi hoặc làm phức tạp chính mình, nàng trực tiếp hỏi Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Bởi vì ta muốn.” Hạ Hầu Tà Nguyệt ngắn gọn trả lời, vẫn chưa tìm kiếm được lý do biện giải cho chính mình.

“Chỉ cần người muốn, ai cũng có thể?” Trong giọng nói không có chút hờn giận.

“Trên đời này chỉ có người sẽ làm ta muốn làm như vậy.” Hạ Hầu Tà Nguyệt thái độ tự nhiên nói.

Tuy rằng không hiểu chính mình vì sao lại có loại cảm xúc này, nhưng trong lời nói của hắn làm tâm tình của nàng khá hơn, cũng trực tiếp biểu hiện ở trên mặt.

“Nhật Nhi?” Phát hiện nàng vẫn ngây ngốc nhìn hắn, Hạ Hầu Tà Nguyệt hướng nàng kêu.

“Sao, như thế nào?” Tâm thần đột nhiên bị kéo lại, Lam Như Nhật vội đáp, rồi sau đó dừng hạ, chú ý cách xưng hô của hắn đối với nàng, vẻ mặt lộ ra bối rối.

“Không ai bảo ta Nhật Nhi.”

“Đây là chuyên thuộc của ta, chỉ có ta mới có thể gọi người như thế.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nghe như ôn hòa trong giọng nói, có điều ý tứ không để cho người nào được gọi như vậy.

Hắn muốn thành người đặc biệt trong lòng nàng.

Là như thế này sao? Xoa xoa hai bên má, Lam Như Nhật thật không thèm để ý, dù sao chỉ là cách xưng hô mà thôi, nàng lại không chịu thiệt.

“Nhật Nhi.” Trong giọng nói dẫn theo tia bất đắc dĩ, Hạ Hầu Tà Nguyệt lại gọi Lam Như Nhật đang thất thần nhìn hắn.

Trùng mắt nhìn, hiển nhiên cũng phát hiện chính mình luống cuống, Lam Như Nhật xấu hổ cười, mở miệng giải thích: “Bởi vì rất đẹp, cho nên nhìn không được liên tục nhìn ngây người.”

Thật sự không thể trách nàng! Hạ Hầu Tà Nguyệt có màu tóc bạc giống như là từ hào quang lấp lánh của ánh trăng biến hóa thành, làm người ta không thể dời ánh mắt; Mà kia mắt tím xinh đẹp cũng có ma lực kỳ dị, giống như hồ sâu làm người khác khi vừa nhìn liền yêu thương mà chìm sâu trong đó, làm cho ở nàng bất tri bất giác nhìn đến quên mình.

“Vì sao người lại cho rằng nó xinh đẹp?” Đối mặt với bộ dáng này của hắn làm người ta kinh sợ, trên đời chỉ sợ cũng chỉ có nàng một người sẽ nói như vậy, bởi vì mặc dù là cha mẹ sinh dưỡng của hắn cũng không dám nhìn con mắt của hắn, chỉ có nàng là khác.

“Xinh đẹp thì chính là xinh đẹp, không vì cái gì cái gì a.” Đương nhiên trả lời làm cho người ta không thể nào phản bác được, nhìn nàng kiên định vẻ mặt, làm cho hắn cảm thấy này vấn đề vừa hỏi dường như tức cười.

“Tà Nguyệt?!” Đột nhiên ôm chặt làm cho Lam Như Nhật giật mình, cuống quýt hô lên.

Không có buông tay, không nói gì, cũng không có hành động nào thêm, Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng chỉ là ôm nàng, nhưng là nguyện làm cho nàng không bao giờ rời đi nữa.

“Người không sao chứ?” Cảm giác như là qua lâu thật lâu, Lam Như Nhật nhìn không được lo lắng hỏi.

“Người vì sao không đến tìm ta?” Rốt cục hỏi ra điều nghi vấn lâu nay.

Hắn luôn luôn tại đây chờ nàng. Ở nơi sau khi nàng biến mất, hắn vẫn chờ đợi ở nơi gặp nàng lần đầu tiên, nhưng nàng lại chưa từng tái xuất hiện, làm cho hắn mỗi một lần chờ đợi là mỗi lần thất bại.

“Ta có!” Nghe thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt giống như mang theo chỉ trích trong lời nói làm cho Lam Như Nhật lập tức đáp lại, đưa ra mặt lo lắng.

“Ta vẫn đều có chạy xuống núi đi tìm người, nhưng là, nhưng là ta không nhớ rõ chỗ đó a!” Chính là bởi vì như thế, nàng mới luôn đi lung tung, vì chính là nghĩ thử thời vận, xem có thể hay không vừa vận may mắn như vậy làm cho nàng tìm được hoặc gặp được hắn, cũng là bởi vì như vậy, nàng mới làm cho chính mình lâm vào tình cảnh đối bụng cùng lạc đường khổ khổ.

Không có đem giải thích của nàng làm như là lý do có lẽ, trên thực tế Hạ Hầu Tà Nguyệt đối trả lời của nàng cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao hắn cũng từng nghĩ qua khả năng này, nhưng.....

“Người cũng chưa từng nói sẽ gặp lại, ta chờ thật rất lâu.”

Vẫn bị Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm vào trong ngực, tư thế như vậy làm Lam Như Nhật không thể ngẩng đầu nhìn hẳn, làm cho nàng chỉ có thể theo trong thanh âm của hắn mà đoán biết được cảm xúc, mà hắn nói lời này thật khiến nàng áy náy không thôi.

“Xin lỗi.....” Duy nhất nghĩ đến là trước giải thích, Lam Như Nhật lập tức nói: “Ta đây làm như thế nào người mới nguyên ý tha thứ ta?”

“Cái gì cũng đều có thể?”

“Đương nhiên!” Lam Như Nhật không chút do dự gật đầu; Mà ở nàng chưa chú ý tới tình huống, Hạ Hầu Tà Nguyệt khéo môi tựa hồ hơi nhếch lên.

“Cho nên người hiện tại nguyên ý thực hiện lời hứa hẹn lúc đó với ta?”

“Uh, không thành vấn đề!” Nàng thật mạnh gật đầu, sau đó mới chần chờ. Nàng cũng chưa từng quên hẳn, đây là nàng có thể lớn tiếng nói ra chuyện, nhưng nàng tuyệt không nhớ rõ chính mình từng nhận lời hứa hẹn với Hạ Hầu Tà Nguyệt cái gì.

..... Khi đó nàng hẳn là không đáp ứng hắn chuyện gì rất kỳ quái đi?

Nghe được lời ưng thuận của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt không đem nàng đặt tiếp ở trong lòng, buông tay ra nàng, vẻ mặt hiện rõ ràng sung sướng.

“Như vậy, từ giờ phút này trở đi, người chính là nương tử của ta.”

Xong đời..... Thật sự xong đời..... Nếu bị Tiểu Tri biết đến, nàng khẳng định sẽ bị mắng chết!

Giờ phút này trong đầu Lam Như Nhật hối hận chính mình vừa rồi quá xúc động, tự hỏi cũng không biết như thế nào mới có thể lấy lại được lời vừa rồi. Dù sao sau khi Hạ Hầu Tà Nguyệt nói ra hứa hẹn của nàng lúc trước, nàng quả thật đối việc này cũng có ấn tượng, kia làm cho nàng không có cách nào, cũng không thể thất hứa, duy nhất làm nàng lo lắng chỉ là sau khi Tiểu Tri biết việc này, chính mình sẽ bị mắng nhiều lắm lắm.....

Nhịn không được lại thở dài trong lòng, Lam Như Nhật rất khó không thể dự đoán khi Tiểu Tri thực phát bực lên bộ dáng sẽ đáng sợ đến thế nào, nghĩ lại trước giờ hiếm khi thấy Tiểu Tri tức giận, làm nàng không khỏi rung mình một cái.

Hả!

Trên người không hiểu sao có thêm tấm áo choàng. Mở to mắt nhìn, Lam Như Nhật nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt, hẳn tưởng nàng bị lạnh? Tuy rằng chỉ là một hành động nho nhỏ, lại làm cho nàng có cảm giác thực đặc biệt, cũng làm cho nàng bất giác lộ ra nụ cười.

Tạm thời trước đem phiền não quăng tới một bên, trên thực tế ở Hạ Hầu Tà Nguyệt chưa từng có ý kiến khác hướng hồ, Lam Như Nhật vui vẻ đưa tay thưởng thức mái tóc ánh bạc trên đầu của hắn, đối với tóc ánh bạc của hắn yêu thích không buông tay, sau lại lấy tóc cọ xát lên mặt, cảm thụ cẩn thận xúc cảm mềm mại kia.

6. Chương 6

“Rất thích mái tóc xinh đẹp của người, như là ánh trăng biến thành.” Nàng tự đáy lòng nói xong, ngẩng đầu nhìn hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Nhưng mà, ta thích nhất cũng là đôi mắt tím của người, giống như thạch anh (thạch anh tím đẹp lắm àk mình cũng thích) thật là thần bí, làm người ta mê muội thật sâu.”

Ngắm nhìn nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt kim lòng không đậu đem nàng ôm sát. Trên đời này cũng chỉ có nàng sẽ như vậy thản nhiên nói thích, ngay cả chính hắn cũng từng không ngớt chán ghét bộ dáng.

“Ở lại bên cạnh ta, chứng tỏ người không phải thuận miệng nói vui cho qua.”

“Hào.” Cũng không biết vì sao, khi nàng nhìn hấn lại làm lời nói cứ như vậy thốt ra.

“Người không có cơ hội đổi ý.” Hôn trên môi của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt di môi tới cổ của nàng đồng thời cũng lặc hạ ấn ký (để lại dấu hôn ak). “Người là của ta, cùng ta như một người Nhật Nhi.” (có chém nha)

Thật tò mò..... bị hấn chạm qua rất nhiều chỗ, Lam Như Nhật đối phản ứng chính mình thấy nghi hoặc, nàng rốt cuộc lại không tức giận, cũng không cảm thấy bị xâm phạm, tựa như hết thảy chính là đương nhiên như vậy.

Chính là bởi vì hứa hẹn?

Lam Như Nhật khó hiểu tự hỏi, nàng có phải hay không vẫn không có phát hiện – ở trong lòng chính mình, hấn kỳ thật là một người đặc biệt? Không chỉ vì hấn có vẻ ngoài làm nàng không thể quên được, mà đường như có chút gì đó.....

“Nhật Nhi?”

Gọi lại tâm hồn đang phiêu lạc, chỉ là trong chớp lát, Lam Như Nhật rất nhanh liền đem vấn đề vừa mới tự hỏi ném đến một bên, nhin không được lại tiếp tục chơi đùa với tóc màu bạc của hấn, điều này làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt có chút bất đắc dĩ lộ ra tươi cười, tùy ý nàng thưởng thức tóc màu bạc của hấn.

“Như thế nào, mệt mỏi?” Sau một lúc lâu, gặp Lam Như Nhật rũ rũ mi mắt, tay ngừng chơi đùa với tóc của hấn, Hạ Hầu Tà Nguyệt lập tức ôn nhu hỏi.

“Um.....” Thấp giọng đáp lại, không tự giác lại dựa về phía hấn.

“Vậy trở về đi.” Lấy tay vuốt má nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xoay người hướng phòng trong đi đến.

Ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của Lam Như Nhật, ngồi bên trên giường Hạ Hầu Tà Nguyệt không thể đem ánh mắt trên người nàng dời đi, lại không nỡ làm nàng thức dậy, cũng không nguyện đem tay buông ra.

Hấn chưa bao giờ từng quên đi nàng, hấn vẫn đều nhớ rõ người kia đối hấn cười, nói thích dung mạo của hấn chính này nữ oa. Không thể phủ nhận, khi đó khi hấn phát hiện nàng biến mất không thấy, từng cảm thấy tức giận, càng đối quyết định, nếu nàng bỏ lại hấn, kia hấn cũng không cần nàng.

Nhưng lập tức một lần trăng tròn lại làm hấn chán ghét lại tiếp tục đến, hấn cũng không tự chủ nhớ tới nàng tươi cười nói thích ánh mắt và màu tóc của hấn, không hiểu sao lại mang cho hấn an ủi, cho nên trong đầu hấn bắt đầu có ý nghĩ muốn gặp lại nàng, nhưng theo thời gian lớn dần, hấn hiểu được sự thật kỳ vọng trong lúc đó là rất khó thực hiện.

Hấn ngay cả nàng tên gọi là gì cũng không biết, dưới loại tình huống này, muốn tìm đến nàng quả thực như mò kim đáy bể, huống hồ có khả năng nàng sớm đã quên hấn, kia hấn chẳng phải là không chờ? Bởi vậy, hấn học buông tha cho, dần dần, hấn cảm thấy có thấy hay không được đến nàng cũng không quá cách biệt.

Ít nhất tại đây lúc trước hấn cho rằng là như vậy.

Nhưng khi hấn thật sự lại nhìn thấy nàng, hấn lập tức biết kia hết thảy đều là giả ; Ở trong lòng hấn, hấn kỳ thật chưa bao giờ từng buông tha cho ý nghĩ đó. Như vậy mãnh liệt tình cảm, thúc đẩy hấn vô luận như thế nào cũng không nguyện lại để cho nàng rời đi; Hấn thế này mới sáng tỏ, nguyên lai chính mình đã có tình cảm với nàng nhiều không thể cắt bỏ được.

“Tuyệt không để cho người lại có cơ hội rời đi khỏi ta, người là của ta.”

“Uhm.....” Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh sáng chói mắt làm cho nàng vẫn nhắm mắt lại và nằm ở trên giường Lam Như Nhật nhủ thầm lại, nhin không được xoay cái thân, ý đồ tìm vị trí thoải mái hơn.

Hả! Trời tựa hồ trở tối.....

Mơ hồ cảm giác có chút là lạ, nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ nhiều, xê dịch thân mình, tựa như bình thường giống nhau giờ tay ôm lấy vật mềm mại giường cọ xát.

Cứng rắn cứng rắn.... Cuối cùng nhận thấy được không thích hợp, thiếu vật mềm mại than quen xúc cảm, Lam Như Nhật rốt cục mở mắt ra nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Tường?

Mở ra mắt đang nhắm, ý thức chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nàng ánh mắt hoang mang hướng lên trên di, đột nhiên đập vào mắt một khuôn mặt làm cho nàng trợn trừng mắt.

“Tà Nguyệt?” Về mặt ngây người. Lam Như Nhật trong lúc nhất thời chưa nhận ra Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Khác với tối hôm qua, giờ phút này ở trước mắt nàng bộ dáng không còn màu mắt tím và mái tóc ánh bạc, mà là hồi phục bộ dáng tóc đen mắt đen lúc nàng mới thấy hắn.

“Sớm.” Dem tóc rũ trên mặt nàng vuốt về sau, Hạ Hầu Tà Nguyệt cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Sớm.” Đối mặt hắn tươi cười, ý thức của Lam Như Nhật sau một hồi mới quay lại vội mỉm cười.

“Người lại biến trở về như cũ bộ dáng.” Kéo dài cuối câu, nàng cảm thấy cực kỳ khó tin, khó có thể tin trên đời thực sự có người có thể như vậy đối tới đối lui.

“Đã cảm thấy sợ hãi sao?” Tay khẽ vuốt hai gò má nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi.

“Vì sao? Mặc kệ người là bộ dáng nào ta đều thực thích nha, hơn nữa như vậy rất lợi hại không phải sao?” Không có tự hỏi nhiều lắm, Lam Như Nhật đơn thuần đáp. Đối nàng mà nói, có hai loại diện mạo của Hạ Hầu Tà Nguyệt cùng những người khác cũng không có khác biệt quá lớn, tự nhiên không có cách sợ hãi.

“Người thật là kỳ quái.” Trừ bỏ nàng, rốt cuộc không có người sẽ nói như vậy; Mà cứ việc Hạ Hầu Tà Nguyệt như vậy hình dung nàng, nhưng hắn nhìn về phía Lam Như Nhật ánh mắt cũng là dị thường ôn nhu.

“Phải không?” xoa xoa má, hắn trong lời nói làm cho Lam Như Nhật không khỏi hoài nghi chính mình có phải hay không thực sự như vậy kỳ quái. Nhưng nàng cũng không có nghĩ lâu lắm, bởi vì rất nhanh nàng liền phát hiện đến một sự kiện khác sớm nên chú ý tới lại xem nhẹ, về mặt hoang mang mở miệng: “Người làm sao có thể ngủ cùng với ta?”

“Người không nhớ rõ sao? Tối hôm qua sau khi người mệt ngủ, tay vẫn cầm lấy tay áo ta không buông, ta không nỡ đánh thức người, cho nên liền biến thành như bây giờ.” Hạ Hầu Tà Nguyệt mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói, tay ôm nàng như trước, đối với lời nói dối của mình không có gì chột dạ.

“A? Đúng, xin lỗi!” sau khi hiểu ý trong lời nói của hắn, Lam Như Nhật cuống quýt giải thích, không nghĩ tới tối hôm qua chính mình cư nhiên gây cho hắn phiền toái lớn như vậy.

“Nhật Nhi, người thật đáng yêu.” Nàng bộ dáng luống cuống tay chân làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn không được cười ra tiếng, liền đem tay chặt chẽ ôm trọn nàng ở trong lòng.

“Tà Nguyệt, như vậy ta không thể cử động.” Lam Như Nhật vặn vẹo thân mình; Ở hắn ôm ấp, nàng hận bản thân không thể nhúc nhích.

“Vậy ngoan ngoãn ở lại trong lòng ta.” Như trước không có ý định buông tay, Hạ Hầu Tà Nguyệt bá đạo công khai biểu thị.

“Nhưng là ta phải đem giường trả lại người gấp a.” Nàng đã muốn chiếm lấy hết cả đêm, làm sao có thể lại không đi.

“Không cần trả, của ta chính là của người.” Nghe thấy lời Lam Như Nhật nói, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhún mày, thái độ tự nhiên trả lời.

“Thật của ta?” Ngực khí tràn ngập tò mò, Lam Như Nhật sớm đã quên hai người ban đầu thảo luận chuyện gì.

Khóe môi nhẹ kéo, Hạ Hầu Tà Nguyệt xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, nhẹ tay khẽ vuốt bên má nàng, thấp giọng ôn nhu giống như mang theo ma lực, làm cho Lam Như Nhật như là bị thôi miên, trong mắt chứng kiến, trong tai hiện nghe thấy đều chỉ có hắn.

“Không cần rất nhiều, chỉ cần đem người cho ta là tốt rồi.”

“Như vậy sẽ có lời sao?” Nàng có vẻ nghi hoặc.

“Thuộc sở hữu của ta, đều cho người.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nói, vẻ mặt thật sự làm cho người ta không thể nào hoài nghi được.

“Ta nói người, không phải ta.” Phát hiện hần nghĩ sai ý tứ chính mình, Lam Như Nhật giải thích, nhin không được đưa tay hướng trán của hần.

Trên trán nhiệt độ thực bình thường, không có phát sốt nha, kia hần làm sao có thể nói ra lời nói như vậy? Giao dịch kiểu này nhìn đi nhìn lại, ngó lên ngó xuống, mặc kệ thấy thế nào, chịu thiệt đều là hần.

“Đương nhiên có lời.” Biết nàng nói ý sau, hần ý nghĩ như trước chưa khác.

“Ta thật sự có giá trị như vậy?” Hạ Hầu Tà Nguyệt trả lời làm cho Lam Như Nhật không khỏi hiện lên khó hiểu, như thế nào ngay cả chính nàng còn hoài nghi chuyện hần lại có thể nói được khẳng định như vậy?

“Người lại làm sao mà biết chịu thiệt không phải người?” Nàng hỏi ngây ngô làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt bật cười. “Có lẽ ta cái gì đều không có.”

“Người nói đúng nha.” Lời này giống như cảnh tỉnh, Lam Như Nhật vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới – “Nhưng ta cái gì cũng không có.”

“Ta không thêm để ý, chỉ cần có người là được.”

Nói là như thế này là sao? Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc, Lam Như Nhật phát hiện chính mình hoàn toàn bị Hạ Hầu Tà Nguyệt dùng lời nói dắt đi.

“Người đã nói thích ta không phải sao? Vậy làm nương tử của ta, vĩnh viễn ở lại bên người ta.” Dịu dàng hôn lên môi của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt hoàn toàn không để nàng cự tuyệt.

Mọi thứ, đã là kết cục định sẵn.

“Ai a!” đây là lần thứ 3 nàng trượt ngã ở nơi có ánh sáng mờ mịt này, hơn nữa nền đất rất gập ghềnh, Lam Như Nhật cuối cùng cũng chịu để Hạ Hầu Tà Nguyệt làm phương tiện vận chuyển cho chính mình.

“Chúng ta đi đâu?” Thuận theo để cho Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm lấy, Lam Như Nhật hai tay choàng qua cổ hần, sớm hỏi đến hỏi vấn đề.

“Ăn cơm.” Bộ pháp vững vàng đi tới, Hạ Hầu Tà Nguyệt không vì bé Lam Như Nhật mà tốc độ đi chậm lại chút nào.

“Ở trong sơn động ăn cơm?!” Lam Như Nhật kinh ngạc mở lớn miệng, tuy rằng nàng thừa nhận chuyện này nghe tới rất đặc biệt, nhưng tại đây một nơi âm u, nàng thật sự nhìn rõ được cái gì sao? Có thể hay không ngay cả chính mình ăn cái gì là lạ cũng sẽ không biết?

“Đương nhiên không phải.” Trong tiếng nói mang ý cười, hiển nhiên câu hỏi của nàng làm cho hần cảm thấy thú vị.

“Bằng không.....” Nói còn chưa nói hết, đột nhiên sáng lên, ánh sáng làm cho Lam Như Nhật thực không thích ứng vội nhắm mắt lại; khi nàng lại lần nữa mở ra trước mắt, ánh vào trong mắt cảnh sắc làm cho nàng lần đầu cảm nhận được cái gì kêu ngạc nhiên.

7. Chương 7

“Nguyên lai sơn động không phải sơn động, mà là bí đạo!”

Cửa động bị rất nhiều cây dây leo dày và nặng bao phủ, làm cho người ta không thể nào phát hiện ở nơi này lại có cửa thần bí thông đạo nối liền tiếp hai địa phương hoàn toàn khác. Một chỗ khác núi rừng rậm

rap sau khi xuyên qua thông đạo so sánh với giờ phút này Lam Như Nhật nhìn thấy được nhà cửa rất trật tự, thêm đá uốn lượn đi thông khắp nơi, làm cho nàng đại khai nhãn giới (là mở rộng tầm mắt ak).

“Thực là không thể tưởng tượng được! Nếu Tiểu Tri thấy được, nhất định cũng sẽ rất kinh ngạc.” theo thói quen liền nhớ tới tên người bạn còn lại bên cạnh.

“Ai là Tiểu Tri?” Đột nhiên nghe thấy tên người khác làm Hạ Hầu Tà Nguyệt nhú mày thật sâu, ngữ điệu chỉ có chính hần mới biết được là không hờn giận.

“Người nhà nha. Bất quá chúng ta không có quan hệ huyết thống.” thuận miệng nói ra, Lam Như Nhật lúc này mới nhớ tới trước đó đã quên còn chưa giải thích gây ra hiểu lầm.

“Người nhà?” Hạ Hầu Tà Nguyệt sững sốt, không nghĩ đến sẽ nghe được đáp án như vậy.

“Việc đó..... Tuy rằng thời điểm ngươi gặp ta, ta giống như đói bụng thật lâu, nhưng kia không phải bởi vì ta không tốt, mà là ta không cẩn thận lạc đường, lại tìm không thấy chỗ bán đồ ăn mà thôi, cũng không phải cuộc sống trước đây của ta cơm nước không đầy đủ.” Lam Như Nhật không biết nên bắt đầu giải thích như thế nào; Theo câu hỏi lúc trước của Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng cảm giác ra hần đối nàng có hiểu lầm rất lớn.

Hạ Hầu Tà Nguyệt quả thật theo như lời nàng nói cho là, sở dĩ thời điểm hần quyết định phải lưu nàng lại, một chút cũng không nghĩ tới nàng có hay không có người nhà, hiện tại nàng nói như vậy làm cho hần không thể không sửa đổi kế hoạch.

“Cho nên ngươi còn có cha mẹ cùng với thân nhân khác?” Hạ Hầu Tà Nguyệt ở trong lòng tính toán, sau đó quyết định tốc chiến tốc thắng, một lần đem toàn bộ vấn đề xử lý hoàn.

“Không có. Chỉ có Tiểu Tri mà thôi.” Lam Như Nhật lắc đầu, rồi sau đó nói bổ sung: “Cha mẹ của ta cùng cha mẹ của Tiểu Tri là ngoài ý muốn mà cùng bị chết, hiện tại chỉ còn lại có ta cùng Tiểu Tri ở cùng nhau.”

Tuy rằng sự kiện kia đã qua thật lâu, nhưng theo trong lời Lam Như Nhật nói vẫn cảm giác được có chút thương cảm, điều này làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi trầm mặc.

“Ngươi hiện tại lại có thêm một người là ta.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhấn mạnh như là để cam đoan: “Về sau có ta bồi ở bên cạnh ngươi.”

“Ta biết.” chớp chớp mắt, Lam Như Nhật liền nở ra nụ cười. Đối với chuyện song thân sớm tạ thế này nàng mặc dù đã tiêu tan, nhưng nghe hần nói như vậy vẫn làm nàng thực vui vẻ.

Đặt môi hôn lên hai gò má của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt lại lần nữa mở miệng: “Chọn một thời điểm, chúng ta trở về gặp người nhà duy nhất của ngươi, báo cho biết chuyện ngươi phải gả cho ta.”

Hạ Hầu Tà Nguyệt rất nhanh liền đưa ra quyết định. Đối với chuyện cha mẹ nàng tạ thế mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới dự tính ban đầu mà hần muốn tiến hành; Mà từ trong lời nàng biết được người nhà cùng nàng trên thực tế cũng không có quan hệ, Hạ Hầu Tà Nguyệt như lời chính mình đã nói, hần quả thật chỉ tính toán báo cho biết, về phần có thể hay không khiến cho người nhà của nàng lên tiếng phản đối phản đối, sẽ không nằm trong phạm vi hần cần phải quan tâm.

Nàng nhất định là nương tử của hần.

“A? Nhưng là ta không biết Tiểu Tri hiện tại ở đâu.” Lam Như Nhật lúng túng, vẻ mặt khó xử; Chưa nói đến nữa là, nàng thậm chí không biết đường về nhà nên đi như thế nào, bởi vì mỗi lần đi đều có Tiểu Tri đi cùng, hiện tại muốn nàng một mình tìm đường về nhà, nói thực ra là nàng quả thật một chút cũng không có nắm chắc.....

“Ngươi cái gọi là người nhà luôn như vậy mặc kệ bỏ lại ngươi một mình?” Lại là cái làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt ngoài ý muốn trả lời, làm hần không khỏi nhú mày; Mà liền trước mắt hần vừa nghe thấy vừa nhìn thấy, thật sự rất khó làm cho hần đối lời nàng mà có hảo cảm với người nhà kia.

“Không phải, là ta chính mình nói muốn lưu lại. Hơn nữa Tiểu Tri đều hết lần này đến lần khác dặn dò ta phải chú ý mọi thứ khi xuất môn.” Lam Như Nhật làm sáng tỏ, trời biết mỗi lần muốn thuyết phục Tiểu Tri làm cho nàng lưu lại có bao nhiêu khó khăn!

“Vậy vì sao.....” Hạ Hầu Tà Nguyệt rõ ràng khó hiểu; Một khi đã như vậy, nàng như thế nào lại làm cho hắn ở ven đường phát hiện?

“Muốn tìm người nha.” Hướm hắn cười, Lam Như Nhật nói đáp án chính là đơn giản như vậy.

Với ý nghĩ gặp lại hắn với Lam Như Nhật mà nói, có cơ hội chính là đợi Tiểu Tri xuống núi làm việc rồi vùng trộm chạy đi, bởi vì Tiểu Tri nói với nàng chuyện này là mò kim đáy bể phương thức tìm người này cần bản không ủng hộ, càng đừng nói là đáp ứng làm cho nàng xuất môn.

“Mỗi lần ta trộm đi, sau khi bị Tiểu Tri tìm được đều đã bị mắng thật lâu thật lâu. Bất quá Tiểu Tri rất lợi hại nha! Nhất định tìm được ta, vài lần đều là ở ta thiếu chút nữa gặp chuyện không may liền xuất hiện, hơn nữa a.....” Ban đầu giọng điệu hơi oán giận đột nhiên chuyển vì bội phục với Tiểu Tri, Lam Như Nhật nói thẳng thừng nàng từng gặp được qua chuyện gì, mà Tiểu Tri lại gỏi cỡ nào vừa vặn xuất hiện cứu vớt nàng.

“Tà Nguyệt, người làm sao vậy?” Phát hiện hắn im lặng, Lam Như Nhật đang thao thao bất tuyệt chợt dừng lại, lo lắng hướng hắn nhìn.

Không cách nào hình dung tâm tình chính mình giờ phút này, Hạ Hầu Tà Nguyệt cho tới bây giờ mới chính thức hiểu được nàng không chỉ có không quên đi hắn, còn vì ý nghĩ gặp lại hắn mà cố gắng làm rất nhiều chuyện.

Vì sao nàng không mặc kệ bỏ qua không tìm hắn? bỏ đi không tìm kiếm hắn, hàng ngày với nàng không phải sẽ thoải mái hơn sao? Dù sao..... Chính hắn đã từng buông tha cho nó.

“Tà Nguyệt?” Dùng sức lôi kéo hắn, Lam Như Nhật lại kêu.

“Nếu lần này người không tìm được ta, vậy người sẽ làm sao?” Đột nhiên, hắn hỏi.

“Tiếp tục tìm a.” Không chút do dự, Lam Như Nhật liền trực tiếp trả lời lại. Đợi trả lời hết cho hắn, nàng nhin không được đưa tay sờ hắn.

“Người có khỏe không? Cảm giác là lạ.”

“Ta không sao.” Cầm tay nàng, đem tay đưa tới bên môi nhẹ nhàng hôn lên.

Lam Như Nhật vì hành động này của Hạ Hầu Tà Nguyệt mà đỏ mặt, nháy mắt rút tay về, nhất thời nói không ra lời, rõ ràng chính là một chút đụng chạm, nhưng không hiểu chính là lại làm cho nàng nổi lên e lệ.

“Không..... không có việc gì là tốt rồi.” Ánh mắt không thể nhìn thẳng hắn, nàng ho nhẹ rồi mới mở miệng.

“Cám ơn.” Rốt cục vẫn là nhin không được đem nàng ôm vào lòng, Hạ Hầu Tà Nguyệt phát ra từ nội tâm cảm tạ ông trời đã cho hắn gặp nàng.

Nàng có làm cái gì đáng giá để hắn nói lời cảm tạ sao? Lam Như Nhật trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ khó hiểu, nhưng là biết giờ phút này dường như không phải là lúc để có thể đặt câu hỏi. Xoa xoa má, nàng quyết định tạm thời đem nghi vấn ném đến một bên, chính là.....

“Chúng ta có thể đi ăn cơm sao?”

Như là phối hợp lời của nàng, âm thanh sôi sục từ bụng nàng vừa vặn ở giờ phút này vang lên, làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt ở sau choang váng không khỏi bật cười.

“Đương nhiên.”

Hô!

Thỏa mãn thở dài. Ngâm mình ở đại dục dũng lý (theo mình là trong cái thùng gỗ to hồi xưa ak ko chắc lắm nha ^^), Lam Như Nhật tựa vào bên cạnh thùng, hưởng thụ cảm giác nước ngâm ấm áp - thoải mái; Mà rơi vào trong nước là những cánh hoa hồng tản mát ra nhàn nhạt hương khí, có ma lực giảm bớt mệt mỏi, làm cho người ta không tự giác thả lỏng tâm tình.

“Thật là thoải mái.” Lam Như Nhật nhìn không được tán thưởng. Không nghĩ tới Hạ Hầu Tà Nguyệt sẽ chu đáo thay nàng chuẩn bị như thế này, làm cho nàng có thể tắm đi mệt mỏi toàn thân, làm cho nàng thật cảm động.

Lại thoải mái mà thở ra. Cứ việc nước ấm như vậy vẫn là làm người ta cảm thấy thoải mái, nhưng nàng sợ chính mình một người không cẩn thận sẽ ngâm đến bất tỉnh, cho nên vẫn là đứng dậy rời đi dục dĩnh (thùng nước ak), kéo bình phong qua trước mặt lấy khăn lau thân thể.

Chính là, quần áo của nàng đâu?

Lúc thân thể đã lau khô, Lam Như Nhật mới phát hiện bao quần áo và đồ dùng cá nhân này lúc trước không thấy, chính là chiếm lấy quần áo bộ đồ mới. Xoa xoa trán, Lam Như Nhật cầm lên lựa chọn, chẳng qua, khi nàng đem quần áo mở ra khi nhìn không được từng sợi.

Vì, vì sao sẽ là loại này a.....

Về mặt đau khổ, Lam Như Nhật không nói gì, chỉ vì trước mắt bộ đồ mới đúng là khiến nàng cảm thấy về hình thức rất vững vếu, tuy rằng xinh đẹp, nhưng cách mặc lại cực phức tạp, thói quen ăn mặc đơn giản làm nàng phải cân nhắc suy tính, nhưng hiện nay xem ra cần bản không có cái lựa chọn khác, nàng cũng chỉ có thể kiên nhẫn thử xem.

“Nhật Nhi.” Ở ngoài phòng chờ đợi Hạ Hầu Tà Nguyệt vừa thấy Lam Như Nhật đến liền gọi, nhưng trên khuôn mặt nàng có biểu tình làm cho hắn khó hiểu (— —)

“Làm sao vậy?”

“Ta có thể không cần mặc loại này a?” Lam Như Nhật đi hướng hắn, không được tự nhiên nói.

“Vì sao? Người mặc vào thật phần đẹp mắt.” Khác với lúc trước nàng mặc nam trang, màu vàng nhạt nhìn như ánh mặt trời ấm áp rất giống tên của nàng, tơ lụa thượng đẳng may thành xiêm y nhẹ nhàng ánh lên, hoàn toàn tôn lên vóc dáng vẻ đẹp thanh khiết thoát tục của nàng, tựa như tiên tử trong sơn động thật động lòng người, hoàn toàn hấp dẫn ánh mắt hắn.

“Nhưng là..... Mặc vào được thực phiền toái lắm.” Nàng nhìn không được lâu bầu, hơi hơi oán giận. “Người thật sự cảm thấy đẹp mắt sao?”

“Thật sự.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không chút do dự trả lời.

“Hmm.....” Như là đang quyết định làm cái gì trọng đại, Lam Như Nhật biểu tình có vẻ phiền não không thôi.

“Làm sao vậy?” Đem nàng ôm vào lòng, Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa tay khẽ vuốt hai má non mềm của nàng, giọng điệu lộ ra một chút lo lắng.

Không hề chớp mắt nhìn hắn, Lam Như Nhật đột nhiên đưa tay ôm lấy hắn, lớn tiếng thở dài, làm Hạ Hầu Tà Nguyệt không hiểu ra sao.

“Được rồi, ta sẽ ngoan ngoãn mặc.....” Nàng đầu hàng giống như nói.

Cuộc chiến trong lòng cuối cùng đã xuất hiện kết quả, bản tính lười của Lam Như Nhật cuối cùng lại bại bởi một câu nói của hắn— bởi vì hắn thấy nàng mặc như vậy xem tốt lắm, làm cho nàng nguyện ý không chê phiền toái ở sau này mỗi ngày đều mặc như vậy.

Nháy mắt hiểu được hàm ý trong lời nói của nàng, không thể nói lên cảm giác nhất thời nảy lên trong lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt; Nàng chung quy ở hắn chưa đoán trước đến tình huống sẽ làm cho hắn phát hiện chính mình trong lòng nàng địa vị không giống người thường, mà này phát hiện làm hắn đem nàng gắt gao ôm lấy.

“Người luôn làm cho ta kinh hãi.” thầm thì khẽ nói, hắn tựa đầu vào sát cổ nàng, không muốn cho nàng nhìn thấy hắn giờ phút này có bao nhiêu vui vẻ.

Nàng có làm cái gì sao?

Chớp chớp mắt nhìn, Lam Như Nhật tràn đầy khó hiểu, nhưng..... đưa tay ôm lại hân, dù sao hân xem ra dường như rất cao hứng, như vậy là đủ rồi.

8. Chương 8

Ban ngày đã qua, màn đêm dần buông xuống bao phủ khắp nơi, ánh sáng trong trẻo – sáng ngời từ mặt trăng như tô thêm vẻ đẹp cho bầu trời đêm, gió đêm hiu hiu thổi, tiếng côn trùng kêu vang thật huyền ảo, nhưng.....

“Tại sao vẫn nhìn ta như thế?” nhìn người ngồi đối diện vẫn luôn chăm chú nhìn hân, khuôn mặt nhỏ của Lam Như Nhật hiện lên rất rõ chữ khó hiểu, khiến Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi nhún mày hỏi.

Lam Như Nhật liền trả lời, nhìn quanh hân 1 vòng, nghi hoặc khoanh tay trước ngực nghiêng đầu, dưới ánh mắt chờ đợi câu trả lời của Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng rớt cục mỗ miệng.

“Hiện tại đã là buổi tối” Trong thanh âm không giấu được vẻ khó hiểu.

“Đúng đã là buổi tối” Hạ Hầu Tà Nguyệt hơi hơi nhún mày, không nhanh không chậm nói, nhưng trong thanh âm lại chứa ý cười, chỉ vì hân rất nhanh liền hiểu được nghi hoặc của nàng là thế nào: “Cho nên người mệt mỏi muốn đi ngủ?”

“Mới không phải! Ta cũng không phải trư, ăn no ngủ, ngủ dậy lại ăn.” Lam Như Nhật nhin không được sắc giọng, phồng má trừng thẳng hướng y: “Người rõ ràng biết ta muốn hỏi cái gì”

“Hôm nay sẽ không.” Thuận tay cầm lấy trên bàn món điểm tâm ngọt, Hạ Hầu Tà Nguyệt vừa nói vừa dứt vào miệng nàng.

“Sẽ không?” Nuốt xuống món điểm tâm ngọt hân vừa dứt nàng, Lam Như Nhật liền lặp lại để xác nhận câu nói đó.

“Sẽ không.” Hạ Hầu Tà Nguyệt thực khẳng định nói thêm một lần nữa.

“Vậy là không phải cứ đến buổi tối người sẽ biến sao?” Lam Như Nhật có vẻ rất kinh ngạc, bởi vì hai lần nhìn thấy hân đều là vào ban đêm, bởi vậy nàng nghĩ rằng chỉ cần đến buổi tối hân sẽ biến thành 1 bộ dạng khác.

Biến? Lam Như Nhật hình dung không khỏi làm Hạ Hầu Tà Nguyệt bất đắc dĩ cười, nhưng không nói thêm cái gì, chính là vì khó để giải thích cho nàng hiểu –

“Cái kia bộ dáng chỉ xuất hiện vào đêm trăng tròn”

“Ồ!”

Lam Như Nhật đột nhiên kêu to làm Hạ Hầu Tà Nguyệt sửng sốt, còn chưa kịp hỏi nguyên nhân, liền sau đó nàng đã vui vẻ giữ chặt ống tay áo hân nói:

“Cho nên ta thực may mắn đúng hay không!” Về mặt có không thể tin, Lam Như Nhật hưng phấn nói.

Một tháng chỉ có một lần, nhưng nàng hai lần đều gặp đúng lúc! Nếu kém một ngày, nàng có khả năng sẽ bỏ qua cơ hội có thể nhìn được hình dáng xinh đẹp của hân, quả nhiên vận khí của nàng rất tốt.

Trong lúc nhất thời không thể phản ứng kịp, bộ dáng thực vui vẻ kia của nàng làm Hạ Hầu Tà Nguyệt chỉ có thể đứng nhìn, tìm không ra lời nào để hình dung tâm tình của mình giờ phút này, duy nhất có thể xác định chỉ có.....

“Người may mắn là ta”

“Hả! Người vừa mới nói cái gì sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt gần như dùng âm lượng rất nhỏ nói làm cho Lam Như Nhật vẫn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn không kịp nghe rõ.

“Không có gì” Hạ Hầu Tà Nguyệt hướng nàng cười.

Tuy rằng dường như cảm thấy có gì không đúng, nhưng nàng cũng không có nghĩ nhiều lắm, lập tức lại lôi kéo hẳn hoi, trong mắt ánh lên sự chờ mong.

“Vậy tháng sau khi trăng tròn ta sẽ lại được thấy?”

“Ừ!” Ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy ôn nhu. Bởi vì nàng, lần đầu tiên Hạ Hầu Tà Nguyệt không hề cảm thấy chán ghét bản thân khi khác với người thường.

“Bất quá.....Vì sao chỉ có lúc trăng tròn là đặc biệt biến vậy?” Thật vất vả để kéo cảm xúc hưng phấn hồi phục, Lam Như Nhật nhìn không được lại tò mò hỏi.

“Ta cũng không biết” Hạ Hầu Tà Nguyệt cười khỏ, đối với nghi hoặc này của nàng hẳn cũng chỉ có thể trả lời như vậy. Tóc trắng và mắt tím sẽ làm người khác thấy sợ hãi.

Hắn chỉ biết là từ lúc nhỏ đã có, chính mình vẫn như thế này, giống như thoát không được nguyên rửa, vô luận hẳn oán trời đến thế nào, tình hình vẫn như trước không có gì thay đổi. Hắn từng nghĩ đến tất cả mọi người cũng giống hắn, thẳng đến khi nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt người khác, mới rốt cục hiểu được, nguyên lai tồn tại của hắn cỡ nào dị thường, dị thường đến ngay cả mẹ ruột của hắn tiếp cận cũng hoảng sợ phát ra tiếng thét chói tai.....

Cảm giác góc áo đột nhiên khẽ động, Hạ Hầu Tà Nguyệt liền hồi thần (ta ko nghĩ ra từ nào cho sông câu nên để nguyên nha), liền thấy Lam Như Nhật nhìn hắn với vẻ mặt lo lắng.

“Người.....” Lam Như Nhật có chút luống cuống không biết nên nói cái gì.

“Ta không sao, đừng lo lắng” đưa tay vỗ vỗnàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt trấn an cười nói.

“Tà Nguyệt, ta, ta thực thích ngươi nha!”Lam Như Nhật cầm lấy tay hắn thận trọng nói.

“Ta cũng thích ngươi” liền hôn lên trán Lam Như Nhật, khắc chế không được đem nàng ôm vào trong lòng, Hạ Hầu Tà Nguyệt chân thành nói.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm tạ ông trời, cảm tạ ông trời đem sinh mệnh là nàng đến bên hắn.....

Bên ngoài chỗ Hạ Hầu Tà Nguyệt, có hai bóng người đang nói chuyện với nhau.

“Thư Uyên, ngươi cảm thấy tin tức kia là thật? Trang chủ thật dẫn theo một người trở về?” nhìn về phía Lãnh Thư Uyên, Lôi Thiệu Quân không nhẫn nại hỏi.

Vì việc kinh doanh ở cửa hàng bên ngoài của Ngạo Đăng Sơn Trang nhất thời phát sinh việc ngoài ý muốn, sự tình khẩn cấp làm cho bọn họ không thể đợi trang chủ trở về liền hỏa tốc chạy tới hiện trường xử lý, khi bọn họ trở về trang mới biết được tin tức kinh người này.

“Hiện tại chuyện này không phải một trong những nguyên nhân của chúng ta?” Lãnh Thư Uyên không vội kết luận, dù lúc mới nghe hẳn cũng thấy như sấm nổ giống Thiệu Quân và hoài nghi như vậy.

“Không đề cập tới ngày thường, nhưng ngày chúng ta rời trang đó là ngày trăng tròn, ngươi thực cảm thấy trang chủ có thể ngày kia dẫn người về? nhưng lại đem giữ ở bên người?” Nguyên nhân vì bọn họ đều biết bí mật của Hạ Hầu Tà Nguyệt, cũng bởi vì chuyện này, đối với lời nói của cấp dưới chuyện càng thêm khó có thể tin được.

“Về chuyện này, chúng ta rất nhanh sẽ biết” Cho dù cùng Lôi Thiệu Quân có cùng nghi hoặc giống nhau, nhưng Lãnh Thư Uyên vẫn là tương đối bình tĩnh, không chỉ chứng thực tin tức làm hai người cùng hoài nghi, cũng vì báo cáo chuyện xảy ra ngoài trang lần này.

“Ở đây làm gì?”

Một câu hỏi đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt làm hai người kinh ngạc lập tức quỳ nửa người, thái độ cung kính hô lên:

“Thuộc hạ chào trang chủ!” (nguyên văn là ra mắt mà mình thấy kỳ kỳ nên đổi lại là chào.

“Có việc gì thì nói” không hề làm khó dễ, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhàn nhạt nói.

“Báo cáo trang.....” Quỳnh nữa người Lôi Thiếu Quân ngẩn đầu nhìn, nhưng lại gặp một đạo bóng dáng xa lạ đứng ở bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt, cả kinh làm hấn ngay cả đang nói cũng quên nói, chính là chỉ có thể ngây ngốc nhìn tình cảnh trước mắt.

“Tranh chủ, hôm kia cửa hàng ở ngoài thành của chúng ta bị xâm nhập, bị trộm đi sổ ghi chép nợ trước mắt đã được thu hồi, kẻ trộm cũng đã giao quan phủ đưa vào địa lao chờ ngài xử lý” Tiếp được lời chưa nói xong của Lôi Thiếu Quân, Lãnh Thư Uyên làm tròn bốn phận đem chuyện đã phát sinh báo cáo lại, khủy tay hướng sườn thắt lưng Lôi Thiếu Quân đánh tới nhưng không để lại dấu tích, mượn cách này đem về gây người của hấn kéo hoàn hồn lại, ánh mắt tránh không được lại hướng nhìn nữ tử bên cạnh trang chủ, tuy có cùng vẻ kinh ngạc, nhưng thái độ lại không giống.

“Tùy các người xử lý thế nào cũng được” Hạ Hầu Tà Nguyệt không chút nghĩ ngợi mà thuận tiện nói, dường như ngay cả ý tứ thăm vấn kẻ trộm cũng không có, phảng phất như việc này không có quan hệ cùng hấn.

“Trang chủ, nàng.....” không như Lãnh Thư Uyên bảo trì được thái độ bình thản, Lôi Thiếu Quân buột miệng vội hỏi, đối với nữ tử không rõ lai lịch trước mắt có ý nghĩ cảnh giác.

“Thiếu Quân” Lãnh Thư Uyên đứng lúc cắt lời định nói của Lôi Thiếu Quân để tránh trong lời nói sẽ chọc Hạ Hầu Tà Nguyệt tức giận trước ra tiếng át trụ hấn. (nguyên văn chỗ đó là uống trụ mà theo như mình hiểu là quát để cảnh tỉnh Thiếu Quân nên mình sửa là át trụ)

“Lần đầu gặp mặt các người, ta là Lam Như Nhật” Cảm giác không khí dường như có chút không thích hợp, Lam Như Nhật lên tiếng phá tan ngột ngạt, cũng không e dè tránh phía sau Hạ Hầu Tà Nguyệt, mà vẻ tươi cười đáng yêu của nàng lại làm người khác không thể cảm thấy chán ghét.

“Là.....” Nghe lại lời nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhẩn lại, Lam Như Nhật có chút buồn rầu, làm cho ba người ở bên cũng bất giác nhíu mày lại, chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, sau đó hỏi: “Là cái gì?”

“Thê tử của ta” Hạ Hầu Tà Nguyệt ít nhiều nghe vẫn hiểu được câu hỏi không đầu không đuôi của nàng, còn thay nàng trả lời thân phận nàng khi ở chỗ này.

“Nhưng là chúng ta còn chưa có thành thân” Lam Như Nhật lại lần nữa nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, nói một cách thực bối rối. Tuy rằng nàng đã đáp ứng gả cho hấn, nhưng hiện tại bọn họ còn chưa phải là vợ chồng.

“Sẽ nhanh thôi” Hạ Hầu Tà Nguyệt càng thêm chắc chắn, thái độ kia làm cho người ta không thể nào phản bác, dường như cũng không cho ai phản bác. (câu này mình dịch theo cách mình nghĩ chứ thực tình mình cũng ko hiểu hết nghĩa của câu T_T nguyên văn nà, bạn nào biết thì chỉ mình sửa lại với nha “ ” ,)

“Sẽ nhanh sao? Lam Như Nhật quay nhìn hấn, hiển nhiên đã đem chính sự lúc trước quảng sang một bên.

Hạ Hầu Tà Nguyệt mỉm cười làm Lam Như Nhật không thể dời mắt, không chú ý Lôi Thiếu Quân và Lãnh Thư Uyên tồn tại bên cạnh, cúi người gần kề nàng, cầm tay nàng lên hướng gần đến bên môi.

“Liên hôn nay đi”

“Sao kịp?” nàng không nhận được kinh hãi kêu lên.

Hạ Hầu Tà Nguyệt sửng sốt, câu trả lời ngoài dự kiến làm cho hấn trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

“Tà Nguyệt” phẩy phẩy tay trước mặt hấn, Lam Như Nhật nhìn vào mắt hấn, để lộ ra lo lắng của chính mình: “Người có khỏe không?”

“Vì sao người lại không nghĩ rằng ta đang đùa?” Hạ Hầu Tà Nguyệt than nhỏ một tiếng, bắt lấy tay đang hươ ở trước mặt, thuận thế đem kéo nàng vào trong lòng.

Bất luận ai nghe thấy hấn nói vậy, đều sẽ cho rằng không có khả năng mà cười trừ, cư nhiên nàng lại không làm như vậy, ngược lại còn tưởng thật đáp lại hấn.

Lam Như Nhật muốn ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, lại phát hiện mình bị hấn gắt gao kèm trong ngực không thể động đậy

“Không có vì sao” Sau vài lần thất bại, Lam Như Nhật buông tha cho ý nghĩ muốn nhìn mặt hắn, hơi chuyển hạ tư thế vươn tay ôm lấy hắn.

“Chính là người vốn thật sự nói như vậy không phải sao?”

Nàng vẫn là đặc biệt như vậy.....

Không nỡ buông tay, Hạ Hầu Tà Nguyệt vô thức tăng thêm lực đạo, có ham muốn mãnh liệt không muốn cho nàng rời đi.

Ngay từ thời điểm tìm thấy nàng một lần nữa, hắn phát hiện nàng vẫn là người hắn muốn, liền lên kế hoạch làm cho nàng thật nhanh trở thành người của mình. Mà lời nói mới vừa rồi của hắn cũng không phải là cao hứng mà nói ra. Hắn muốn làm cho nàng trở thành người của hắn, muốn cho nàng chỉ có thể là của hắn.

Nhưng ở tình huống kia, thái độ nói chuyện như vậy, hắn cũng không mong chờ nàng sẽ nhìn ra hắn là thật sự, thế nhưng nàng lại làm cho hắn kinh ngạc, bởi vì nàng không chỉ nhận thấy được, thậm chí lại muốn đáp lại hắn.....

“Tà Nguyệt, đau” Lam Như Nhật bị hắn ôm đến đau nhין không được kêu ra tiếng, đẩy đẩy hắn, muốn hắn thả lỏng lực đạo.

“Đợi thêm một lát nữa”

Hắn lực đạo vẫn như là muốn đem nàng nhập vào trong cơ thể hắn, Lam Như Nhật không tiếp tục mở miệng kêu đau thẳng đến khi hắn chịu buông nàng ra.

“Nhật Nhi?” chuyển tầm mắt thấp xuống, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn nàng lấy tay lôi kéo quần áo của hắn.

“Thấp xuống một chút” ý nàng bảo hắn khom người, rồi sau đó kéo hạ hắn một phen, thực còn nhìn hắn một hồi lâu, rồi mở miệng một lần nữa.

“Không có việc gì?”

Nàng lộ ra rõ ràng vẻ mặt lo lắng làm Hạ Hầu Tà Nguyệt cảm thấy tâm thật ấm, thuận theo khát vọng trong lòng, hắn cúi đầu hôn lên trên trán nàng.

“Ta cũng không phải được” sờ lên chỗ bị hắn hôn, Lam Như Nhật nhin không được lâu bầu.

“Với ta mà nói, người so với vạn linh đàn còn hiệu nghiệm hơn” Vẻ tươi cười kia làm người ta mê muội, giọng nói thuần hậu giống như rượu ngon khiến người ta mê say cam tâm trầm luân.

Ánh mắt nhìn thẳng hắn, Lam Như Nhật bất giác nắm lấy một góc quần áo của hắn, có chút để ý lời nói như vậy hắn đã từng nói với mấy nữ nhân khác.

Nhưng nàng chưa kịp nghĩ lại, đột nhiên bị một lực đạo kéo tới làm cho nàng ngã vào trong lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Đừng nhìn ta chăm chăm như vậy” Dem nàng đặt ở trước ngực, hắn bắt đầu dĩ thử dài.

“Vì sao?” Chưa nhận thấy bất đắc dĩ của Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật khó hiểu hỏi.

Bên tai truyền đến tiếng thở dài thật dài, nàng còn chưa kịp mở miệng, một đạo bóng đen tức thì bao phủ xuống, che phủ lên đôi môi đỏ mọng đang khẽ nhếch muốn nói của nàng, không hề đụng chạm nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước mà cuồng nhiệt giống như muốn cắn nuốt cả người nàng.

Lam Như Nhật cảm thấy kinh hoảng, thân thủ muốn đẩy hắn ra, nhưng cánh tay kiềm chế bên hông cũng rất chặt không để cho nàng có thể lui bước, thái độ cương ngạnh làm nàng chỉ có thể bị động mặc hắn chiếm lấy, thẳng đến khi nàng cơ hồ không thở nổi hắn mới rút cục buông ra.

Tiếng tim đập kịch liệt dường như tất cả mọi người đều có thể nghe thấy được, trong đầu Lam Như Nhật một mảnh hỗn độn, trong ngực phập phồng không ngừng, hô hấp dồn dập liên hồi biểu hiện nàng còn chưa khôi phục sau cảm xúc mãnh liệt vừa rồi.

“Đã hiểu được?” Để cho nàng tựa vào trên người hắn, Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm trụ quanh nàng, tiếng nói khàn khàn biểu lộ ra hắn miễn cưỡng áp chế khát vọng.

9. Chương 9

Bụng bị đánh một quyền làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Cổ ỏn định lại hô hấp, sau khi nghe thấy lời nói của hắn, chuyện đầu tiên Lam Như Nhật làm chính là hướng hắn đánh tới, theo lực đạo đánh lên, có thể cảm giác được là nàng rất tức giận.

“Ai nhìn chằm chằm người thì người liền hôn nàng sao?”

Không cần Hạ Hầu Tà Nguyệt phải mở miệng, Lam Như Nhật lập tức lên tiếng giải thích vì sao nàng lại hành động như vậy, nhưng chưa nói xong câu, nàng lại nắm tay hướng hắn đánh tới.

Biết rõ không phải lúc để cười, nhưng nhìn khuôn mặt nàng thật sự tức giận thở phì phì, Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn không nhìn được mà bật ra tiếng cười trong yết hầu.

“Hạ Hầu Tà Nguyệt!”

Thật là..... làm người khác rất tức giận!

Không để ý Lam Như Nhật tức giận giây phút, Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn đem nàng ôm vào trong ngực không buông. Còn tưởng rằng nàng không muốn cho hắn chạm vào nàng, nào ngờ phản ứng của nàng là như vậy, điều này làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra đồng thời không khỏi mỉm cười.

“Buông.....”

Lời chưa nói xong lại lần nữa bị chặn mất bởi cánh môi đã bị vây chặt, mặc dù thái độ vẫn là không cho nàng cự tuyệt, nhưng lần này lại thiếu đi chút cương chế, nhiều thêm điểm ôn nhu, Hạ Hầu Tà Nguyệt đối xử thực cẩn thận giống như đối với ngọc trân quý sợ vỡ, không hề bắt buộc nàng đáp lại, mà là kiên nhẫn hướng dẫn, làm cho Lam Như Nhật ban đầu lấy tay đẩy ra nhưng sau bất tri bất giác lại bắt lấy vạt áo phía trước của hắn.

“Chỉ có người mà thôi”

Luyện tiếu buông nàng ra, hắn lưu luyện tiếp tục hôn lên cánh môi làm cho nó càng thêm sưng đỏ, lấy thanh âm thực ôn nhu, mị hoặc nhân thì thầm đối nàng nói ra:

“Ta chỉ tưởng đối với mọi người là người muốn làm như vậy, cũng chỉ có người mới có thể làm cho ta muốn làm như vậy”

Rõ ràng như vậy đã rõ ràng, mặc cho ai đều có thể rõ ràng thấy hắn có bao nhiêu để ý đến nàng, suy nghĩ đem đầu nàng để chiếm lấy, chỉ có chính nàng là không hiểu, còn lấy ánh mắt chỉ trích trừng hắn.

“Vĩnh viễn không có những người khác” Khe khẽ thở dài, hắn lại lần nữa nói ra lời nói trong lòng.

“Xin lỗi.....” cúi đầu , nàng nhìn không được nhận lỗi.

“Vì sao lại xin lỗi?” Hạ Hầu Tà Nguyệt có chút kinh ngạc, sự nhận lỗi của nàng như là muốn cự tuyệt tình cảm của hắn, điều này làm cho trong lòng hắn đột nhiên đau xót.

“Bởi vì, bởi vì ta tức giận không đúng.....” Những lời nói mới một phen vừa rồi của Hạ Hầu Tà Nguyệt làm cho nàng nhìn không được đối hành động chính mình cảm thấy ngượng ngùng.

Nhẹ nhàng thở ra, Hạ Hầu Tà Nguyệt dựa vào nàng, vì ý niệm chợt lóe ra trong đầu của chính mình mà cảm thấy buồn cười.

Có chút áy náy, Lam Như Nhật lấy tay nhỏ bé cầm lấy ống tay áo của hắn, muốn nói gì đó lại không biết có thể nói cái gì.

“Không có quan hệ, người đừng để tâm.” Nhận thấy được tâm tình của nàng thay đổi, Hạ Hầu Tà Nguyệt cười nhẹ, cúi đầu hôn lên hai má của nàng.

“Người thật tốt.” Chớp mắt nhìn, Lam Như Nhật vươn tay ôm lấy hắn.

Phủ lên hai gò má non mềm của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt không chút nào che dấu tình cảm của chính mình đối nàng.

“Bởi vì ngươi là duy nhất thực đặc biệt.”

“Thư Uyên” gỡ bỏ cái đang giữ miệng hắn, cái tay không cho hắn nói chuyện, Lôi Thiếu Quân thở hổn hển, gót chân xoay lại, hướng trở về.

Từ lúc Lam Như Nhật cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt hai người không hề để bọn họ tồn tại trong mắt, Lãnh Thư Uyên lập tức kéo người đang giương mắt nhìn, sững sờ ở hiện trường là Lôi Thiếu Quân rời đi, đồng thời cũng dự kiến trước khi hắn hoàn hồn lại nên đã trụ lại cái miệng của hắn, không để cho hắn hét to ra tiếng hại đau lỗ tai chính mình.

“Ngươi muốn đi đâu?” Một phát bắt được sau áo hắn, Lãnh Thư Uyên ngăn cản hắn, cùng Lôi Thiếu Quân thái độ cấp bách rống lên so sánh, hắn ngữ điệu bình tĩnh như là vừa mới cũng không có chuyện gì phát sinh.

“Đương nhiên là trở về tìm trang chủ” Không cần suy nghĩ liền trả lời, Lôi Thiếu Quân gạt bỏ tay hắn liền muốn hướng phía trước đi đến.

“Tìm trang chủ làm cái gì?” Động tác nhanh chóng, Lãnh Thư Uyên lại lần nữa lấy kéo tay hắn, trên nét mặt mang theo điểm bực tức.

Bước chân trong nháy mắt dừng lại, Lôi Thiếu Quân chậm rãi quay đầu lại, trừng mắt hướng Lãnh Thư Uyên trong ánh mắt tràn ngập không dám tin.

“Ngươi chẳng lẽ không có nghe lời nói mới vừa rồi của trang chủ?” Hắn kích động hỏi

“Cho nên?” Lãnh Thư Uyên nhẹ nhúnh mày, lạnh nhạt đáp ngược lại lời rống tới của Lôi Thiếu Quân.

“Cho nên?” Âm lượng nháy mắt phóng đại: “Ngươi.....”

“Ta có thể nghe được, ngươi không cần phải lớn tiếng như vậy” Che lại một bên lỗ tai, Lãnh Thư Uyên hơi nhúnh mày, không khách khí nói thẳng.

Hít một hơi thật sâu, Lôi Thiếu Quân miễn cưỡng ức chế lại cảm xúc xuống, liền nhún chặt mày biểu hiện hắn không đồng ý: “Trang chủ lại còn nói muốn kết hôn với cô nương không rõ lai lịch kia!”

Đều không phải hắn muốn đối nữ tử kêu Lam Như Nhật kia có thành kiến, mà là thân phận của nàng không rõ ràng, điểm ấy rất khó để khiến Lôi Thiếu Quân không sinh ra lo lắng, hơn nữa thân phận bọn họ còn có nhiệm vụ là phải giữ an toàn cho người trong trang.

“Lời này của ngươi tốt nhất đừng để cho trang chủ nghe thấy” Lãnh Thư Uyên bắt đầu dĩ đối Lôi Thiếu Quân nói. Tuy rằng biết Lôi Thiếu Quân đối loại sự tình này luôn cư xử không thông minh, nhưng thật đúng là không nghĩ tới hắn rốt cuộc lại ngu đến loại trình độ này.

Chỉ cần liếc mắt một cái, bất luận kẻ nào nhìn đến tình cảnh kia đều có thể dễ dàng phát giác Hạ Hầu Tà Nguyệt đối Lam Như Nhật thái độ rõ ràng khác với người khác, chỉ dịu dàng với nàng, đây là lần đầu tiên hắn theo Hạ Hầu Tà Nguyệt bên người mà nhìn thấy được hắn (là Hạ Hầu Tà Nguyệt à) đối người khác bộc lộ tình cảm.

Mà trừ bỏ chuyện này rõ ràng là thật, hắn càng nhận thấy được ở trên khuôn mặt của Hạ Hầu Tà Nguyệt luôn tươi cười để che dấu tình cảm thực. Trong lòng hắn phi thường rõ ràng, lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt tựa như biển sâu, ngay cả ngày thường bình yên không gợn sóng, nhưng có thể liền ngay sau đó nổi lên cơn sóng gió động trời, mà kia nguyên nhân nhất định là vì Lam Như Nhật.

“Tầm quan trọng của cô nương kia ở trong lòng trang chủ không phải chúng ta có thể dự đoán được.”

Lúc này Lôi Thiếu Quân cũng bình tĩnh lại, tuy rằng vẫn không hiểu rõ toàn bộ lắm, nhưng ít ra đã có thể sáng tỏ trong lời nói của Lãnh Thư Uyên tuyệt đối là có căn cứ, nhưng.....

“Thời gian mới ngắn ngủn có hai, ba ngày?” Trong lời nói lộ vẻ nghi ngờ. Trước bất luận lai lịch hay thân phận Lam Như Nhật, hẳn thật sự không thể tin trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, thế nhưng sự tồn tại của cô nương kia lại có thể trở thành quan trọng đối với trang chủ như vậy.

Đương nhiên Lãnh Thư Uyên hiểu được nghi ngờ của Lôi Thiếu Quân, chính hắn cũng đối việc này cảm thấy khó hiểu, nhưng chuyện xảy ra trước mắt là chuyện thật đã không cho bọn họ hoài nghi.

“Có lẽ..... Đó cũng không phải là mới hai hay ba ngày mà thôi.” Lãnh Thư Uyên trầm tư đột nhiên nói.

“Có ý tứ gì?”

“Chúng ta không phải lúc nào cũng nhất nhất đi theo bên người của trang chủ, biết đâu chính là tại thời gian ấy bên trong phát sinh chuyện.” Mặc dù nghe tới có chút gượng ép, nhưng Lãnh Thư Uyên đã thử đem sự tình giải thích hợp lý.

“Mặc kệ như thế nào, trang chủ đã quyết định chúng ta cũng không thể thay đổi.”

“Giờ chúng ta nên làm như thế nào? Chẳng lẽ thật sự là cái gì cũng không quản, y theo ý tứ trang chủ bắt đầu tiến hành chuẩn bị hôn lễ?” Lôi Thiếu Quân nhin không được vẫn là nói, vẫn cảm thấy mạo hiểm quá mức, dù sao bọn họ căn bản không rõ lắm lai lịch cô nương kia, nếu là vì nàng mà đối bên trong trang hình thành nguy hiểm, hẳn thế nào cũng không thể mặc kệ cho qua.

Lãnh Thư Uyên nhìn hắn một cái. Hắn đương nhiên rất rõ ràng là Lôi Thiếu Quân băn khoăn; Nhưng hắn cũng hiểu được một sự kiện khác, cho dù đối với bọn họ mà nói trang chủ là người không thể thiếu, nhưng đối trang chủ mà nói, Ngạo Đăng Sơn Trang hết thảy vô cùng ý nghĩa.

Lãnh Thư Uyên dám nói với chính mình đối việc này nhìn xem thập phần thấu đáo. Nếu muốn Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa ra lựa chọn giữa sơn trang cùng Lam Như Nhật, không cần tự hỏi, lựa chọn kia tuyệt sẽ không là sơn trang.

“Tin tưởng trang chủ đi, nếu thực chính là có ý đồ khác để tiếp cận, sẽ không có khả năng làm cho trang chủ để ở trong lòng.” Lãnh Thư Uyên thực sự suy nghĩ thực tế nói, tiện đà nói ra cách duy nhất mà bọn họ có thể thực hiện cho đúng phép tắc.

“Việc chúng ta có khả năng làm, chính là toàn bộ tín nhiệm, đi theo trang chủ.”

“Như thế nào vẫn nhìn ta? Có suy nghĩ gì muốn cùng với ta nói sao?” Lại một lần nữa bắt được đến ánh mắt Lam Như Nhật trộm nhìn phía sau hắn, Hạ Hầu Tà Nguyệt liền hỏi ra miệng, cũng đưa ra nguyên nhân có thể:

“Là món điểm tâm ngọt không để ăn?”

“Không phải.” Lam Như Nhật lập tức lắc đầu, buông điểm tâm trong tay mới cắn một ngụm ra, vẻ mặt dán chữ do dự, như là có chuyện gì làm nàng thấy bối rối.

“Nhật Nhi?” Phản ứng của nàng làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nghi hoặc.

“Cái kia..... Nguyên lai người là trang chủ?” Lại trầm mặc, cuối cùng Lam Như Nhật cũng hỏi Hạ Hầu Tà Nguyệt chuyện thân phận.

Là không thềm để ý, cũng không cho rằng thân phận một người đại biểu cho cái gì, Lam Như Nhật đối với thân phận cùng bối cảnh của Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không có hỏi nhiều, cứ việc ở chỗ này đợi mấy ngày đã, nhưng kỳ thật nàng chỉ thấy được Hạ Hầu Tà Nguyệt mà thôi, bởi vậy mãi cho đến mới vừa rồi nghe thấy hai người kia đối Hạ Hầu Tà Nguyệt xưng hô, nàng mới biết được nguyên lai người bên người nàng này dường như không phải là cái nhân vật bình thường.

“Ta là.” Muốn dấu điểm là điều không cần thiết, Hạ Hầu Tà Nguyệt trực tiếp thừa nhận; Mà lấy qua kinh nghiệm, thân phận này của hắn bình thường có thể mang đến càng nhiều ánh mắt ái mộ cho hắn, dĩ nhiên biểu tình Nhật Nhi lại làm cho hắn khó hiểu.

“Người không thích?”

“Ách..... Cũng không phải.” Ngừng lại một chút, Lam Như Nhật phủ nhận. Đối nàng mà nói, hấn có thân phận như thế nào cũng không quan trọng, dù sao hấn là hấn thôi, nhưng.....

“Trang chủ nghe qua thật vĩ đại.”

Một câu nói như vậy làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nhú mào, cũng không vội vã đưa ra nghi vấn, hấn chờ lời kế tiếp của nàng nói.

“Vậy nếu ta trở thành trang chủ phu nhân, cũng phải là một người thực thích hợp?” Ngữ khí rất là nghiêm túc, Lam Như Nhật trên mặt lộ vẻ phiền não.

Không phải là luôn nói như vậy sao? Phu xướng phụ tùy, lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu, vậy hiện tại nếu nàng gả ột cái trang chủ, nàng phải làm những cái gì?

“Người chỉ cần là chính người thì tốt rồi.” Suy nghĩ của nàng thường làm cho người ta khó có thể đoán trước, Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi mỉm cười: “Trang chủ chỉ là cách xưng hô mà thôi, cũng không có cái gì vĩ đại.”

Gật gật đầu, Lam Như Nhật hiển nhiên nhẹ nhàng thở ra.

“Đừng suy nghĩ nhiều.” lấy tay mơn trớn sợi tóc của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt trấn an nói: “Người chỉ cần ở lại bên cạnh người ta là đủ rồi, cái gì khác cũng không cần để ý.”

“Được.” Lam Như Nhật rất nhanh đem phiền não quang sang một bên mà vui vẻ, mà theo đề tài mở ra, nàng thuận thế hỏi: “Vậy người nhà của người đâu? Ta khi nào thì cùng với bọn họ gặp mặt?”

“Ta không có người nhà.” Câu hỏi của nàng làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt hơi hơi ngừng một chút, rồi sau đó nói tiếp theo: “Bọn họ đều đã qua đời.”

Tuy rằng như thế, nhưng hấn cũng không cảm thấy thương cảm. Với hấn mà nói, song thân kỳ thật không khác người xa lạ, tồn tại hoặc không tồn tại căn bản không có gì khác biệt. Bởi vậy, về mặt Lam Như Nhật giờ phút này làm hấn có chút bất đắc dĩ cười.

“Không cần lộ ra loại vẻ mặt này, này có ý gì.”

“Nhưng là một mình không phải thực cô đơn sao?” Lam Như Nhật nghĩ đến chính mình bên người ít nhất còn có Tiểu Tri, nhưng hấn lại không có, điều này làm cho nàng không khỏi toát ra thương cảm đối với hấn.

“Làm sao có thể.” Hạ Hầu Tà Nguyệt cười cười. Còn có một đồng người ở bên cạnh chờ được giữ lại, hấn chỉ muốn một mình là tốt rồi, bởi vì là nàng, hấn mới đánh vỡ nguyên tắc của chính mình.

“Không đề cập tới chuyện này, uống thử xem.” Không muốn làm cho đề tài liên tục, Hạ Hầu Tà Nguyệt múc chén canh ngọt trên bàn đưa tới bên miệng nàng, ở ngay khi nàng uống xong liền hỏi:

“Uống ngon không?”

“Ừ!” Lam Như Nhật gật đầu, tư vị ngọt uống vào làm cho nàng rất nhanh đã bị dời đi lực chú ý, tự nhiên cũng đã quên chủ đề một khắc trước đang nói, thân thủ tiếp nhận canh ngọt, vui vẻ uống hết.

Nhìn Lam Như Nhật, trong mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt đối nàng tồn tại sủng nịch.

10. Chương 10

“Dính vào” Nói xong, Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa tay thay nàng lau đi nước canh dính trên mép môi, cử chỉ ưu nhã tự nhiên, không có nửa điểm không được tự nhiên.

“Cám, cám ơn.” Ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua làm cho Lam Như Nhật cảm giác hai gò má có chút nóng lên, sự quan tâm của Hạ Hầu Tà Nguyệt luôn khiến cho nàng không biết phải làm sao.

Nàng phát hiện từ sau khi mình gặp được Hà Hầu Tà Nguyệt, thì luôn luôn lộ ra rất nhiều phản ứng bình thường không có, như là hành động của hấn mới vừa rồi vậy, mặc dù biết thỉnh thoảng cũng có một chút như vậy, nhưng lại cho nàng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Khác với vẻ mặt bất đắc dĩ của Cán Tiểu Tri kia giống như là hết cách với nàng, Hà Hầu Tà Nguyệt đối với nàng càng thêm cứng chiu, cũng sẽ không cảm thấy ghét, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy xấu hổ.

Đây là đại biểu hấn đối với nàng mà nói là rất đặc biệt sao? Lam Như Nhật không nhận được mà nghĩ.

Nàng rất thích hấn, đây là chuyện mà nàng đã sớm biết, nếu không những năm gần đây cũng sẽ không vẫn đối với hấn nhớ mãi không quên; nhưng chẳng qua cũng chỉ là thích mà thôi?

Nàng không khỏi cảm thấy hoang mang không biết phải làm sao, nếu như nàng chỉ là đơn thuần thích hấn, vậy tại sao phải dứt khoát đáp ứng gả cho hấn?

Là bởi vì lời giao ước sao? Nhưng coi như bọn họ khi còn bé từng có qua giao ước, đó cũng là chuyện khi còn bé, cho dù hiện tại nàng đổi ý, về tình có thể tha thứ không phải sao? Nhưng nàng lại tuyệt không hối hận, hơn nữa đối với hành động ôm hôn của hấn cũng không ghét; chỉ là, ngoại trừ Tiểu Tri, nàng thật không thích người khác đụng nàng.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Đột nhiên hỏi đến làm cho tâm trạng Lam Như Nhật đang bay bay kéo trở về, mà trước mắt đột nhiên là gương mặt tuần túphóng to làm cho nàng sợ hãi đổ lui về phía sau, nếu không phải Hà Hầu Tà Nguyệt lạnh tay lẹ mắt đưa tay kéo trở về, sợ rằng nàng đã từ trên ghế ngã xuống.

“Ta thật đáng sợ như vậy sao?” hấn khẽ thở dài lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Bởi vì, bởi vì ngươi dựa vào quá gần, cho nên.” Lam Như Nhật lúng túng giải thích.

Hà Hầu Tà Nguyệt mày khẽ nhíu lại tay hơi dùng sức lôi nàng vào ngực, mặt gần sát nàng: “Vậy ta cũng để cho nàng mau chóng quen mới được.”

Gương mặt Lam Như Nhật chột hồng, nhìn hấn, nhất thời nói không ra lời.

Hấn không nên làm như thế. Trong lòng Hà Hầu Tà Nguyệt có chút buồn bực, trông vẻ mặt hồng của nàng suýt nữa để cho hấn kiềm chế không được. Hấn không dám trêu nàng nữa mà buông tay để cho nàng trở lại chỗ cũ.

“Tiếp tục ăn đi.” Vuốt vuốt tóc của nàng, Hà Hầu Tà Nguyệt đứng dậy: “Ta đi ra đây một chút.”

“Ngươi muốn đi đâu?” Mặc dù trên mặt đồ ửng chưa giảm xuống hết, nhưng vừa nghe đến hấn muốn rời đi, Lam Như Nhật không nhận được hỏi.

“Đợi tí ngươi sẽ biết.” Hà Hầu Tà Nguyệt mỉm cười với nàng, cũng không vội đi, cúi người ở trên má nàng hôn một cái, nhìn thấy nàng giận mới chịu rời đi.

“Oa! Là ngựa!” Nhìn thấy bên trong chuồng ngựa là một con tuần mã màu đen, Lam Như Nhật nhận không được vui mừng hô lên, tuy không phải chưa từng ra gặp qua, nhưng quả thật nàng chưa từng nhìn thấy con ngựa thần tuần như vậy.

Màu lông đen nhánh tỏa sáng, cảm xúc mềm mại vượt quá sức tưởng tượng, đặc biệt ở giữa trán nó có một nhúm tóc trắng, mà dáng đứng hiên ngang của nó càng làm cho người ta cảm giác được nó cùng những con khác thật khác biệt, đây là lần đầu tiên Lam Như Nhật nhìn thấy một con ngựa xinh đẹp như vậy, khiến cho ánh mắt của nàng nhất thời không rời đi được.

“Ta có thể cưỡi nó sao?” Nhìn về phía Hà Hầu Tà Nguyệt, trong mắt Lam Như Nhật có hưng phấn cùng mong đợi.

“Ngươi muốn?” Không có chút nghi ngờ, Hà Hầu Tà Nguyệt chỉ là vì muốn xác nhận, mà ở lúc nhìn thấy thân hình nàng bởi vì lời của hấn mà cúi đầu sục xuống, hấn tùy tiện nói: “Chúng ta cùng nhau cưỡi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia như đưa đám, nàng còn tưởng rằng lần này sẽ có cơ hội.

“Hôm nào có thời gian ta sẽ dạy người cưỡi ngựa. Chờ người học xong, sẽ để cho người một mình cưỡi.” Không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với nàng đưa ra lời hứa.

“Thật? !” Lam Như Nhật tâm tình lập tức thay đổi cao hứng bất lấy hấn hỏi.

“Thật.” Hấn thích nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của nàng, chỉ cần nàng muốn, hấn nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, mà dạy nàng cưỡi ngựa không đáng kể chút nào.

Có được lời hứa của Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật liền không hề có vẻ mặt như đưa đám nữa, rất nhanh dời đi ý định.

“Vậy chúng ta hiện tại phải ra khỏi cửa sao?” Mặc dù không thể hưởng thực cảm giác tự mình cưỡi ngựa làm cho nàng có chút thất vọng, nhưng có thể có cơ hội ngồi lên con ngựa xinh đẹp như vậy cũng tốt.

“Đúng vậy.” Hạ Hầu Tà Nguyệt đem ngựa từ trong chuồng dắt ra, mang yên ngựa để lên, đợi tất cả đều chuẩn bị xong, hấn chợt hướng về nàng đưa tay.

“Đến đây đi.” Không cần phí quá nhiều khí lực, Hạ Hầu Tà Nguyệt dễ dàng liền mang Lam Như Nhật ôm lên lưng ngựa, rồi sau đó nhảy lên một cái ngồi phía sau nàng, một tay kéo cương ngựa, tay khác vòng ở bên hông nàng, tránh cho nàng trong lúc ngựa đang chạy rơi xuống.

“Ta cũng có thể được như vậy giống như người không?” Dựa lưng vào lồng ngực ấm áp của hấn, Lam Như Nhật ngửa đầu lên hỏi hấn, bởi vì phát hiện tư thế hấn lên ngựa rất đẹp trai và có khí phách, khiến cho nàng cũng muốn giống như hấn vậy.

“Có thể, chỉ cần luyện tập càng nhiều.” Đối mặt với ánh mắt mang theo sung bái của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt mỉm cười nói.

Tiếng vó ngựa đều đều, bước chậm với thanh u sơn đạo>(* núi non đẹp đẽ và tĩnh mịch), Lam Như Nhật câu được câu không cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt trò chuyện, hưởng thụ phần nhàn nhã này.

“Đúng rồi, chúng ta phải đến chỗ nào sao?” Qua hồi lâu, Lam Như Nhật tò mò hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi, cảm giác như là hấn muốn đi đến một chỗ nào đó, không đơn thuần là để cho nàng cưỡi ngựa dạo chơi xung quanh.

“Hiện tại mới nghĩ đến muốn hỏi, không sợ đem người đi bán sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nói đùa, nhưng lời nói ra rồi sau lại không nhận được trong lòng chịu dấy lên trách nhiệm.

“Người khác tùy tiện nói một chút người liền ngây ngốc theo người ta đi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi nói, mặc dù trong suy nghĩ của hấn thích Lam Như Nhật đối với người đơn thuần lòng không có phòng bị, nhưng cũng không khỏi làm cho người ta lo lắng.

“Ta mới không có ngốc như vậy!” Ngửa đầu nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật lập tức kháng nghị.

Thiệt là! Nàng cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, làm sao giống như hấn nói như vậy!

“Cũng phải.” Hạ Hầu Tà Nguyệt cười nói. Vô luận như thế nào, hiện tại có hấn ở đây, hấn tuyệt không làm cho chuyện không tốt ở trên người nàng phát sinh.

Rõ ràng là đang miễn cưỡng với nàng đây!

Đang lúc Lam Như Nhật đòi biện giải ỉn thì ngựa ngừng lại, để cho nàng nhất thời quên lời phải nói, lại muốn tới hỏi Hạ Hầu Tà Nguyệt, đột nhiên đập vào mắt nàng là một cảnh tượng quen thuộc làm cho nàng mở to mắt nhìn, nói không ra lời, cho đến khi Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm nàng xuống ngựa, nàng mới như trong mộng tỉnh lại mà lời kéo hấn kêu to.

“Là nơi này! Là nơi này! Ta chính là nghĩ đến nơi này tìm người!” Vẻ mặt có biểu lộ không giấu được vui mừng.

“Bất quá bây giờ ta đã tìm được người, cho nên. Giống như cũng không còn quan hệ nha.” Lam Như Nhật làm như phát hiện mình quá hưng phấn mà có chút ngượng ngùng đối với hấn cười một tiếng, vẻ mặt vẫn như cũ vui vẻ, dù sao nơi này là nơi lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn.

“Thế nào?” Hạ Hầu Tà Nguyệt còn chưa kịp trả lời nàng, chỉ thấy Lam Như Nhật khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo sụp xuống, không khỏi lo lắng hỏi.

“Ách. Thắt lưng nơi xương sống.” Một tay vịn vào hần, một tay đặt tại bên hông, nàng lúng túng trả lời. Mới vừa bởi vì quá mức hưng phấn, cho nên không có chú ý tới, nhưng bây giờ nàng bắt đầu cảm giác bên hông bởi vì không quen ngồi cỡi ngựa mà có vẻ đau nhức.

“Có hay không khá hơn một chút rồi?” Hạ Hầu Tà Nguyệt kéo nàng ngồi trên đất, để cho nàng tựa vào trên người hần, lực đạo vừa phải thay nàng xoa bóp.

“Ừ, rất thoải mái.” Thoải mái đến nàng cũng sắp ngủ thiếp đi. Dựa vào Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật khép hờ mắt mà đáp .

“Người là lần đầu tiên cỡi ngựa?” Động tác trên tay không ngừng lại, Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi.

Trên thực tế quãng đường này cũng không coi là xa lắm, lại bởi vì bận tâm đến nàng, hần đã cố đi chậm lại, không nghĩ tới vẫn để cho nàng cảm thấy khó chịu.

“Đúng vậy, nhìn người khác cưỡi giống như rất dễ dàng, ta còn tưởng rằng cỡi ngựa là rất thoải mái thư thái.” Lam Như Nhật thành thực trả lời. Quả nhiên là giữa mắt thấy cùng thực tế thật có sự chênh lệch .

“Về sau quen dần cũng sẽ không có vấn đề.” Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng chỉ có thể nói như vậy.

“Ừ, được rồi, tốt hơn rồi, cảm ơn.” Cảm giác đau nhức đã giảm bớt không ít, Lam Như Nhật vội vàng hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt nói, lại một lần nữa ngượng ngùng đổ thừa cho hần.

“Không bằng đổi phần thưởng?” Ôm chặt nàng vào trong ngực, Hạ Hầu Tà Nguyệt để trán trước nàng, trong ánh mắt không tự chủ toát ra khát vọng.

Bởi vì gò má bị hần nhìn chăm chú mà dần hiện lên ửng đỏ, Lam Như Nhật mi mắt buông xuống, hơi thẹn thùng nhưng lại càng làm cho người ta khó có thể khắc chế.

“Người biết ta nghĩ muốn cái gì.” Giọng điệu so với thường ngày nhu hòa hơn lại có chút tình cảm, đang lúc môi của Hạ Hầu Tà Nguyệt chuẩn bị chạm vào Lam Như Nhật, cảm giác được thân thể nàng khẽ run, khiến hần hài lòng cười một tiếng, hần không khách khí chuẩn bị lấy phần thưởng.

Phanh!

Không lớn, nhưng một tiếng rờ ràng rơi xuống phá vỡ không khí ái muội xung quanh hai người, làm Hạ Hầu Tà Nguyệt xụ mặt xuống, bởi vì cái gì hần cũng không kịp làm.

“Tà Nguyệt, chúng ta đi xem một chút có được hay không?” Lam Như Nhật kéo vạt áo hần nói, phát hiện nơi tiếng vang lên như là cách bọn họ không xa.

Thật ra thì căn bản Hạ Hầu Tà Nguyệt không có nửa điểm hứng thú, nhưng không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của nàng, chỉ có thể thở dài ở trong lòng, mới bất đắc dĩ cùng nàng đi về phía bụi cỏ cách đó không xa tìm kiếm nguồn gốc của thanh âm kia.

Ứng* (điều hâu)

Trên mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt thoáng qua một chút bất ngờ, chỉ vì không ngờ tới tiếng vang kia lại đến từ một con điều hâu; vương giả kiavốn nên bay lượn phía chân trời, giờ phút này lại gặp rủi ro, vết thương bên bụng rỉ máu ra nhiễm đỏ cả cánh chim, nếu không lập tức cầm máu, chỉ e tánh mạng khó giữ.

“Người làm cái gì? !” Kịp thời kéo tay Lam Như Nhật từ con điều hâu nguy hiểm trở về, về mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt khó nén khẩn trương.

“Nhưng mà.” Lo lắng nhìn về phía con điều hâu bị thương, nàng có vẻ không đành lòng.

“Ta phụ trách không chế nó, người nhân cơ hội chữa thương thay nó.” Biết trong lòng nàng không đành lòng, Hạ Hầu Tà Nguyệt mặc dù không có ý muốn cứu con điều hâu này, nhưng vẫn nguyện thuận ý nàng.

*lão ưng: là để chỉ điều hâu ấy, ta thể để nguyên nghe có vẻ hay hơn ấy

Cho dù đã ở vào trạng thái suy yếu, nhưng lão ưng bị thương này vẫn có khả năng công kích, Hạ Hầu Tà Nguyệt không cho phép bất kỳ khinh thường nào làm cho Lam Như Nhật bị thương, vì vậy phương thức tốt nhất chính là hấn tới bắt nó.

“Được.” Lam Như Nhật đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trước khi ở lão ưng kịp công kích, Hạ Hầu Tà Nguyệt đã nhanh chóng cố định cổ và thân thể nó, để cho Lam Như Nhật có thể đem vết thương dơ bẩn trên người lão ưng dùng nước rửa sạch, đồng thời sử dụng khăn tay làm cầm máu và dùng bao bố ghim vết thương.

“Chúng ta có thể mang nó trở về không?” Lam Như Nhật ngẩng đầu hỏi hấn, vẫn còn có chút lo lắng.

“Chúng ta có thể đợi đến nó khôi phục thể lực, có thể bay trở lại.” Hạ Hầu Tà Nguyệt trả lời.

Lúc mới thấy thì hấn phát hiện lão ưng vết thương thật ra thì cũng không quá sâu, chỉ là bởi vì chảy ra nhiều máu nhiễm đỏ quanh mình mà nhìn vết thương nó có vẻ nghiêm trọng.

Làm như cảm thấy thiện ý của bọn hấn, khi Hạ Hầu Tà Nguyệt buông tay ra, lão ưng cũng không kịch liệt giãy giụa như lúc ban đầu, ngược lại là nửa khép lấy mắt nghỉ ngơi.

Thời gian còn lâu hơn dự tính, mãi cho đến trước mặt trời lặn, nó mới thử vỗ nhẹ cánh, theo không khí bay lên cao, ở không trung quanh quẩn một vòng, kèm theo tiếng kêu to sáng ngời sau đó vỗ cánh bay khỏi.

“Nó đã không sao có đúng hay không?” Lam Như Nhật thở phào nhẹ nhõm rồi an tâm nói.

“Yên tâm đi, chim ưng hoang dã có sức sống rất mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng chết.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn sắc trời đã xuống, mở miệng trấn an. “Chúng ta cũng nên đi về.”

“Ừ.” Lam Như Nhật gật đầu một cái, làm như nhớ ra cái gì đó, đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫy vẫy tay, khi hấn cúi đầu, thì nàng nhẹ nhàng ở trên má hấn ấn xuống một nụ hôn “Cám ơn.” Nàng tự đáy lòng nói, biết hấn thật ra thì rất dung túng vẻ ngang ngạnh của nàng.

Hạ Hầu Tà Nguyệt vuốt mái tóc dài của nàng, không nói gì chỉ cười nhạt, giống nhau cho nàng một cái hôn, ánh mắt chứa đầy tình ý trao đổi với nhau.

11. Chương 11

Không bao lâu sau tin Hạ Hầu Tà Nguyệt muốn thành hôn như lửa như trà từ bên trong trang truyền ra ngoài, toàn bộ trang trên dưới đều biết chuyện này, quyết định bất thành linh của trang chủ gây kinh hãi ọi người, trong đó tất nhiên bao gồm Lôi Thu Yến, người đã ôm mộng với Hạ Hầu Tà Nguyệt từ rất lâu.

Lôi Thu Yến không thể nào tin nổi mới mấy ngày ngắn ngủi thì chuyện đã có biến hóa lớn như vậy, không kịp nghĩ, nàng lập tức tìm tới Lôi Thiếu Quân để xác thực.

“Thu Yến!” Giọng nói Lôi Thiếu Quân mang theo vẻ không vui, đối với việc muội muội trực tiếp xông vào phòng trách mắng: “Xem ngươi giống cái gì này! Ta nói bao nhiêu lần rồi, nơi này không phải là chỗ ngươi muốn đến là có thể đến!”

Dường như mỗi lần lui tới, Lôi Thu Yến vẫn như cũ không có đem lời nói của ca ca nghe để vào trong tai, nàng chỉ để ý đến chuyện của bản thân mình.

“Trang chủ thật muốn thành hôn? !”

“Ngươi không phải là đã nghe được tin, cần gì hỏi nữa?” Lôi Thiếu Quân cau mày, vẻ mặt rõ ràng không vui. “Từ vừa mới bắt đầu ngươi cũng sẽ không là đối tượng mà trang chủ xem xét, hiện tại ngươi nên dừng lại ý muốn đó đi.”

Hiển nhiên không ngờ tới ca ca sẽ nói như vậy, Lôi Thu Yến sắc mặt buồn bã, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Vậy mà, sau khi nhất thời ngớ ra, chớp mắt một cái Lôi Thu Yến hồi phục lại vẻ kiêu căng vốn có.

“Còn không phải là bởi vì người không chịu giúp ta! Nếu như người nói giúp ta , kết quả sẽ không như vậy rồi!” Lôi Thu Yến bất mãn nói.

“Đó là điều không thể nào hay nói cách khác là không có khả năng.” Lãnh Thư Uyên đứng từ bên ngoài đi vào, trực tiếp đem vật sổ sách cầm trong tay ba một tiếng để lên bàn, cũng không thèm nhìn tới Lôi Thu Yến.

Không bằng đối với Lôi Thiếu Quân thì kiên ngạo ương ngạnh nhưng đối mặt Lãnh Thư Uyên thì Lôi Thu Yến có chút sợ hãi, hiểu rõ được là nguyên do chính là vì nàng ở chỗ này mà không vui mừng, nàng hoàn toàn không đứng ở bên ca ca tức giận trừng mắt nhìn, thở hồng hộc liền xông ra ngoài.

“Ta cũng không tin là dựa vào chính ta mà không được!”

Trên hành lang, Lôi Thu Yến cảm hận đá vào cây cột nhưng lại làm đau chân của mình, đây thật là vô tình mà đổ dầu vào lửa, đang lúc muốn mở miệng mắng thì đôi mắt sắc bén của nàng nhìn thấy bóng dáng của Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Trang chủ!” Mừng rỡ hô lên, nàng lập tức đi về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt. Theo khoảng cách gần hơn, Lôi Thu Yến thấy được bên cạnh hẳn là một cô gái, cảm giác chán ghét lập tức ập vào lòng, mang theo dụng ý xấu nặng nề, Lôi Thu Yến không ngừng đặt chân bước về phía trước đi tới, tính toán làm nàng ngã xuống đồng thời thuận tiện thay thế được nàng ở trong ngực Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Chỉ là trong nháy mắt, Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm Lam Như Nhật lui về phía sau một bước, bàn tay thuận thế vung lên và đem Lôi Thu Yến hướng bên cạnh đẩy đi, lực đạo kia cộng thêm thế ban đầu nàng xông vào, làm nàng một mạch té ngã xuống đất. Trên da thịt tinh tế tỉ mỉ nhất thời xuất hiện mấy vết thương do ngã xuống.

“Người có khỏe không?” Lam Như Nhật quan tâm hỏi, chỉ là, còn chưa kịp chờ nàng trả lời, Hạ Hầu Tà Nguyệt đã có nửa phần cường bách mang nàng cách xa, mà lại từ đầu đến cuối cũng không nhìn Lôi Thu Yến một cái, giống như là không biết có sự tồn tại của người này.

“Tà Nguyệt, nàng.” Lam Như Nhật liên tiếp quay đầu lại, lo lắng nữ tử trên mặt đất còn chưa ngồi dậy.

“Không cần phải để ý đến nàng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt lạnh nhạt nói. Trừ Nhật Nhi ra, ai cũng không làm dậy lên sự quan tâm của hắn. Phát hiện đến nàng vẫn quan tâm đến người khác, hắn hơi nhíu mày, đưa tay lật nàng quay đầu lại, cúi người ở môi nàng hôn , hoàn toàn đem sự chú ý của nàng để trên người mình.

“Người chỉ cần nhìn ta là đủ rồi.” Hắn kề gần môi của nàng chậm rãi nói ra, hài lòng nhìn thấy bên má nàng bởi vì lời của hắn mà mặt hơi đỏ.

Cho dù đây không phải là lần đầu tiên, nhưng Lam Như Nhật vẫn không quen hành động đột nhiên tới hôn của hắn như vậy, ngoại trừ đồ mắt nói không ra lời, hiển nhiên cũng như Hạ Hầu Tà Nguyệt mong muốn đem nàng kia ở một bên quên đi.

Không cam lòng mình lại bại bởi một cô gái xa lạ, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lôi Thu Yến khó nén cảm hận, trừng mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong lòng nổi cảm hận càng tăng lên gấp bội.

Và khác với thái độ thờ ơ ngày thường, đối với thuộc hạ hỏi thăm những thủ tục liên quan đến hôn lễ sắp tới, Hạ Hầu Tà Nguyệt khó có được tính nhẫn nại nên từng việc đều dặn dò một cách chi tiết; khi hắn xử lý xong mọi việc, vừa quay đầu lại thấy Lam Như Nhật chăm chú nhìn hắn, điều này làm cho hắn khẽ nhướng mày, đi trở về bên người nàng hỏi:

“Nói đi, người muốn hỏi cái gì?”

“Làm sao người biết ta có chuyện muốn hỏi? !” Lam Như Nhật kinh ngạc, lập tức hỏi lại.

Phản ứng đáng yêu của nàng làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt không khỏi bật cười, ở cổ và gò má nàng đỏ mặt mà kháng nghị xuống, hắn mới mở miệng giải thích.

“Ta làm sao có thể không biết. Mỗi lần chỉ cần trong lòng người có thắc mắc, sẽ vẫn nhìn chằm chằm vào ta không tha.” Tâm tư của nàng thật là dễ nhìn thấu, để cho hắn không cần phí tâm tiếp xúc có thể đoán

ra suy nghĩ của nàng.

A! Nàng có sao? Lam Như Nhật vội vàng nhớ lại, phát hiện tựa hồ đúng như lời hắn nói, ánh mắt bội phục không nhịn được nhìn về phía hắn.

“Người rất lợi hại, ta cũng không có chú ý đến việc này. Vậy còn có cái gì khác sao?” Nắm ống tay áo Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật tò mò hỏi, hiển nhiên đã quên việc ban đầu mình muốn hỏi.

“Người không muốn hỏi vấn đề mà người mới vừa muốn hỏi sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, dễ dàng liền đem vấn đề quay về, tránh cho nàng quên thật.

“Đúng nha!” Do hắn vừa mới nhắc nàng, Lam Như Nhật nhìn về phía hắn, mở miệng muốn hỏi: “Chính là.”

Ách. Nàng mới vừa là muốn nói gì a? Lời nói trong nháy mắt dừng lại, Lam Như Nhật nghiêng đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ buồn rầu, trong lúc nhất thời còn không nghĩ ra mình muốn nói cái gì với Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Nàng thật là đáng yêu! Lần nữa bởi vì cử động của nàng mà Hạ Hầu Tà Nguyệt cười lên tiếng, không khó phát hiện chỉ cần có nàng ở bên người, hắn sẽ cảm thấy vui vẻ.

“Ta, ta sắp nghĩ ra rồi!” Lam Như Nhật đỏ mặt nói.

“Không sao, từ từ đi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt trấn an, cũng không vội biết đáp án, cũng không có ý xấu trên nàng.

Lam Như Nhật ngây ngô nhìn hắn đột nhiên vỗ tay, rốt cục nhớ tới mình lúc nãy muốn hỏi cái gì rồi.

“Ở đây người trước mặt những người khác cùng với trước mặt ta hoàn toàn khác nhau.” Dĩ nhiên không phải là chán ghét, thế nhưng cơ hồ là trời cùng đất có sự khác biệt rõ ràng ngay cả tri giác như nàng đều có thể cảm giác được.

“Bởi vì người vốn rất đặc biệt, vậy có cái gì không đúng sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt không chút do dự mà trả lời.

“Tại sao?” Lam Như Nhật khó nén nghi ngờ. Hắn luôn nói nàng đặc biệt, nhưng là nàng đến tột cùng là đặc biệt ở đâu a? Nàng cùng các người cũng không có gì khác biệt không phải sao?

Hạ Hầu Tà Nguyệt chỉ là cười một tiếng, đưa tay ôm nàng vào ngực, cũng không lập tức trả lời vấn đề của nàng.

Nàng đón nhận toàn bộ hắn, đó là chưa từng có người làm như vậy đối với hắn, hoặc giả xem ra chỉ là làm việc nhỏ, nhưng khi đó nàng tiếp xúc đã tạo thành cây trụ trong lòng hắn; là bởi vì trong mỗi câu nói của nàng không có một chút nào giả dối, hắn mới không có bởi vì bộ dạng dị thường của mình mà nổi điên.

“Người đã giải thoát cho ta.”

Đột nhiên đáp án truyền vào trong tai để cho Lam Như Nhật không hiểu, nhưng còn chưa kịp hỏi thêm gì nữa, chợt bị Hạ Hầu Tà Nguyệt tiếp lời nói làm chuyển dời sự chú ý của nàng.

“Vậy còn người?”

“Ta?” Lam Như Nhật không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nhìn về phía hắn.

“Đối với người mà nói, ta là cái gì?” Hạ Hầu Tà Nguyệt hỏi nữa.

Lam Như Nhật giống như là chưa từng nghĩ đến vấn đề này nên nghiêng đầu suy nghĩ đưa ngón tay lên đếm và nói: “Ta thích ánh mắt và mái tóc xinh đẹp của người, thích người cười, thích người rất tốt với ta, thích.”

Lam Như Nhật trong lúc đang tự hỏi mình nói từng việc gần như thuộc lòng bàn tay thì đột nhiên phát hiện mình đối với hắn thích đến nhiều như vậy, nhiều đến để ỉnh cũng giật mình, cũng nhận thấy được nói nhiều từ thích như vậy chứng tỏ là.

Yêu?

Đột nhiên xuất hiện đáp án như vậy làm cho Lam Như Nhật sửng sốt, rồi sau đó giống như là phát hiện việc hệ trọng gì đó, lập tức liền muốn cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt chia sẻ kết luận của nàng.

Thì ra là nàng đã sớm yêu hắn!

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy người đỏ mặt!” Còn chưa kịp phát hiện chính mình nói ra, lúc này vừa ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng liền kinh ngạc hô lên, đem ý nghĩ của bản thân để sang một bên, ánh mắt thẳng tắp theo dõi hắn không tha.

“Đừng nhìn.” Bất đắc dĩ che kín khuôn mặt đỏ ửng của mình, Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa tay che mắt của nàng lại, không để cho nàng nhìn hắn nữa.

Hắn chẳng thể nghĩ tới Lam Như Nhật sẽ trực tiếp đối với hắn mà nói ra thích tất cả, mặc dù nội tâm cảm thấy mừng rỡ, nhưng cũng không nhìn được bởi vì lời biểu lộ tình cảm kia mà gò má đỏ lên.

Nàng quả nhiên vẫn là không để cho hắn đoán trước được.

“Người thật không cần đi làm chuyện khác sao? Ta một mình không có việc gì đâu.” Lam Như Nhật ngồi ở trên đùi Hạ Hầu Tà Nguyệt mà nghiêng đầu nhìn hắn, không nhìn được như trước lại không ngừng hỏi chuyện.

Mặc dù rất thích hắn bởi ở bên người, rất thích cảm giác hắn sủng ái mình, nhưng nàng cũng không quên Hạ Hầu Tà Nguyệt là một người đứng đầu sơn trang, theo lý thuyết hắn cũng có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng mấy ngày nay hắn lại đến bầu bạn với nàng.

“Chuyện này sẽ có người đi làm.” Động tác êm ái đem sợi tóc rủ xuống vén sau tai nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt trả lời đồng thời ở môi nàng hôn trộm một cái.

“Nhưng mà.”

“Người quan trọng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt biểu đạt tâm ý rõ ràng của mình. Thay vì đem thời gian để ở trên những chuyện vô vị kia, hắn tình nguyện làm bạn cùng Lam Như Nhật.

“Người không muốn để cho ta ở cùng người?” Hắn nheo mi, hỏi một cách nghiêm túc.

“Đương nhiên không phải!” Lam Như Nhật lập tức phủ nhận, điều này làm cho sắc mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt bình thường trở lại.

Ở trong lòng thở dài, cuối cùng Lam Như Nhật buông tha cho việc tiếp tục hỏi. Nếu hắn đều không để ý, nàng kia cần gì phải lo lắng như vậy? Dụi dụi mắt, sau nàng dựa vào hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Muốn ngủ?” Hắn vuốt tóc nàng, cười nhạt.

Lam Như Nhật mơ hồ mà trả lời một tiếng rồi hướng trong ngực hắn ngã vào, tìm kiếm một chỗ thoải mái, cùng với gió nhẹ từ từ thổi qua, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Hạ Hầu Tà Nguyệt che chở nàng vào trong ngực có vẻ cẩn thận, rất sợ không cẩn thận một chút sẽ làm thức tỉnh nàng. Nhìn sắc mặt nàng hài lòng mà ngủ, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ đối nàng thêm yêu thương cưng chiều.

12. Chương 12

Dáng vẻ hai người tựa vào nhau cùng nơi cây xanh trong viên lâm (khu trồng cây cảnh) tạo thành một bức đồ họa xinh đẹp, trong lúc đó cũng làm cho tất cả những người chứng kiến nhìn thấy tình cảm mặn nồng như mật giữa hai người.

“Người như thế nào không gọi ta tỉnh.” Lam Như Nhật gương mặt đau khổ, nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, không thể tin được mình thế nhưng ngủ mà lại ngủ đến hoàng hôn; mà hắn lại cũng mặc cho nàng ngủ, còn mượn bắp đùi của hắn.

“Ta không nỡ.” Hạ Hầu Tà Nguyệt duỗi tứ chi thân mình có chút tê dài, cười trả lời.

“Không thể như vậy, lần sau nhất định phải đánh thức ta.” Lam Như Nhật lôi kéo hắn, nói kiên định, lại chỉ đối lấy hắn nhường mà không thêm để ý.

“Làm sao bây giờ nếu như ta bị người làm hư!” Nàng nhịn không được oán trách.

“Vậy ta sẽ rất cao hứng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt đón lấy lời của nàng, cười khê, thuận thế lại trên má nàng rơi xuống một nụ hôn. “Người là bảo bối độc nhất vô nhị của ta.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn.

“Thế nào?” Giọng hắn ôn nhu hỏi.

“Người thật sự đối với ta quá tốt. . . .” Đối với nàng, hắn thật vô cùng dung túng, dung túng đến nàng cái gì đều không cần nói là hắn biết nàng nghĩ muốn cái gì, thậm chí không cần nàng mở miệng hắn sẽ đem cái tốt nhất cho nàng.

“Người đáng giá.” Hạ Hầu Tà Nguyệt vuốt gò má nàng nói.

Lam Như Nhật nhào vào trong ngực hắn. “Người sẽ hại ta không thể không có người.”

“Vậy thì ở lại bên cạnh ta, thì sẽ giữ được ta thôi.” Trở Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm nàng vào lòng, cười nói.

Đêm nay trăng tròn.

Trải qua mỗi lần như thế, ở một đêm ai cũng không gặp Hạ Hầu Tà Nguyệt, và vào hoàn cảnh này đem chính mình ẩn mình vào Ngạo Đằng Sơn bên trong trang ngăn cách; lúc này chính là có sự thay đổi, đó là lúc này bên cạnh hắn có một người có thể thể làm bạn cả đời với hắn.

Đột nhiên lúc này tóc bị dùng sức kéo, Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn Lam Như Nhật trong lòng ngực mình.

“A! Xin lỗi!” Giọng điệu Lam Như Nhật lo lắng, trên mặt tràn đầy áy náy. “Có phải hay không rất đau?”

Bởi vì do nhìn thấy mái tóc màu bạc dài xinh đẹp của hắn mà hưng phấn quá mức, để cho nàng không nhịn được ở trên đầu tóc hắn mà chơi đùa, cũng không nghĩ là không cẩn thận quá tay.

“Sẽ không.” Hạ Hầu Tà Nguyệt hôn gò má nàng, trả lời nàng; chỉ là bị kéo xuống phía dưới mà thôi làm sao đau.

“Ta sẽ cẩn thận, sẽ không kéo làm đau người nữa.” Lam Như Nhật nghiêm túc nói nhưng rất nhanh lại chuyển tâm vào mái tóc dài xinh đẹp của hắn, yêu thích không buông tay mà đem chơi.

Nụ cười lộ ra có chút bất đắc dĩ, lần đầu tiên Hạ Hầu Tà Nguyệt ghen tị với mái tóc bạch kim của mình, từ lúc mà trong nháy mắt mái tóc hắn chuyển màu, toàn bộ lực chú ý của nàng liền chuyển chuyển qua trên ấy, sau đó gần như không có nhìn hắn một cái, chỉ yêu quý mái tóc dài bạc kia.

“Nhật nhi.” Không thể để cho nàng lại lần nữa bỏ quên hắn, Hạ Hầu Tà Nguyệt gọi đồng thời cũng đem tóc bạch kim từ trong tay nàng thu hồi về, mà cử động lần này quả thật nhận được hiệu quả.

Lam Như Nhật không muốn nên nghĩ đưa tay kéo về, lại bị Hạ Hầu Tà Nguyệt sớm một bước phát hiện, trực tiếp bắt được tay của nàng phía sau kéo về, để cho thân thể mềm mại của nàng kề sát hắn.

“Tà Nguyệt. . . .” Nhìn trong mắt của hắn có mong đợi, rõ ràng truyền đạt ra nàng đối với mái tóc trắng của hắn có quyền luyện.

“Người không phải đã nói so với tóc màu trắng, người thích đôi mắt màu tím của ta hơn sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn không có buông tay.

“Ừ, thích nhất.” Tuy rằng không hiểu rõ được hắn tại sao muốn hỏi như thế, nhưng Lam Như Nhật vẫn là thành thực trả lời.

“Nhưng người lại chỉ chú ý mái tóc trắng này.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn về phía nàng, giọng nói mang theo một chút trách cứ, tựa như nói nàng thiên vị.

“Mới không có!” Lam Như Nhật vội vàng phản bác, nhưng cử động lại cùng lời kia hoàn toàn ngược lại, chống lại mắt của hắn, nàng lập tức dời ánh mắt đi nơi khác.

Hạ Hầu Tà Nguyệtneoho mắt lại lấy hai ngón tay chế trụ cằm nàng quay lại, bắt buộc nàng không thể không nhìn hắn.

“Tại sao không nhìn ta?” ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt lộ ra phiền muộn không hiểu nàng vì sao lúc này nói thích đồng thời lại tránh ra.

“Đó là.” ánh mắt Lam Như Nhậtdo dự rõ ràng là đang tìm lý do.

“Chẳng lẽ ngươi cũng bắt đầu cho là đôi mắt tím này rất ghê tởm, kinh khủng?” Hạ Hầu Tà Nguyệt trực tiếp hỏi, hiển nhiên thế nào phải biết đáp án kia không thể nhưng trong lời nói tựa như là mang theo một chút bi thương.

“Làm sao có thể!” Lam Như Nhật không cần suy nghĩ liền phủ nhận phản ứng kích động ngoài dự đoán của Hạ Hầu Tà Nguyệt, làm hắn có chút kinh ngạc.

“Đó là một đôi mắt xinh đẹp nhất mà ta từng thấy đấy! Không có cái gì là ghê tởm kinh khủng cả!” Lam Như Nhật tức giận lớn tiếng nói, một đôi mắt như vậy hoàn toàn không cho phép bất luận kẻ nào, thậm chí là chính hắn nói ra lời này.

“Nếu như ngươi nói ta như vậy nữa thì. thì.” Chính là lúc đầu rất có khí thế, chẳng qua sau nửa ngày, vẫn là nói không nên lời gì đó giống như uy hiếp..

Cùng phản ứng lần đầu tiên nghe thấy hắn nói như vậy, nàng duy trì bộ dạng như vậy ngay cả chính hắn cũng ghét bộ dáng tư thái này, Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với chính mình lại hoài nghi nàng mà cảm thấy xấu hổ.

“Vậy tại sao không nhìn ta?” Chủ đề lần nữa lại được nói trở lại, sau khi hiểu rõ nàng không chán ghét bộ dạng như vậy của hắn, thái độ hắn đối với nàng chỉ có càng thêm không biết làm thế nào.

“A?” Chủ đề hiển nhiên xoay chuyển quá nhanh, Lam Như Nhật đột nhiên sững sốt, ồ! lúc phát hiện chính mình lại nhìn chằm chằm hắn nhìn lên, ánh mắt lập tức nhanh chóng dời đi chỗ khác.

“Nhật nhi.” Không để cho Lam Như Nhật trốn tránh, mặt của Hạ Hầu Tà Nguyệt kẻ sát, không hề cho nàng bất kỳ cơ hội nào né tránh lần nữa.

“Kia. Đó là.” nàng vòng vo lấp bắp, cố gắng kéo khoảng cách hai người ra.

“Là?” Dĩ nhiên Hạ Hầu Tà Nguyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, lại ngoài ý muốn phát hiện gương mặt của nàng tựa hồ càng ngày càng hồng, một ý tưởng từ từ thành hình.

“Thì. Chính là.” Lam Như Nhật vẫn là nhìn trái nhìn phải mà nói, vẫn như cũ nửa câu cũng không nói ra được; mà khiến cho nàng ngoài ý muốn đối với nàng chần chờ, lần này Hạ Hầu Tà Nguyệt lại không có tiếp tục ép hỏi, chỉ là lấy đôi mắt tím xinh đẹp thẳng tắp nhìn nàng.

Gương mặt Lam Như Nhật càng ngày càng hồng, lời gì cũng không nói ra được, rốt cục không chịu nổi đưa tay che kín ánh mắt của hắn.

“Nhật nhi.” Không giống với lúc trước, Trong thanh âm của Hạ Hầu Tà Nguyệtkhông giống với lúc trước mà tràn đầy ý cười, lấy tay nàng đang che ánh mắt hắn xuống cằm, cảm giác non mềm từ trong tay truyền tới, kim lòng không đành đưa tới bên mép hôn, lập tức nàng kinh sợ cả khuôn mặt đỏ bừng vội vàng rút về.

“Ngươi thật đáng yêu.” hắn mặc cho nàng muốn lấy tay ra, cười nhẹ.

Lam Như Nhật chỉ có thể đỏ mặt trừng hắn, hoàn toàn không có biện pháp làm ra phản kháng, ai kêu nàng vừa bắt đầu liền thua, thua ở chỗ nàng đối với hắn thích vượt hơn cả chính mình.

Từ sau khi mắt của hắn chuyển sang màu tím, nàng vẫn rất muốn cẩn thận nhìn thật kỹ, nhưng nhanh hơn, nàng phát hiện căn bản mình không có biện pháp nhìn thẳng hắn; nếu là đối thành những người khác có lẽ còn có thể thờ ơ, nhưng đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt lại hoàn toàn không được, chỉ là khi nàng cùng ánh mắt

hắn giao nhau, nàng liền cảm giác được nhịp tim trong nháy mắt tăng nhanh, rồi càng dừng nói là cùng hắn nhìn thẳng, đôi mắt kia sẽ làm nàng mắc cỡ muốn tránh đi.

“Người. Nhìn chỗ khác nữa!”

“Không được, ta chỉ muốn nhìn người.” Hạ Hầu Tà Nguyệt thật chắc ôm nàng vào trong ngực, nói, vẻ mặt không giấu được vui mừng.

Lam Như Nhật gò má phồng lên, cuối cùng lời nói kháng nghị vẫn là nuốt trở về, mặc dù vẫn thấy xấu hổ, nhưng nàng thật thích hắn chỉ nhìn nàng.

“Người hi vọng ta vẫn là bộ dáng này sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt khẽ vuốt tóc nàng, giữa hai người khoảng cách gần gũi ngay cả hơi thở cũng có thể cảm giác được mà nghiêm túc hỏi.

Từ trước tới nay không thích vẻ bề ngoài của chính mình, nhưng nếu nàng thích, như vậy hẳn nguyện ý đi tìm hết thủy phương pháp để vĩnh viễn duy trì điều này làm cho nàng thích dáng ngoài.

Lam Như Nhật không chút do dự lắc đầu, ở Hạ Hầu Tà Nguyệt còn chưa mở miệng thăm dò đến nói: “Bởi vì người không thích.”

Không nên lý do khác, nàng không muốn miễn cưỡng hắn làm bất cứ chuyện gì của mình.

“Nếu như người thích thì không sao cả.” Hắn chỉ để ý suy nghĩ của nàng.

“Bất kể người là bộ dáng gì, đối với ta mà nói cũng giống vậy, bởi vì người chính là người, vô luận người là gì ta đều thích nhất.” Lam Như Nhật chân thành đối với hắn lộ ra nụ cười rực rỡ sáng như mặt trời. “Cho nên người bây giờ như vậy chính là tốt nhất.”

Như vậy chính là tốt nhất?

Hạ Hầu Tà Nguyệt khó nén dao động trong lòng bởi vì những lời nói của nàng, đó là điều mà từ sâu trong đáy lòng hắn muốn nghe nhất mà hắn đã từng vứt, hắn chưa từng mong đợi qua tương lai có một ngày có thể nghe được có người đối với hắn nói những lời này.

“Ta có thể cho người cái gì?” Thanh âm hắn có vẻ khàn khàn.

Từ trên người nàng nhận được quá nhiều, sự có mặt của nàng đối với hắn là không thể thiếu, hắn không cách nào đối với nàng buông tay, nhưng như vậy hắn có thể cho nàng những thứ gì?

Lam Như Nhật trừng mắt nhìn, làm như không ngờ tới hắn sẽ hỏi như thế, chợt đối với hắn cười một tiếng, đưa tay dùng sức ôm lấy hắn.

“Ta đã có được.”

“Có được?” Trong lời của hắn lộ ra vẻ không hiểu.

“Người không phải là đã đem chính người cho ta, như vậy cũng đã rất đủ rất đủ rồi.” Lam Như Nhật nói xong vui vẻ, vẻ mặt thỏa mãn.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không cách nào có thể dùng lời nói để biểu lộ vẻ kích động trong lòng, chỉ có thể đem tất cả tình cảm hóa thành một cái ôm thật sâu, lời thề cũng không buông tay.

Lam Như Nhật nhẹ nhàng, tự cho là không có bị phát hiện, tay len lén lại sờ lên mái tóc bạch kim của Hạ Hầu Tà Nguyệt .

“Nhật nhi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt bắt được tay của nàng, khẽ than thở.

Lam Như Nhật lúng túng cười một tiếng, thử rút tay về, không nhận được thanh minh cho bản thân: “Bởi vì qua hôm nay lại phải chờ một tháng, cho nên.”

Lời nói chưa nói xong toàn bộ rơi vào trong miệng Hạ Hầu Tà Nguyệt, nụ hôn của hắn vừa nhẹ mà lại nhu, đối với nàng cử có quý trọng, mà nụ hôn kéo dài đến Lam Như Nhật thở hổn hển, cuối cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt mới rời nàng bởi vì được thương yêu mà môi lộ vẻ hồng diễm (đỏ tươi).

“Ta sẽ ghen .” Ngón tay khẽ vuốt ve cánh môi nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt không chút nào vòng vo nói.

Môi bị xoa nhẹ truyền đến xúc cảm tê dại, làm Lam Như Nhật cả khuôn mặt đỏ bừng, nhất thời nửa khắc (nửa giờ) nói không ra lời.

Hạ Hầu Tà Nguyệt chăm chú nhìn vào bộ dạng then thùng của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng, xem ra hấn tựa hồ đã chứng minh được —— so với cái đầu tóc màu trắng kia, sự hiện hữu của hấn thật ra thì đối với nàng càng có sức hấp dẫn.

13. Chương 13

Có chuyện gì hay không là nàng có thể thay Hạ Hầu Tà Nguyệt làm?

Chờ người của Hạ Hầu Tà Nguyệt phái tới chăm sóc nàng lui xuống, Lam Như Nhật không nhịn được thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ gục xuống bàn; từ lúc vừa bắt đầu đến bây giờ, hấn đối với nàng tốt đến nỗi không có thể dùng lời nói hình dung, dường như chỉ cần nàng mở miệng, hấn cái gì cũng sẽ thay nàng làm; mà nàng vẫn tiếp nhận hấn đối với nàng, làm nàng không nhịn được cũng muốn làm chút chuyện có thể khiến hấn vui vẻ, nhưng.

Lam Như Nhật lại thở dài một hơi, suy tư một hồi lâu, vẫn là không nghĩ ra bất kỳ chuyện gì mình có thể làm cho hấn, điều này làm cho nàng không khỏi có vẻ mặt buồn bã.

“Phu nhân.”

“Lãnh đại ca, Lôi đại ca!” Lam Như Nhật vừa quay đầu lại, thấy Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiệu Quân hai người đang đứng ở phía sau lưng mình, vui vẻ gọi, ngay sau đó còn nói: “Không phải đã nói là không cần gọi ta là phu nhân sao?”

Đối với nàng mà nói, hai người họ đại loại giống như là huynh trưởng, cho nên đối với cách xưng hô của họ như vậy làm cho nàng cảm giác không được tự nhiên.

“Phu nhân chính là phu nhân.” Quả thật sự cố chấp của hai người cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt thật ngang sức nhau, chỉ là Lãnh Thư Uyên cũng không có suy nghĩ đơn thuần như Lôi Thiệu Quân, sở dĩ hấn cứ khẳng khái giữ vững như vậy là do có một nguyên nhân khác là —— hấn còn muốn sống thêm lâu một chút; nhưng nếu hai người bọn họ thật theo như Lam Như Nhật thay đổi cách xưng hô thì hấn dám khẳng định Hạ Hầu Tà Nguyệt chắc chắn lập tức dùng ánh mắt giết chết bọn họ.

A một tiếng, Lam Như Nhật quyết định tạm thời không tranh luận đề tài này với bọn họ nữa, trước mắt nàng có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi ý kiến của bọn họ.

“Có thể có chuyện gì có thể khiến cho trang chủ vui vẻ không?” Nghe lời Lam Như Nhật nói, hai người nhìn nhau. Cho dù không nói ra miệng, nhưng bọn hấn tất cả cho là đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt mà nói, sự tồn tại của nàng thật ra thì đã rất đủ.

“Vẫn không có à.” Lam Như Nhật thật thất vọng.

Suy nghĩ lại, Lãnh Thư Uyên nhớ lại hình như sinh thần* gần đến, mặc dù trang chủ căn bản không muốn nhớ đến sinh thần của mình, nhất là trước đây cũng chưa bao giờ chúc mừng, bất quá nếu là do Lam Như Nhật đứng ra tổ chức, hấn nghĩ mọi thứ sẽ có sự khác biệt.

*Sinh thần: sinh nhật (thấy để sinh thần thì hay hơn)

“Vậy thì thay hấn tổ chức sinh thần đi.” Lãnh Thư Uyên đề nghị: “Mười ngày sau là sinh thần của trang chủ.”

“Mười ngày? ! Như thế nào lại không thấy có người nói cho ta biết!” Lam Như Nhật rất là kinh ngạc. Bản thân Hạ Hầu Tà Nguyệt không nói, trong trang càng không có một chút động tĩnh gì, điều này làm cho nàng rất nghi hoặc.

“Cảm giác vì sao không có chút nào muốn chúc mừng?” Nàng không hiểu nhìn về phía hai người.

“Trang chủ chưa từng có thói quen sinh thần (tức là chưa từng có thói quen tổ chức sinh nhật).” Lôi Thiếu Quân trả lời.

Lam Như Nhật suy tư điều gì, khẽ cau mày, rồi sau đó kiên định nói: “Không được, ta nhất định phải giúp Tà Nguyệt tổ chức sinh thần!”

“Nếu có cái gì cần giúp một tay, xin phu nhân cứ việc nói.”

Hai người không hẹn mà cùng nói như vậy, Lam Như Nhật không nhận được ở trong lòng bội phục; nàng cũng không có khách khí với bọn họ, đối với bọn họ vẫy tay, ba người liền lập một cuộc hội ý nhỏ, quyết tâm muốn cho Hạ Hầu Tà Nguyệt có một ngày sinh thần khó quên.

.

Bên trong phòng, Lam Như Nhật đương nhiên bá chiếm vị trí thuộc về nàng, hạnh phúc vạn phần hưởng dụng Hạ Hầu Tà Nguyệt đặc biệt phân phó người làm mua món điểm tâm ngọt.

“Ăn ngon không?” nàng quay đầu lại đưa một miếng cho Hạ Hầu Tà Nguyệt, mong đợi hồi.

“Ăn ngon.” Cho dù Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với cái món điểm tâm ngọt cũng không có hứng thú, nhưng nhìn ánh mắt mong đợi của nàng, vẫn là gật đầu, mà nàng đáp trả lại bằng nụ cười làm hắn không nhận được ở trên má nàng thơm một cái.

“Người gần đây đang bận việc gì sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt vòng quanh hông của nàng, thản nhiên hỏi, bởi vì phát hiện mấy ngày nay nàng thường có hành động tránh né hắn.

“Khụ! Khụ!” Đột nhiên nàng mới vừa ón điểm tâm ngọt vào đến miệng thì bị nghẹn, ho đến mặt đỏ lên, vội vàng nhận lấy nước do Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa đến uống vào.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không nói gì, đáy lòng hiện lên hoài nghi.

“Cám ơn.” Cuối cùng Lam Như Nhật cũng nuốt xuống được, đem cái ly để lên trên bàn, ánh mắt dao động, rõ ràng là đang trốn tránh chuyện hắn vừa mới hỏi.

“Nhật nhi.” Mày nhăn lại, Hạ Hầu Tà Nguyệt hết sức không thích nàng có chuyện gạt hắn, chính là đem nàng quay sang mình, không cho nàng tránh.

“Người có chuyện gì không nói cho ta biết?”

“Không có. Không có a.” Hoàn toàn không có thiên phú (năng lực) nói dối, bộ dạng cà lăm căn bản là đã muốn bị bại lộ.

“Ta. Ta nghĩ ta nên đứng lên ta quên là muốn đi nhà bếp cùng đại nương lấy chút đồ.” Lam Như Nhật vội vàng hôn lên mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt, thừa dịp hắn thất thần từ trên đùi hắn trượt xuống, nhanh chóng lao ra bên ngoài, lưu lại sắc mặt khó coi của Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Lam Như Nhật vừa rời khỏi Hạ Hầu Tà Nguyệt, liền thở lớn một hơi. Chỉ còn một ngày, nàng cũng không hy vọng bị Hạ Hầu Tà Nguyệt phát hiện kế hoạch của nàng.

“Đại nương?” Lam Như Nhật đứng ở bên ngoài phòng bếp, hướng vào bên trong gọi.

“Phu nhân người đã đến rồi a.” đại nương cầm mảnh vải trên tay lau khô, vẻ mặt hiền hậu nhẹ nhàng đối với Lam Như Nhật cười một tiếng, từ một bên trong tủ gỗ lấy ra cái bao bố đưa cho nàng.

“Đồ người muốn đã chuẩn bị xong, toàn bộ để ở chỗ này.”

“Cám ơn đại nương!” Lam Như Nhật ôm lấy đại nương, vui vẻ nói cảm ơn.

“Không có gì.”, đại nương cảm giác giống như là đứa bé, trả lời một cách yêu thương. “Đại nương nghe nói người phải giúp trang chủ tổ chức sinh thần, còn có cái gì đại nương có thể giúp người cứ việc nói.”

“Đã cũng không có việc gì nhiều lắm.” Lam Như Nhật cao hứng trả lời, mà bộ mặt lại lộ vẻ mong đợi.

Nàng đã có Lôi Thiếu Quân, Lãnh Thư Uyên còn có những người khác trong trang giúp một tay, rất nhanh liền đem những chuyện muốn làm đều làm xong, chỉ còn lại là việc làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt vui mừng.

“Đại nương?” Lam Như Nhật cảm giác phía dưới sờ soạng, không hiểu nhìn về phía đại nương.

“Thất lễ, phu nhân.” đại nương thu tay lại, tràn đầy áy náy nói, điều này làm cho Lam Như Nhật nhất thời tay chân luống cuống, không hiểu là vì cái gì, mà bộ dáng gấp gáp kia của nàng làm cho đại nương không khỏi đưa tay ôm lấy nàng.

“Quả nhiên ngươi là một đứa bé ngoan.”

Trong ánh mắt Lam Như Nhật lộ ra vẻ không hiểu, nhưng đại nương cái gì cũng không nói, chỉ là thúc giục nàng mau chóng rời khỏi phòng bếp dơ dáy bẩn thỉu này, tránh cho dính mùi lạ.

Đại nương nhìn bóng dáng Lam Như Nhật rời đi, thần sắc có vẻ vui mừng. Cũng giống như đại đa số những người bên trong trang, hơn nữa đời người đại nương đều trải qua cuộc sống ở trong trang, khi mất thấy trong trang mấy ngày nay biến hóa, đại nương có vẻ cao hứng dị thường; cũng không phải là nói trước không tốt, chỉ là cảm giác từ khi có sự hiện hữu của Lam Như Nhật, trang chủ thay đổi là mắt ai cũng nhìn thấy, theo đó cả Ngạo Đăng Sơn trang không khí cũng trở nên khác hơn.

“Cũng rất nhanh là có thể nghe thấy thanh âm của con nít đây.” Đại nương lẩm bẩm trong miệng với vẻ trông mong, trong đầu đã thấy được tương lai tốt đẹp phía trước.

Bất luận là nguyên nhân gì, Hạ Hầu Tà Nguyệt đã không có ý định mặc cho Lam Như Nhật tiếp tục tránh né hần nữa. Hần đẩy cửa ra, quyết định hôm nay nhất định phải hỏi ra ngọn nguồn.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Hạ Hầu Tà Nguyệt vừa bước vào bên trong phòng, chưa kịp mở miệng nói cái gì, liền thấy Lam Như Nhật như bướm trắng nhào về phía hần, bản năng đưa tay ôm lấy, khiến cho ban đầu muốn nói chột dừng lại.

“Tà Nguyệt?” Lam Như Nhật thấy hần không có phản ứng, không khỏi đưa tay lên trước mắt hần quơ quơ.

“Ngươi. . . .” Ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt nhanh chóng quét qua, phát giác bên trong phòng bài biện cùng lúc trước rõ ràng có vẻ khác nhau.

Từ trước đến giờ bên trong phòng rất là đơn giản thông thường trừ những vật dụng cần thiết ngoài ra không có những thứ khác, nhưng tất cả những thứ trước mắt đây hiển nhiên cùng lúc trước khác xa nhau, mặc dù không có trang trí hoa lệ, chỉ là bày thêm hoa cỏ, khác ở chỗ là bức tranh vạn mã bồn đằng (mười nghìn con ngựa phi nhanh) được thay tranh sơn thủy êm dịu nhẹ nhàng, hơn nữa một chút đồ chơi nhỏ nhỏ, chỉ là như vậy liền đã làm cho không khí cả căn phòng thay đổi, làm cho người ta có cảm giác thoải mái mà lại an tâm.

Đáp án hiển nhiên không bị vạch trần, mấy ngày qua nàng vô tình hay cố ý tránh mặt hần, rồi lại luôn cùng Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân lết lết nói chuyện, nguyên nhân thì ra là không vì cái khác, cũng chỉ là vì một người ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ tới.

“Không thể quên, cũng không phải là không cảm thấy quan trọng.” Giống như là biết Hạ Hầu Tà Nguyệt đang suy nghĩ gì, Lam Như Nhật vừa mở miệng nói trúng tâm tư của hần, lời kéo hần hướng bên trong phòng đi. “Có ngày hôm nay mới có ngươi; có ngươi, ta mới có thể với ngươi ở chung một chỗ.”

“Tà Nguyệt?” Đột nhiên Lam Như Nhật bị hần từ phía sau ôm lấy, nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hần.

“Cám ơn.” Giờ phút này lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt tràn đầy tình cảm hóa thành hai chữ, đã không biết còn có thể nói cái gì. Tất cả mọi thứ mà hần khát vọng, nàng tất cả không chút do dự cho, một lần lại một lần lấp đầy tâm lạnh lùng mà trống rỗng của hần.

Lam Như Nhật nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, đối với hần cười một tiếng, mặc dù không nói gì, cũng đã đem tâm ý của nàng truyền đạt cho hần.

“A!” Nhớ ra cái gì đó, nàng đột nhiên kinh động kêu lên, vội vàng lôi kéo hần đến trước bàn ngồi xuống.

Tình cảnh rất quý dị —— đốt một cây nến cắm một nửa lên trên chiếc bánh ngọt, còn có chiếc bánh kia rõ ràng không phải là cách ăn, tình cảnh này, thành thật mà nói thì trông rất giống

Tế bái (thờ cúng).

“Cái đó. trước đây Tiểu Tri từng nói qua với ta, ở chỗ khác mỗi người khi đến sinh nhật của mình sẽ có một chiếc bánh thật đặc biệt , hơn nữa còn có thể cho phép có ba nguyện vọng.” Lam Như Nhật rõ ràng cảm giác được, vội vàng mở miệng giải thích; rồi sau đó không nhìn được ở trong lòng than thở, nàng rõ ràng là dựa theo lời Tiểu Tri nói với nàng mà làm theo, nhưng tình hình lại biến thành bộ dạng trước mặt, làm nàng không khỏi cảm thấy chán.

“Mặc dù cảm giác rất kỳ quái, nhưng ý nghĩa vẫn là không thay đổi.” Lam Như Nhật rất nhanh giữ vững tinh thần. “Hơn nữa nguyện vọng nhất định sẽ thực hiện!”

“Nhất định?” hần chú ý tới lời nàng nói, lặp lại.

“Nhất định!” Lam Như Nhật mạnh mẽ gật đầu, mặc dù hoàn toàn không có căn cứ để nói.

Khóe môi gợi lên nhẹ, vừa làm Lam Như Nhật nhìn nụ cười mỉa hoặc một cách sững sờ; mà ở trong nháy mắt, nàng đã di chuyển vị trí tới trên đùi Hạ Hầu Tà Nguyệt, tay của hần là vòng ở trên eo nàng.

“Nguyện vọng thứ nhất của ta, người vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta.”

“A?” Lam Như Nhật kinh ngạc lên tiếng. “Người không có nguyện vọng khác sao?”

“Tại sao muốn nguyện vọng khác?” Hần hỏi ngược lại.

“Nếu như không có nguyện vọng này, ta cũng sẽ ở lại bên cạnh người, như vậy rất thua thiệt , người hần cũng phải đổi một cái đáng giá chứ”. Nàng cố gắng khuyên bảo.

“Thì cái này.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không nhận lời đề nghị của nàng, nói thẳng.

“Nhưng là.” Nàng không buông tha muốn mở miệng.

“Chỉ cần cái này.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhấn mạnh lần nữa, không được nói chen vào.

Được rồi, mặc dù nàng vẫn là rất muốn khuyên hần đổi một cái, cũng không hiểu hần tại sao muốn kiên trì ước một nguyện vọng vốn là sẽ thực hiện được.

14. Chương 14

Nhưng Hạ Hầu Tà Nguyệt biết nàng đang suy nghĩ cái gì lại không mở miệng giải thích, chỉ là cười nhạt một tiếng, quyến luyến hôn lên gò má nàng.

“Thật là nhạt!” nàng cười né tránh, chuyển sự chú ý sang chỗ khác mở miệng, mang theo một chút tò mò nhỏ. “Vậy còn nguyện vọng thứ hai thì sao?”

“Người.” Nói một cách ngắn gọn mà đơn giản rõ ràng.

“Ta?” Lam Như Nhật hướng tay chỉ vào chính mình, vẻ mặt nghi ngờ.

“Ta muốn người.” hần không có chút nào che giấu, tự tay vuốt ve gò má hồng của nàng, ngón cái vô tình hay cố ý xẹt qua cánh môi non mềm của nàng, nhìn vào trong mắt của nàng tồn tại khát vọng đã cất giấu bấy lâu, không hề đè nén nữa, ý nghĩ muốn nàng đã không thể thắng được tất cả.

Lam Như Nhật không nhìn được nuốt ngụm nước miếng, không để chút nào trượt xuống bắp đùi của hần, lặng lẽ lui về phía sau; nàng giờ có chút chậm chạp, nhưng vẫn không coi là quá ngu ngốc, đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cái loại ánh mắt kia, nàng rõ ràng biết được ý tứ của lời nói đó là ám chỉ đến việc gì.

“Nhật nhi, người hiểu được ta muốn chính là cái gì.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không có lập tức đưa tay bắt trở về nàng, đứng lên hướng nàng đi đến.

Trong lời nói Hạ Hầu Tà Nguyệt toát ra dục vọng mãnh liệt nhất thời làm gương mặt Lam Như Nhật hồng lên, càng làm nàng nói không ra lời, chỉ có thể khi hắn tiến tới gần đồng thời không ngừng lui về phía sau, cuối cùng lại ngã vào trong giường.

“Tà Nguyệt. . . .” Trong thanh âm nàng lộ ra khẩn cầu, đưa tay chống đỡ lồng ngực của hắn đang tiến tới, vô ích mà nghĩ muốn kéo khoảng cách ra.

“Nguyên vọng nhất định sẽ thực hiện, không phải sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt tay đưa cầm nàng tới bên môi hôn, nhìn nàng nói.

“Ách. . . .” Lam Như Nhật không thể nào phản bác lại, đối với lời thề son sắt mình mới vừa nói có chút hối hận.

“Nhật nhi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt khẽ gọi, cố ý để tiếng nói mềm nhu hòa hơn so ban đầu càng thêm mị hoặc người, để cho Lam Như Nhật bất tri bất giác bị thanh âm của hắn mê hoặc mà quên cái khác.

Nhưng Hạ Hầu Tà Nguyệt hiểu hành động của mình giờ phút này có chút hèn hạ, đã không muốn tiếp tục chờ tiếp nữa, ồ! lúc nàng còn không kịp suy nghĩ hướng tới hôn lên môi của nàng, thuận thể đè nàng ngã xuống giường, không có vội vàng tiến vào, chính là nhẹ nhàng mút hôn cánh môi hồng mềm mại của nàng, giống như là cẩn thận đối với báu vật vô cùng.

Lam Như Nhật dưới sự dẫn dắt của Hạ Hầu Tà Nguyệt, không tự chủ đáp lại hắn, hé mở môi tạo cơ hội cho hắn tiến một bước nữa vào, để cho lưỡi hắn có thể thăm dò vào trong miệng nàng, quyến rũ nàng cùng quần quít.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không đành lòng lui ra, khẽ vuốt thứ kia bị hắn giày xéo qua, môi càng lộ vẻ hồng diễm, không nhịn được lần nữa đặt lên.

Ánh mắt Lam Như Nhật mờ sương, đã không thể suy nghĩ, duy nhất có thể cảm giác được là tim mình đập nhanh cùng với hơi thở của hắn vây quanh nàng.

Chỉ là hôn thôi nhưng cũng không cách nào có thể thỏa mãn được nên Hạ Hầu Tà Nguyệt rời đi cánh môi ngọt ngào xinh đẹp của Lam Như Nhật, theo cổ duyên dáng nàng xuống lưu lại ấn ký tình yêu, hai tay chẳng biết lúc nào đã cởi quần áo nàng ra, lộ ra nàng da thịt trắng nõn.

Lam Như Nhật cảm giác có cái gì không đúng, muốn ngăn cản hắn, kể tiếp chuyện có chút không khỏi sợ hãi, hoảng sợ nghĩ muốn đẩy ra hắn.

“Ta sẽ không làm thương tổn người.” Hạ Hầu Tà Nguyệt hiểu nàng đang sợ điều gì mà vỗ về.

“Nhưng mà. . . .” Lam Như Nhật không nhịn được muốn nói gì, nhưng lời nói lần nữa tan biến tại lúc Hạ Hầu Tà Nguyệt hạ xuống môi nàng; không cho nàng có cơ hội lần nữa cự tuyệt, thái độ của hắn đã có thể rõ ràng hiểu được.

Tối nay, chính là nàng đã thuộc về hắn.

Từ phương Đông thái dương từ từ mọc lên, ánh sáng màu vàng từng đợt từng đợt từ cửa sổ chiếu rọi vào, chiếu xuống hai thân thể đang ở trên giường quần quít.

Hạ Hầu Tà Nguyệt đã sớm tỉnh ngủ, nhìn chăm chú vào người nhỏ nhắn trong ngực mình đang ngủ say trong mắt tràn đầy yêu thương; hiểu chính mình tối hôm qua quả thật đã làm một muốn chết nàng rồi, ngay cả biết được nàng vẫn là xử nữ vẫn chưa biết việc đời, không cách nào chịu đựng cái kia mãnh liệt đòi hỏi, nhưng vẫn là không nhịn được một lần lại một lần muốn nàng, thẳng đến nàng rốt cuộc không chịu nổi ngủ mê man, hắn mới không đành lòng mà dừng lại.

Vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, ánh mắt của hắn rất là thỏa mãn, ánh mắt thủy chung chưa từng rời đi nàng. Đối với hắn mà nói, cứ như vậy mà nhìn nàng cả đời cũng không sao.

Tựa hồ ngủ được không yên, Lam Như Nhật mi khẽ nhú lên, làm Hạ Hầu Tà Nguyệt không nhịn được muốn đưa tay đem nó vuốt lên; mà hành động kia hiển nhiên làm cho nàng tỉnh ngủ, mắt khép chặt sau đó mở ra.

“Tà Nguyệt. . . .” Lam Như Nhật vô ý thức gọi, vừa mới từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi mắt, theo thói quen từ trong ngực hấn khẽ đi, lại phát hiện chỉ là vừa động nhẹ nhàng một cái liền đổi lấy toàn thân đau nhức.

“Như vậy có hay không khá hơn chút?” Bàn tay to của Hạ Hầu Tà Nguyệt ấn xoa bên hông nàng, có vẻ có chút đau lòng. Cho dù là nữ nhân kinh nghiệm phong phú, đang bị cái kia mãnh liệt đòi hỏi cũng không tránh được mệt mỏi suy sụp, huống chi nàng là xử nữ. Lần hoan ái kia thể tất sẽ làm nàng ắt sẽ làm nàng hôm nay không xuống giường được. Cho tới giờ khắc này, Hạ Hầu Tà Nguyệt mới hiện lên áy náy, hẳn thật sự là chuyển động quá nhiều.

Bên hông truyền tới nhiệt độ cùng lực đạo ấn vừa phải và nhu thuận để cho Lam Như Nhật thoải mái nheo lại mắt mà hưởng thụ hấn săn sóc, đáng tiếc không thể kéo dài quá lâu, khi nàng ý thức dần dần rõ ràng, một màn đêm qua hiện ngay trước mắt thoáng qua, để cho nàng cuối cùng nhớ lại tối hôm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ như lửa.

Như thế nào tổ chức ăn mừng sinh nhật cho hấn ngay cả đến mình cũng biến thành lễ vật.

Lam Như Nhật rất không được tự nhiên mà xê dịch thân mình, theo bản năng nghĩ muốn chạy trốn cảnh trước mắt làm cho nàng xấu hổ.

Hạ Hầu Tà Nguyệt mắt hí lại, lật người liền đem nàng đè ở phía dưới, tạo thành tư thế hấn ở trên nàng ở dưới mập mờ. Bất kể là nguyên nhân gì, hấn đều không thích nàng có hành động thoát đi.

Ánh mắt Lam Như Nhật lung lay nhất thời không biết nên nhìn hướng nào, không cách nào nhìn thẳng mắt của Hạ Hầu Tà Nguyệt, cũng không ý kiến đến trên cánh tay hấn có dấu tay hình bán nguyệt, trên vai lại còn vô số dấu răng, không cần nghi ngờ cũng biết đó là do nàng lưu lại ở đó.

Nhất thời vẻ ngu ngơ qua đi, lần nữa trên mặt Lam Như Nhật từng đỏ, nếu lúc này ở trên mặt đất có một cái động thì chắc nàng nhất định sẽ không chút do dự mà chui vào đó.

Hạ Hầu Tà Nguyệt đem vẻ mặt hay thay đổi của nàng thu hết vào mắt, bên môi thoáng cười, bàn tay to bắt ngờ khoắc lên trước ngực nàng.

“Tà Nguyệt!” Lam Như Nhật sợ hãi kêu lên tiếng, mắt trừng lớn nhìn về phía hấn. Vẻ thẹn thùng trên mặt vẫn không tan, bộ dáng khả ái làm cho người khác muốn một hớp nuốt vào.

“Người cuối cùng chịu nhìn ta rồi?” Dĩ nhiên biết nàng xấu hổ, nhưng Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không muốn để cho nàng vẫn trốn tránh.

“Ta. . . .” Ánh mắt không nhìn được lại bắt đầu phiêu di* (* hình như là mơ màng hay sao ấy, ta cũng không rõ lắm).

“Ta không hy vọng ở người phía trước còn không có khôi phục thể lực lại đến một lần nữa.” Khẽ vuốt ve nàng gò má, Hạ Hầu Tà Nguyệt thấp giọng nói xong, cùng giọng nói ôn nhu kia ngược lại trong mắt hấn phải không cho phép nhận sai dục vọng cuồng liệt.

“Người thật là bá đạo. . . .” Rốt cục Lam Như Nhật nhìn hấn thấp giọng oán trách; thân thể còn đau, nàng tuyệt không muốn lại trải qua hoan ái như tối hôm qua.

“Cái đó cũng chỉ đối với người.” hấn không có chút cảm giác nào không đúng, nói xong trực tiếp không bỏ được lại đem sức nặng đè ở trên người nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt thân thể chuyển một cái, biến đổi vị trí hai người.

Đừng.

Lam Như Nhật lại bị thuyết phục, không nhìn được ở trong lòng thở dài. Mỗi lần chỉ cần hấn nói như vậy, loại cảm giác đó mình đối với hấn mà nói là đặc biệt nhất, nàng sẽ cảm thấy vui vẻ, sau đó thì liền quên cái khác.

“Quá giáo hoạt rồi. . . .” Tuy rằng đây là Chu Du đánh Hoàng Cái*, một cái nguyên đánh một cái nguyên chịu đựng, nhưng nàng vẫn là nhìn không được lắm lắm

* Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Hoàng Cái là viên tướng xuất hiện từ ngày đầu, theo giúp Tôn Kiên đánh Đổng Trác và Lưu Biểu. Khi Tào Tháo áp sát Giang Đông, Hoàng Cái đứng vào hàng ngũ các võ tướng quyết tâm chống Tào.

Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kế khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.

Đến đêm 20 tháng 11, sau khi Gia Cát Lượng cầu được gió đông, Hoàng Cái làm tiên phong, dẫn đầu đội thuyền chiến tiến sang thủy trại quân Tào, danh nghĩa là hàng Tào, nhưng khi tới nơi liền phi thẳng tới trại Tào nổi lửa tấn công. Tào Tháo đại bại rút chạy, Hoàng Cái bị trúng mũi tên do Trương Liêu bắn, ngã xuống nước, nhưng được Hàn Đương cứu sống.

Công lao trấn trị các quận huyện của Hoàng Cái không được Tam Quốc diễn nghĩa nhắc tới.

Chu Du (chữ Hán: 周瑜; 175 - 210), tên tự là Công瑾 (公瑾), là danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Trong bộ truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa của nhà văn La Quán Trung có viết rằng do Chu Du đẹp trai và rất giỏi âm luật nên được gọi là Mỹ Chu Lang (美周郎). Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại Đô Đốc (Grand Admiral), nên được gọi là Chu Đô Đốc. Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở sông Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó.

Hoàng Cái (chữ Hán: 黃蓋) là công thần khai quốc nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Hạ Hầu Tà Nguyệt tất nhiên nghe lời của nàng, chỉ là cười nhạt cũng không phủ nhận. Nhất thời tỉnh táo qua đi, một mối làm cho cảm giác buồn ngủ ập đến, làm Lam Như Nhật mí mắt không ngừng sụp xuống.

“Nếu mệt thì ngủ một lát đi.” hắn biết được tình trạng của nàng, quan tâm nói.

“Người không mệt?” Nàng mạnh mẽ dùng một tia khí lực cuối cùng chống dậy hỏi, tràn đầy nghi hoặc, cảm giác so với nàng, tinh thần của hắn tựa hồ là phải tốt nhiều lắm rồi, nhưng khí lực của hắn so với nàng càng nhiều.

“Không mệt.” trong lời nói của hắn hiển nhiên hiểu trong đầu nhỏ nàng đang suy nghĩ cái gì, xen lẫn một chút ý cười, đưa tay chải vuốt mái tóc dài đen nhánh của nàng.

“Vậy tại sao ta lại mệt như vậy.” Lam Như Nhật thanh âm càng ngày càng nhỏ, ý thức từ từ mơ hồ.

“Ngủ tiếp đi một chút sẽ khá lên.” Hắn dỗ dành.

Tiếng đáp lại không cách nào chống cự nồng nặc cơn buồn ngủ nữa, nàng chuyển động tìm vị trí thoải mái nhất, giống như mèo dính ở trên người hắn.

“Thế nào?” Hạ Hầu Tà Nguyệt thấy nàng vừa mới khép mắt lại liền mở ra, giọng nói êm ái hỏi.

Lam Như Nhật ngây ngô nhìn hắn nhìn xuống, tiến lên hôn vào má hắn. “Ta yêu người.”

Cuối cùng nhớ rõ nói. Ngay từ lúc tối hôm qua hắn đang bên tai nàng nói với nàng lời này, thời điểm đó nàng liền muốn nói như vậy cho hắn biết, chỉ là khi đó thật mệt mỏi quá, làm cho nàng không kịp nói ra liền bị cơn buồn ngủ xâm nhập.

Ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt chuyển sang mềm mại nhu hòa, dồn hết tất cả tình yêu ở trên trán nàng hạ xuống một nụ hôn.

“Ta cũng yêu nàng.”

15. Chương 15

Cảm giác rất kỳ quái. Rõ ràng hai người đã thân mật như thế, nhưng vào giờ phút này Lam Như Nhật trong đầu lại có ý nghĩ muốn tách rời khỏi Hạ Hầu Tà Nguyệt

“Nhật nhi.” Theo tiếng gọi âm ỉ, Hạ Hầu Tà Nguyệt tự nhiên từ phía sau ôm lấy nàng, vậy mà phản ứng của nàng lại vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

“A!” Lam Như Nhật sợ hãi kêu ra tiếng, tại chỗ cả người nhảy xa ra, cũng chạy ra khỏi lòng ngực Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Ta. Cái đó.” Giấu đầu hử đuôi muốn giải thích, nhưng nàng lại cái gì cũng không mở miệng được, chỉ là nàng muốn nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt đều không thể làm được, trong lúc đó gương mặt vô tình chuyển hồng hơn.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Hạ Hầu Tà Nguyệt đưa tay ôm nàng vào trong ngực, không nói gì, cúi người hôn lên môi của nàng.

“Đừng.” Không nhịn được muốn tách rời khỏi, nhưng Hạ Hầu Tà Nguyệt lại sớm một bước chiếm lấy cảm nàng, một tay giữ bên hông nàng lực đạo càng thêm không cho nàng lùi bước. Mà khi Hạ Hầu Tà Nguyệt rốt cục chịu dừng lại thì Lam Như Nhật đã mềm nhũn vô lực chỉ có thể dựa vào hắn để ỉnh xuống .

“Nhật nhi, ngươi ghét để cho ta đụng ngươi sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt khẽ sát gò má nàng, hỏi trực tiếp, thanh âm nhu hòa thấp hơn bình thường mang theo ma lực làm người ta không cách nào kháng cự.

“Không phải như vậy!” Lam Như Nhật vội vàng phủ nhận lời của hắn, nhất thời tình thế cấp bách gương mặt lên nhìn, chống lại ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt thì sưng sốt một chút, lập tức cuống quýt quay đầu sang một bên, cảm giác nhịp tim nhất thời tăng nhanh.

Làm sao bây giờ?

Lam Như Nhật không nhịn được tự hỏi, theo quan hệ tiến triển của hai người cùng với thời gian chung đụng ngày càng nhiều, nàng đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt sức chống cự chẳng những không có gia tăng ngược lại yếu bớt, ảnh hưởng của hắn đối nàng chỉ cần một cái ánh mắt thì có thể làm cho tâm nàng rối loạn.

“Nhật nhi” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhận thấy được tâm tư của nàng tựa hồ lại bay khỏi, không khỏi gọi, mặc dù nhìn trong mắt của nàng có chút lơ mơ bất đắc dĩ, nhưng thanh âm vẫn là tràn đầy ôn nhu.

Lam Như Nhật thở dài rất lớn, vùi mặt vào trước ngực Hạ Hầu Tà Nguyệt, khi hắn đối với cử động này có chút khó hiểu thì nàng đã trước một bước nói ra:

“Muốn thế nào mới có thể làm cho ta ít yêu ngươi một chút a.” Âm điệu Lam Như Nhật mang theo một chút buồn bã, không nhịn được lại thở dài lần nữa.

“Tại sao muốn ít yêu ta một chút?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nghe được đại biểu ý nghĩa trong lời nói của nàng, cũng không bối vì nàng lời nói này mà tức giận, hắn khẽ nhếch khóe môi lộ ra vẻ vui mừng.

“Bởi vì như vậy đối với thân thể sẽ có vẻ tốt hơn.” Lam Như Nhật dựa vào người hắn, trả lời.

“Có ý tứ gì?” Ngữ điệu yêu mến mang vẻ không đoán trước được, Lam Như Nhật nói không có đầu đuôi làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt nghi hoặc khó hiểu.

“Ý tứ chính là nếu như có thể ít yêu ngươi một chút, vậy ta cũng sẽ không mỗi lần gặp lại ngươi sẽ đỏ mặt.” Có trời mới biết nàng suy nghĩ nhiều vẫn nhìn chăm chăm vào hắn xem, hết lần này tới lần khác chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn, nàng liền không nhịn được sẽ quay đầu sang một bên đỏ mặt, làm cho nàng hoàn toàn không có cách nào tốt nhất để thưởng thức khuôn mặt tuấn mỹ của hắn.

“Hơn nữa nhịp tim cũng sẽ không động một chút là đập nhanh.” Lam Như Nhật kề gần hắn, vẻ mặt có bất đắc dĩ. “Nhưng là làm không được a. Căn bản là không có biện pháp không thương người thôi.”

Lam Như Nhật tự mình nói lại lắc đầu than thở, tựa hồ hoàn toàn quên Hạ sự hiện diện của Hạ Hầu Tà Nguyệt mà nàng cũng thật sự là quên, cho đến khi bị Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm chặt lấy phía sau, nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện trong lời nói mình có nhiều điểm mập mờ.

“Ta mới vừa những lời đó” Cả khuôn mặt Lam Như Nhật đỏ bừng thử giải thích gì đó, lại bị Hạ Hầu Tà Nguyệt trước mặt chặn đứng.

Hạ Hầu Tà Nguyệt buông nàng ra, hơi cúi người xuống, nắm tay nàng đưa tới bên môi, giương mắt nhìn về phía nàng, trong thái độ không có nửa điểm mang theo ý tứ vui đùa.

“Ta đem tất cả của ta cho nàng, bất kỳ thứ gì thuộc về ta, bao gồm người của ta, lòng của ta, toàn bộ cho nàng, ta chỉ vì một mình nàng mà tồn tại.”

Trái tim bối vì lời của hắn mà kịch liệt nhảy lên, rất muốn nói gì đó nhưng ngược lại làm Lam Như Nhật trong phút chốc không nói ra lời nào được, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn.

“Như vậy có phải hay không có thể để cho nàng tiếp tục yêu ta?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nghiêm túc hỏi, từng câu từng chữ tất cả tràn đầy tình yêu vô tận đối với nàng.

Nàng hốt mất khê hiện ướm, lời nói kia cảm động đến không cách nào hình dung, bước một bước dài tiến lên dùng sức ôm lấy hắn. “Mới không cần hết thấy tất cả, chỉ cần chàng ở đây bên cạnh ta, ta nhất định sẽ càng ngày càng yêu chàng hơn!”

“Trên đời này chỉ có ta tuyệt đối không buông tay nàng, ta thích nhất Nhật nhi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt trở về ôm lấy nàng, kiên định nói.

Nữ nhân này là ý nghĩa duy nhất hắn sinh tồn, là mặt trời dành riêng cho hắn, ai cũng không có quyền lợi đem nàng từ bên cạnh hắn cướp đi, ai cũng không được!

“Thật ồn ào.”

Hạ Hầu Tà Nguyệt cùng Lam Như Nhật nhận được tin hạ nhân truyền tới, còn chưa tới kịp bước vào đại sảnh, tiếng ồn ào trước tiên đã truyền vào trong tai, làm Lam Như Nhật không khỏi nhăn mày lại, trực giác không thích người phát ra tiếng kia.

Không nên suy nghĩ, khi thanh âm khàn khàn chói tai truyền vào trong tai thì Hạ Hầu Tà Nguyệt liền đã biết được vì sao người kia đến; giống như hắn đoán, vừa bước vào bên trong đại sảnh, mắt thấy người kia đang không khách khí chiếm đoạt chủ vị (chỗ ngồi của gia chủ), giống như mình là chủ nhân vĩnh viễn mặt chỉ tay đối với người bên cạnh ra lệnh.

“Trang chủ.” Nhìn thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lôi Thiếu Quân cùng Lãnh Thư Uyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể không hề bị thanh mã âm ỉ của người kia độc chết.

Hai người ngại vì thân phận người tới, không cách nào làm ra hành động thất lễ, chỉ đành phải lá mặt lá trái* ứng phó, chờ Hạ Hầu Tà Nguyệt xuất hiện, rồi quyết định kế tiếp nên lấy loại thái độ nào đối đãi người này.

Lá mặt lá trái* để đối phó với ai đó lịch sự nhưng không có sự chân thành, giả vờ tử tế.

“Ai nha, đây không phải là đứa cháu thân yêu của ta sao! Một thời gian ngắn không gặp, người càng lúc càng giống cha người.” Vừa thấy được Hạ Hầu Tà Nguyệt, trung niên nam tử ban đầu ngồi ở trên ghế vịn vàng đứng lên, vừa nói vừa đi đến Hạ Hầu Tà Nguyệt, khuôn mặt vừa lòng cười, thái độ thân thiện mà muốn nắm tay hắn.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không khách khí chút nào hất tay của hắn ra, thái độ lạnh nhạt; mà cử động không chút nào nề tình lập tức để cho trung niên nam tử trên mặt trưởng hồng thành một mảnh.

“Vũ thúc ở bên ngoài vừa nghe nói người muốn thành hôn thì vội vàng chạy trở về, không phải là vì cái khác chỉ là muốn tới chúc mừng người a! Ta nghĩ ở trên trời có linh thiêng——” Hạ Hầu Vô lại lần nữa cười, phảng phất khó chịu mới vừa rồi không có phát sinh qua.

“Không cần.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không cho hắn nói hết lời liền trực tiếp cắt đứt. Đối với Lam Như Nhật hắn bày ra thái độ ôn nhu còn về phần những khác khác thì chờ đó đi, hắn từ trước đến giờ đều keo kiệt

dành sự chú ý cho bất cứ cái gì, cho dù người nọ là trưởng bối trên danh nghĩa hẳn nên gọi là thúc thúc trưởng bối.

“Người!” Một lần hai lượt ném mùi thất bại, để cho Hạ Hầu Vô nhất thời giận đến nói không ra lời, rồi sau đó thẹn quá thành giận nên bày ra dáng vẻ trưởng bối chỉ trích.

“Mặc kệ nói như thế nào ta cũng là thúc thúc người, người đây là thái độ gì!”

Làm người ta bất ngờ, Hầu Tà Nguyệt đối với việc Hạ hầu Vô quở trách trên khuôn mặt không hề vui mừng chút nào, ngược lại lộ ra cười một tiếng, lại không khỏi làm cho người ta phát lạnh.

“Vũ thúc, người thật cho rằng người còn có tư cách đứng ở chỗ này lấy thân phận trưởng bối kia nói chuyện sao?”

“Người nói cái gì? !” Lần nữa Hạ Hầu Vô bị lời nói của Hạ Hầu Tà Nguyệt chọc giận, mà rống to (lớn tiếng nói).

“Nghe nói lão đầu ngài ở bên ngoài lại nợ không ít nợ nần, không biết được lúc này ngài trở lại là coi trọng cái gì, nghĩ khi rời đi thuận tiện một khối mang đi?” Trong lời nói Hạ Hầu Tà Nguyệt cho dù ai cũng nghe được tồn tại vẻ đùa cợt.

“Người, tiểu tử thú vị người ở đây nói hươu nói vượn (nói bậy bạ) cái gì!” Sắc mặt Hạ Hầu Vô chuyển sang trắng, cổ giữ vững bình tĩnh bác bỏ, nhưng giọng nói rõ ràng bất ổn.

Không, không thể nào. Tiểu tử này tuyệt đối chỉ là thuận miệng nói một chút, tuyệt đối không thể nào biết sự kiện kia là hấn làm, hấn sẽ không có lưu lại bất kỳ chứng cứ bất lợi, năm đó ngay cả đại ca đại tẩu cũng không hoài nghi tới hấn, làm sao có thể đến bây giờ mới bị phát hiện, nhất định là hấn nghĩ quá nhiều!

Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không mở miệng cùng hấn tranh luận những chuyện này, tứ tứ xướng, hấn che dấu cười, thẳng tắp nhìn về phía Hạ Hầu Vô trong mắt không mang theo chút nào ầm áp, tản mát hơi thở lạnh băng làm Hạ Hầu Vô chợt dạ trước rồi ánh mắt, mà nhất cử động làm cho hấn chú ý tới nữ tử Hạ Hầu Tà Nguyệt bảo vệ trong ngực, dễ dàng liền nhìn ra Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với nàng coi trọng, một tia ác ý ở đáy lòng Hạ Hầu Vô nổi lên.

“Tiểu cô nương.” Hạ Hầu Vô đem Hạ Hầu Tà Nguyệt không để ý sang một bên, trên mặt chất đầy nụ cười thân thiết tươi cười.

“A? Là gọi ta?” Lam Như Nhật nhìn chung quanh, nghi ngờ chỉ mình, đối mặt trước mắt Hạ Hầu Vô mang theo nụ cười, trên cánh tay của nàng không khỏi nổi lên nổi da gà, lần đầu thấy được sắc mặt của loại người này biến đổi trở nên nhanh như vậy.

“Đương nhiên.” Đối với nàng vẫy vẫy tay, Hạ Hầu Vô tự nhận là lấy khuôn mặt ôn hòa nhìn nàng.“Lại đây với thúc thúc, thúc thúc có một bí mật lớn muốn nói cho người biết.”

Lam Như Nhật cảm thấy bên hông căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, không ngoài ý nhìn thấy hấn nhăn mày lại, trong mắt có lo lắng; nàng vỗ nhẹ tay của hấn, ý bảo hấn yên tâm, rồi sau đó lặng lẽ ở trong lòng than thở.

Nhìn nàng thật sự ngốc như vậy sao? Tà Nguyệt còn chưa tính, dù thế nào đi nữa hấn đối với nàng từ trước đến giờ đều là bảo vệ quá mức, cho nên hấn cũng không muốn giả thích nhiều; nhưng mà ngay cả Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiệu Quân ở một bên cũng đồng thời mang ánh mắt lo lắng nhìn nàng, để cho nàng biết vậy nên không nói gì.

Nàng cũng không phải là đứa bé, làm sao có thể sẽ bởi người khác ngoắc ngoắc tay liền ngoan ngoãn qua đó, thật sự là. Cục kỳ xem nhẹ nàng nha.

“Vũ thúc, nơi này không có người ngoài ở đây, ngài có thể nói thẳng là tốt rồi.” Lam Như Nhật với một cái cười ngọt ngào, trả lời .

Ban đầu hạ nhân chờ đợi phân phó chẳng biết lúc nào đã bị cho lui, giờ phút này bên trong phòng khách trừ nàng cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt bên ngoài cũng chỉ có Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiệu Quân.

Lần nữa đưng phải một cái từ chối uyển chuyển, sắc mặt của Hạ Hầu Vô không thay đổi hết sức khó coi, ánh mắt quét qua người ở chỗ này, hẩn ở trong lòng cười lạnh, cũng không tin sau khi hẩn nói ra bí mật này, bọn họ bây giờ còn có thể có bộ dạng vô tình cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt ở chung không.

“Các người biết không? Tiểu tử này chính là con quái vật a.” Hạ Hầu Vô đưa tay chỉ Hạ Hầu Tà Nguyệt, lớn tiếng nói ra.

“Nhật nhi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt cảm giác được Lam Như Nhật khi nghe thấy lời kia thân mình phút chốc cứng đờ, mặc kệ Hạ Hầu Vô, lo lắng nhìn nàng.

16. Chương 16

Hạ Hầu Vô cho là lời mình nói đã có hiệu quả, nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, khoe miệng có không giấu được đắc ý, lần nữa lớn tiếng nói:

“Người này ở vào lúc trăng tròn sẽ biến thành một con quái vật tóc trắng mắt tím ghê tởm. A!”

Hạ Hầu Vô không có đắc ý quá lâu, lời nói trong nháy mắt dừng lại ở miếng bánh ngọt đập vào mặt, mà người ra tay không ai khác chính là Lam Như Nhật trong tay còn cầm hung khí.

“Ai nói đó là ghê tởm!” Lam Như Nhật tức giận vô cùng nói, cầm miếng bánh nhỏ trên bàn ném lên người Hạ Hầu Vô.

“Người xú nha đầu này!” Ở miếng bánh thứ hai đập vào mặt, Hạ Hầu Vô lấy lại tinh thần, tức giận rống to, không hề nghĩ ngợi liền muốn tiến lên dạy dỗ nàng một bữa.

Chỉ là trong nháy mắt, chỉ thấy Hạ Hầu Vô thân thể ụt ịt có vẻ hơi béo kia bay lên, sau đó xuyên qua gian giữa cửa, cuối cùng hướng tới mặt đất, bính một tiếng đầu đưng vào phiến đá.

Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiệu Quân không cần Hạ Hầu Tà Nguyệt tự mình động thủ, đã trước một bước thay hẩn dạy dỗ. Trên thực tế, hai người ngay từ lúc Hạ Hầu Vô lên tiếng ô nhục Hạ Hầu Tà Nguyệt liền đã có động tác, đáng tiếc tốc độ xuất thủ vẫn là so ra kém Lam Như Nhật; cũng bởi vì đối với hành động ngoài ý muốn của Lam Như Nhật mà ngu ngơ, hai người mới không ở lúc Hạ Hầu Vô nói năng lỗ măng liền làm ra phản ứng.

“Chuyện còn lại liền giao cho các người xử lý, đừng làm cho ta gặp lại hẩn lần nữa.” Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với hai người phân phó, liền nhìn Hạ Hầu Vô một cái cũng không; đối với hẩn mà nói, trấn an Lam Như Nhật so bất cứ chuyện gì quan trọng hơn.

Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiệu Quân đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt ôm Lam Như Nhật rời đi, trong lòng đối với Lam Như Nhật tồn tại tán thưởng, cũng không vội đi xử lý cái người đã chết ngất Hạ Hầu Vô kia.

“Không nghĩ tới phu nhân thật tuyệt không sợ bộ dáng kia của trang chủ.” Lôi Thiệu Quân không nhịn được thần phục. Coi như hẩn cùng với Thư Uyên ở sau khi kinh ngạc đến bây giờ đã có thể tiếp nhận, lại vẫn là đối với việc trừ bọn họ ra vẫn còn có người có thể không để ý chuyện này mà cảm thấy khó tin.

“Cho nên nàng mới có thể trở thành phu nhân của chúng ta.” Lãnh Thư Uyên nói. Cũng chỉ có cô gái đặc biệt như vậy mới có thể được Hạ Hầu Tà Nguyệt coi trọng.

Sau khi kết thúc nói chuyện phiếm, Lãnh Thư Uyên nhìn Hạ Hầu Vô ở bên ngoài, ánh mắt chuyển lạnh. “Vừa vặn người cũng nghe thấy trang chủ nói rồi?”

“Dĩ nhiên.” Lôi Thiệu Quân hiểu hẩn ám chỉ cái gì.

“Như vậy, người cho là trang chủ trong lời nói có ý gì sao?” Cùng Lôi Thiệu Quân liếc mắt nhìn nhau, hai người trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên một chuyện kia — nhiều năm trước cái văn kiện kia từng ngoài ý muốn suýt nữa phá hủy Ngạo Đẳng Sơn Trang.

Hai người không cần nhiều lời nữa, trao đổi ánh mắt, đồng thời đề cao cảnh giới, bắt đầu suy tư đối sách, đối với việc nên xử lý chuyện này như thế nào bước đầu đã có ý tưởng.

Từ Tâm đình được xây dựng ở giữa hồ, đá tạo khúc hành lang liên tiếp hai đầu, trên mặt hồ tô điểm bởi hoa sen lá xanh nở rộ, hương thơm thanh nhã theo gió mát trong xanh từ từ thổi tới, tự bên trong đình nhìn ra ngoài, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, đáng tiếc chính là giờ phút này bên trong đình hai người đều không có tâm trạng ngắm.

“Nhật nhi.” Lam Như Nhật cúi đầu nhìn ôm thật chặt hân, nhưng vẫn không nói lời nào, Trong thanh âm Hạ Hầu Tà Nguyệt tràn đầy lo lắng, phản ứng của nàng làm hân không thể không lo lắng.

Tất nhiên Lam Như Nhật nghe được Hạ Hầu Tà Nguyệt gọi, nhưng nàng chỉ là ôm hân càng chặt hơn, chôn ở trước ngực hân mặt của thủy chung không ngẩng lên, vẫn là không nói lời nào.

Hạ Hầu Tà Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, không để ý nàng kháng cự, đơn giản chỉ cần nâng cằm của nàng lên, để hân có thể rõ ràng nhìn thấy mặt của nàng, mà giờ phút này cặp mắt ửng đỏ của nàng làm hân trong lòng nổi lên hơi đau.

“Không có ai có thể nói ngươi là quái vật! Ai cũng không thể!” Lam Như Nhật tức giận nói to, thanh âm nhện ngào.

“Không sao cả, ta tuyệt không để ý. Cho nên, đừng khóc được không?” Hạ Hầu Tà Nguyệt động tác ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt ở khóe mắt, vẻ mặt rất là không đành lòng.

Hân cũng không phải là vì vồ về nàng mới nói như vậy, đối với những lời nói này đã từng vô cùng làm hân chán ghét, hôm nay đã không còn quan trọng nữa, mà lời nói này đã không đã thương hân chút nào. Đối với hân hiện tại mà nói, duy nhất sẽ làm hân để ý chỉ có nàng mà nàng giờ phút này nước mắt làm hân tràn đầy đau lòng.

“Có thật không? Thật sẽ không để ý?” Tay nhỏ bé bắt lấy ống tay áo của hân, Lam Như Nhật nhìn trong mắt của hân vẫn có không yên lòng.

“Thật.” Hạ Hầu Tà Nguyệt vuốt ve gò má nàng, cúi người ở trên trán nàng hạ xuống một hôn nhẹ. “Cho nên nàng cũng đừng nữa để ý, ta không thích nhìn thấy bộ dạng đau lòng này của nàng.”

Cho dù đây vì hân mà cảm thấy giận dữ bất bình, hân cũng không chút nào nguyện nhìn thấy trên mặt nàng biểu tình nào ngoài nụ cười, một chút xú cũng không thích hợp với nàng.

“Nhưng mà.” Nàng tức giận a! Đối với nàng mà nói, hân là người quan trọng nhất của nàng, là ai đều không thể thay thế được sự hiện diện của hân, cũng vì vậy, nàng càng không cách nào tiếp nhận có bất kỳ người ta nói ra hoặc làm ra chuyện tổn thương hân!

“Đem nàng nhẹ ôm vào lòng, thanh âm của hân trầm nhẹ mị người: ”Ta thích nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của nàng, chỉ cần nàng vui vẻ ta liền sẽ vui vẻ, nàng là tất cả của ta.”

“Chỉ cần ta vui vẻ thì có thể làm cho chàng vui vẻ sao?” Lam Như Nhật nhìn hân, hỏi một cách nghiêm túc.

“Đúng vậy.” Ôm nàng vào lòng, trong lời của hân không có bất cứ chút do dự nào, đây như thế hết thảy là chỉ vì sự tồn tại đặc biệt của nàng.

Lam Như Nhật thẳng tắp nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, đưa tay hân kéo hân xuống, chủ động hôn vào môi hân.

“Tà Nguyệt, ta thích nhất chính là chàng.” nàng không có buông tay kéo hân ra, vừa kết thúc hôn, nhìn chăm chú vào hân nói: “Cho nên ta nhất định sẽ làm cho chàng vui vẻ, mang lại cho chàng rất nhiều rất nhiều hạnh phúc.”

Trong lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt cảm động không cách nào nói rõ, ôm lấy nàng. “Chỉ cần nàng ở đây bên cạnh ta, chính là hạnh phúc lớn nhất của ta.”

Hân cái gì cũng có thể buông tha cho, chỉ cần bên cạnh có nàng, hết thảy đã đầy đủ.

Đại thụ che mát, chỉ thấy Lam Như Nhật nằm ở trên bàn đá; hết sức hiếm thấy, chung quy bạn ở bên người nàng Hạ Hầu Tà Nguyệt giờ phút này vẫn chưa ở bên như thường, mà tạm thời đảm nhiệm chức trách hộ vệ không ai khác chính là hai người Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân.

“Tà Nguyệt phải tới lúc nào mới có thể trở lại?” Trên mặt có không chút nào che giấu nhàm chán, Lam Như Nhật chơi đùa một chút tóc mình, nghiêng đầu nhìn về phía hai người, không nhin được hỏi. Mặc dù mới tách ra không bao lâu, nhưng nàng sớm quen Tà Nguyệt ở bên người, bởi vậy trò chuyện cùng Tiểu Ba chỉ là thời gian ngắn, cũng sẽ cảm thấy có chút cô đơn.

“Phu nhân, trang chủ sắp lập tức quay lại.”

“Tại sao các người đối với Tà Nguyệt thái độ tôn kính như vậy?” Lam Như Nhật nhìn hướng ánh mắt của hai người mang theo chút nghi hoặc, nhớ lại mình vẫn không có hiểu rõ chuyện. Giống như không đơn thuần chỉ là bởi vì thân phận trang chủ của Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng cảm giác tựa hồ còn có cái nguyên nhân đặc biệt nào đó.

“Bởi vì trang chủ là một người đáng để tôn kính.” Hai người giọng nói nghiêm túc trả lời câu hỏi của Lam Như Nhật, thế nhưng đáp án hiển nhiên chưa giải trừ được nghi hoặc trong lòng Lam Như Nhật.

Ý nghĩ trong lòng hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt nàng, làm Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân bởi vì dễ hiểu tâm tư Lam Như Nhật mà mỉm cười, ở nhìn nhau qua đi, từ Lãnh Thư Uyên mở miệng.

“Cái Ngạo Đẳng Sơn Trang này là bởi vì trang chủ mới có thể tồn tại.” Lãnh Thư Uyên nói thẳng.

“Sơn trang là do Tà Nguyệt dựng nên? !” Lời nói của Lãnh thư Uyên.

“Không phải vậy. Ngạo Đẳng Sơn trang trước đó do một vị đại trang chủ sáng lập, nhưng hiện nay có thể có địa vị đứng không lay động tất cả đều là bởi vì trang chủ.” Giải thích lịch sử của Ngạo Đẳng Sơn Trang, trong giọng nói của Lãnh Thư Uyên đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt có phần kính nể.

Có thể ở mấy năm đem Ngạo Đẳng sơn trang không có tiếng tăm biến thành mọi người đều biết, đủ địa vị để rung chuyển thiên hạ, trừ Hạ Hầu Tà Nguyệt bên ngoài không còn ai khác, huống chi hẳn vẫn chỉ là tựa là vui đùa một chút giết thời gian tựa như vui đùa mà thôi.

“Ở chỗ này tất cả mọi người là bởi vì có ngạo Đẳng Sơn trang mới có thể tồn tại đến nay, mà cho phần ơn này đích thị là trang chủ. Mấy năm trước bên trong trang từng bởi vì xuất hiện kẻ trộm đánh cắp tất cả sổ sách cơ mật, làm cho trong trang một mảnh hỗn loạn, trang chủ đời trước cùng phu nhân hơn bởi nguyên nhân này nên buồn rầu u uất mà bệnh qua đời, khi đó ra mặt giải quyết hết thảy chính là trang chủ.”

Rõ ràng cùng bọn họ tuổi không chênh lệch mấy, nhưng khí phách Hạ Hầu Tà Nguyệt cho thấy bọn họ khó có thể bằng được, phán đoán một cách quả quyết, vô luận đối mặt hoàn cảnh khó khăn gian khổ cỡ nào, Hạ Hầu Tà Nguyệt đều không lộ vẻ do dự, tự tin dẫn Ngạo Đẳng sơn trang đi về phía trước.

Nghe Lãnh Thư Uyên tự thuật, Lam Như Nhật nhìn sang Lôi Thiếu Quân đang đứng bên cạnh, đột nhiên cười một tiếng. “Các người rất thích Tà Nguyệt .”

Lôi Thiếu Quân vừa nghe, trong mắt hiện lên vẻ ngu ngơ, ngay cả từ trước đến giờ Lãnh Thư Uyên tỉnh táo cũng không thoát lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai người tất cả không nghĩ tới sẽ nghe được kết luận như vậy.

“Cho nên Tà Nguyệt mới có thể như vậy tín nhiệm các người.”

Lần nữa Lam Như Nhật nói ra lời kinh người, chấn động trong lúc nhất thời hai người không biết trả lời như thế nào.

“Trang chủ tín nhiệm chúng ta?” Lôi Thiếu Quân trên mặt rõ ràng viết khó có thể tin, lặp lại lời của nàng. Sự vật kia đối với mọi người căn bản trang chủ không thêm để ý?

“Nếu không hẳn làm sao sẽ giao ta cho các người?” Chuyện này là dĩ nhiên, ngược lại Lam Như Nhật cảm thấy phản ứng của bọn họ rất kỳ quái.

Hai người không cách nào đối với lời này nói lên phản bác. Đúng là, Hạ Hầu Tà Nguyệt coi trọng nàng bọn họ tất cả trong mắt đều rõ ràng, thế nhưng hẳn lại đem nàng giao cho bọn họ, mặc dù chỉ là tạm thời,

nhưng phía sau lại mang một ý nghĩa đại biểu tựa hồ theo đúng như lời Lam Như Nhật nói, bọn họ quả thật được Hạ Hầu Tà Nguyệt tín nhiệm.

Cảm giác khó tin, xem như bọn họ có thể giành được sự tín nhiệm trên người Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Tà Nguyệt!” Lực chú ý đột nhiên bị chuyển hướng, Lam Như Nhật chạy về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, vui vẻ gọi, sau đó cả người nhào vào trong ngực hắn.

“Ta đã trở về.” Hạ Hầu Tà Nguyệt tiếp được nàng, nhìn hướng trong mắt nàng tràn đầy nhu tình, hai tay tự nhiên vòng trên eo nàng tạo thành bộ dạng thân mật.

Cho dù không nhạy bén như Lôi Thiếu Quân, lúc này cũng hiểu biết lui ra, không cần Lãnh Thư Uyên nhắc nhở, hắn tự động mà chuẩn bị rời đi.

“Cám ơn.” Lời nói cảm ơn được nói ra từ trong miệng Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Đây là chúng ta chuyện nên làm.” Lãnh Thư Uyên lấy lại tinh thần, trong lòng lần nữa vấp ảnh hưởng của Lam Như Nhật đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt cảm thấy kinh ngạc. Lãnh Thư Uyên không quấy rầy hai người nữa, kéo Lôi Thiếu Quân vờn đầu nghe Hạ Hầu Tà Nguyệt nói cảm ơn mà xơ cứng thành người đá.

“Người đi đâu?” Lam Như Nhật ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng khó nén tò mò. Sáng sớm tỉnh lại, hắn đã không có ở bên cạnh, chỉ để lại tờ giấy nói cho nàng biết hắn muốn đi đến một chỗ, sẽ trễ một chút mới trở về.

Hạ Hầu Tà Nguyệt khẽ mỉm cười, tự trong ngực lấy ra nguyên nhân để cho hắn sáng sớm liền biến mất. . . .

Hoa tử sắc (màu tím) xinh đẹp.

Không giống với bình thường, mùi thơm của nó ít nồng, từ trong nhụy hoa tỏa ra chỉ là loại mùi thơm ngát rất nhạt rồi lại làm cho không người nào có thể không chú ý, chỉ là ngửi nhẹ, liền làm người ta toàn thân thả lỏng, nhất thời say mê vào trong hương thơm kia. Vậy mà đặc biệt nhất làm người ta kinh ngạc là cánh hoa của nó, một loại trong suốt giống như cánh ve một loại trong suốt, giống như khẽ chạm sẽ dễ vỡ; trên mặt cánh hoa vẫn còn những hạt nước nhỏ trong dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng màu tím nhạt, trong nháy mắt làm cho Lam Như Nhật mắt say đắm.

“Muốn tặng cho ta? !” Thụ sủng nhược kinh (được yêu thương vừa mừng lại vừa lo) nhìn về phía Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng thật cẩn thận từ tay trong hắn nhận lấy, như thu được vật quý báu.

“Ta nhất định sẽ hảo hảo quý trọng !”

Hạ Hầu Tà Nguyệt chỉ là nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, liền cảm thấy thỏa mãn. Vì hái tinh hoa một năm chỉ xuất hiện một lần, đêm khuya hắn lên núi tìm kiếm, hơn nữa phát hiện nó sau thức trắng đêm trông chừng, chỉ vì chờ nó nở hoa trong nháy mắt lấy xuống và duy trì bộ dáng kia, quá trình không thể không có cái gọi là khổ cực, nhưng hắn không nói gì, chỉ vì sau nhìn thấy nàng nở nụ cười, tất cả mệt mỏi kia chính là tiêu tan đi.

Lam Như Nhật lôi kéo ống tay áo của hắn, ý bảo hắn khom người, ở độ à nàng có thể tiếp xúc đến, nàng dùng sức ở trên mặt hắn hạ xuống một nụ hôn.

“Cám ơn người, ta thật sự rất thích.” Yêu thích không buông tay mà đem chơi, từ trên nét mặt nàng có thể thấy được vui vẻ đến cỡ nào.

“Thích là tốt rồi.” Ánh mắt hắn toát ra dịu dàng, đối với nàng tình yêu không chút nào che giấu.

Lam Như Nhật nhìn về Hạ Hầu Tà Nguyệt, không cách nào không cảm thấy hạnh phúc, hắn đối nàng tốt đến làm cho người khác khó có thể tin, không nhận được cảm động lại nói:

“Ta thật sự rất thích chàng đó!”

Hạ Hầu Tà Nguyệt cười nhạt. “Ta cũng vậy.”

Đây là hình hoa tử sắc

17. Chương 17

Đáng chết! Hắn đường đường là Hạ Hầu Vô cư nhiên bị đối đãi như thế!

Trong ánh mắt tràn đầy phần hận, trong lòng Hạ Hầu Vô khê nguyên rửa. Ngày đó trong trí nhớ hình ảnh cuối cùng dừng ở lúc hắn bị đá bay, khi hắn tỉnh lại phát hiện mình lại giống như đồ bỏ đi bị ném ở bên ngoài Ngạo Đăng Sơn Trang, trên người đều là dơ bẩn, tựa như tên khất cái (ăn mày) té ở trên đường. Hạ Hầu Vô hoàn toàn không pháp chịu được loại khuất nhục này, thề tuyệt đối hướng Hạ Hầu Tà Nguyệt đòi lại món nợ này!

Hạ Hầu Vô nhìn bên ngoài Ngạo Đăng sơn trang cao trăm thước (mười tấc là một thước), trên mặt không khỏi toát ra một chút nụ cười âm trầm (u ám). Nếu bọn họ đối đãi với hắn như vậy, vậy hắn cũng nên không khách khí nữa. Quang minh chính đại không thành thì đành phải lén vậy ; trước đây những ngày đó hắn cũng không phải là không hiểu rõ. Hạ Hầu Vô giống như lớn lên ở bên trong Ngạo Đăng sơn trang, hết sức hiểu rõ bố trí của toàn bộ sơn trang, rõ ràng có chỗ nào đó có một đồ vật gì đó, trong đó chứa trữ một số ít những người quan trọng ra, những người khác đều không có khả năng biết đến bí mật này.

Hạ Hầu Vô cũng không ngu, từ sau kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này hắn không có ý định xuất hiện lộ liễu ở trước mặt người đó, mà là quyết định từ bên ngoài xuyên thấu ẩn mật thẳng đến chỗ bí đạo ở giữa Ngạo Đăng Sơn Trang lén vào.

Hạ Hầu Vô không quên được lúc trước ở trong trang đã bị vũ nhục (sỉ nhục) một cách nghiêm trọng, trong lòng hung ác, tính toán phá hủy hoàn toàn Ngạo Đăng Sơn Trang, giống như hắn đã từng làm trước đây; đối với Ngạo Đăng Sơn Trang so với trước càng lớn mạnh hơn, hắn tin tưởng bên ngoài còn nhiều người biết đến cơ mật bên trong, mà chỉ là nghĩ đánh cắp sổ sách ra có thể thay hắn mang đến bao nhiêu tài phú, Hạ Hầu Vô nghĩ đến nhưng điều này thì ngửa mặt lên trời cười to.

Chờ coi đi! Dám ô nhục hắn chắc là sẽ không có kết quả tốt !

Chết tiệt !

Lại một tiếng mắng, ban đầu tâm tình thực tốt tiến vào Ngạo đăng Sơn Trang nhưng sau đó thì chớp mắt biến mất, bởi vì sự thật cùng hắn dự liệu hoàn toàn khác biệt; từng câu khê nguyên rửa không ngừng ớn lạnh tâm Hạ Hầu Vô hiện lên, để cho hắn nóng nảy không thôi.

Hạ Hầu Vô hoàn toàn không nghĩ tới trong khoảng thời gian hắn rời đi mấy năm này, bên trong Ngạo Đăng Sơn Trang lại có thay đổi lớn như vậy; mặc dù tất cả kiến trúc phương hướng đều không có thay đổi, nhưng thính đường (phòng lớn) trước đây dùng cho việc xử lý công việc thì hôm nay đã biến thành thư khố (phòng sách), còn còn lầu các ghi chép sổ sách quan trọng thì biến thành phòng khách bình thường, để cho hắn cho dù mượn bí đạo tiến vào bên trong lầu, cũng không làm sao tìm được thứ hắn muốn.

Hạ Hầu Vô nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, nhưng vẫn không cam lòng, cũng hiểu mình đã không cách nào đợi lâu hơn nữa, trong sơn trang phòng vệ không lộ vẻ nửa điểm chỗ sơ hở, xa xa đề phòng chặt chẽ vượt quá dự liệu của hắn nếu không phải dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với các nơi bên trong trang thì ngay từ lúc hắn xông vào không bao lâu đã bị người tuần tra bắt được.

“Người nào ở đây?”

Từ phía sau truyền tới giọng nữ làm cho Hạ Hầu Vô thiếu chút nữa kinh sợ nhảy dựng lên. Hắn hít một hơi thật sâu, cố tự trấn định mình quay đầu lại; khi nhìn thấy nữ nhân đứng cách đó không xa thì ánh mắt hắn híp lại, cảm giác có chút quen mắt. Bởi vì liên quan đến vận mệnh của chính mình, Hạ Hầu Vô rất nhanh ở trong ký ức tìm kiếm, rốt cục nhận ra nàng chính là cái nữ oa nhi từ trước cũng rất yêu thích dính lấy Hạ Hầu Tà Nguyệt, hình như gọi là Lôi gi đó.

“Người là ai? Ở trong đó làm cái gì?” Đôi mày thanh tú nhíu lên, Lôi Thu Yến không khách khí mà hỏi.

“Ai, người không phải là Lôi gia cái nha đầu kia sao? Đã lâu không gặp, thế nào? Thật đã quên Vũ thúc phải không?” Hạ Hầu Vô đề xuống trong lòng chút không vui vì thái độ vô lễ của nàng, không có đem tâm tình biểu hiện ở trên mặt, đối với nàng lộ ra nụ cười ôn hòa, nói chuyện một cách tự nhiên giống như là quen biết đối với Lôi Thu Yến.

“Vũ thúc?” Trong giọng nói của Lôi Thu Yến có chút hoài nghi, rõ ràng không nhớ rõ trong trang có một nhân vật này tồn tại.

Hạ Hầu Vô cố làm ra vẻ thờ dài một hơi mạnh, gương mặt nhìn về phía nàng, ánh mắt lộ ra hoài niệm, bởi vì nàng quên hẳn mà giọng nói càng thêm tràn đầy tiếc nuối.

“Nghĩ lại Vũ thúc cũng rời đi không ít năm, lúc Vũ thúc đi người vẫn chỉ là một nha đầu ngây ngô, không nghĩ tới bây giờ đã trở thành một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, thời gian trôi qua thật là nhanh, Vũ thúc còn nhớ rõ người thích nhất là chạy đuổi theo Tà Nguyệt đây.”

Hạ Hầu Vô nói một cách chân thật, diễn phải giống như thật, rất dễ dàng liền tháo xuống đề phòng của Lôi Thu Yến, để cho nàng dễ xuống đối với hắn phòng bị, mà lời của hắn cũng làm cho nàng mơ hồ nhớ lại tựa hồ thật có người này tồn tại.

“Như đã nói, Vũ thúc chuyển này trở lại là bởi vì ở bên ngoài nghe được một tin, dường như là Tà Nguyệt muốn chuẩn bị thành thân.” Hạ Hầu Vô giống như vô ý mở miệng, giống như là hoàn toàn không thấy vẻ mặt biến sắc của Lôi Thu Yến, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng, ném ra một câu ——

“Ta nghĩ tân nương kia nhất định là người ?”

Chính là chạm vào đúng ngay nỗi đau trong lòng, biểu hiện trên mặt Lôi Thu Yến trở nên dữ tợn, phá huỷ vẻ mặt xinh đẹp ban đầu.

“A? Chẳng lẽ là Vũ thúc nói sai rồi?” Hạ Hầu Vô cố làm kinh ngạc, trong thanh âm có không dám tin, trực tiếp châm ngòi đốt lửa: “Trong trang này từ trên xuống dưới, trừ người ra còn ai có tư cách!”

Trong lời nói có điểm châm kích lửa giận trong lòng Lôi Thu Yến. Nàng còn nhớ rõ lần đó Hạ Hầu Tà Nguyệt lại vì Lam Như Nhật mà trực tiếp đẩy nàng ra, để cho nàng té bị thương thảm hại, sau lại chỉ nhìn Lam Như Nhật, hoàn toàn không để ý một bên nàng đã ngã xuống đất, ngay cả câu quan tâm hỏi thăm cũng không, ngay lúc đó vẻ khó xử lúng túng nàng đến nay khó quên, mà món nợ nàng toàn bộ ghi tạc lên trên Lam Như Nhật.

Hạ Hầu Vô đem vẻ mặt biến hoá của Lôi Thu Yến thu vào trong mắt mình, trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn như cũ không lộ ra bất kỳ cảm xúc làm cho người ta hoài nghi. Ngược lại, hắn có cùng chung môi thù đứng về phía Lôi Thu Yến, quả trách Hạ Hầu Tà Nguyệt là người có lỗi, càng đối với Lam Như Nhật phê bình càng nhiều, hoàn toàn đạt được tín nhiệm của Lôi Thu Yến.

“Để cho Vũ thúc giúp người.” Với đúng thời cơ, Hạ Hầu Vô ở lúc nàng tức giận nói ra.

Lôi Thu Yến hoàn toàn không biết được tính toán ở trong lòng của Hạ Hầu Vô, đang lúc không chiếm được sự ủng hộ của những người, vừa nghe hắn nguyện ý giúp nàng, giống như là người chết đuối lấy được bè gỗ nắm chặt hắn không thả.

“Người thật sự có biện pháp giúp ta? !”

“Dĩ nhiên.” Hạ Hầu Vô mặt mũi hiền hậu, giống như một bậc trưởng lão chừng chạc vỗ vỗ nàng.

Trong mắt Lôi Thu Yến thoáng hiện ánh sáng, bởi vì một câu nói của hắn mà đẩy lên hi vọng, mong đợi nhìn hắn chờ câu trả lời của hắn.

“Đứa nhỏ ngốc, chỉ cần nghĩ biện pháp để cho nha đầu kia chiếm lấy vị trí của người biến mất, như vậy tên tiểu tử Tà Nguyệt kia không phải là thuộc về một mình người sao?” Hạ Hầu Vô cùng nụ cười hiền hoà trên mặt hắn mang theo điểm khác biệt, nói ra lời vẻ ngoan độc.

“Nhưng mà ——” Trong nháy mắt Lôi Thu Yến hiện lên chần chờ, tựa như muốn nói gì, nhưng lời nói lại bị Hạ Hầu Vô cắt đứt.

“Chỉ cần người tin tưởng Vũ thúc, nghe lời Vũ thúc mà làm, Vũ thúc bảo đảm nhất định có thể để cho người chiếm được người mình muốn.” Hai tay vỗ vai của nàng, Hạ Hầu Vô giọng điệu kiên định nói.

Mặc dù trong lòng thoáng qua do dự, nhưng với lời thề son sắt bảo đảm của Hạ Hầu Vô nên làm cho Lôi Thu Yến lòng có chút cảm động, không có suy tư quá lâu, nàng rất nhanh liền gật đầu đáp ứng.

“Bé ngoan.” Hạ Hầu Vô không cho nàng nhìn thấy đáy mắt cái kia ti âm tàn (tàn nhẫn), khoe miệng hài lòng nâng lên, giọng điệu mang theo sự tán thưởng nói.

Song, hắn làm sao mà có thể thật lòng muốn giúp Lôi Thu Yến; đối với Hạ Hầu Vô mà nói, hắn chỉ bất quá là tìm người dễ dàng lợi dụng, nếu hiện tại đã không cách nào đạt tới mục đích lúc ban đầu của hắn vào trang, như vậy ít nhất cũng phải để cho hắn thấy bộ dáng Hạ Hầu Tà Nguyệt bị đả kích; mà không cần nghi ngờ, đối với Lam Như Nhật hạ tay tuyệt đối là phương thức nhanh nhất.

“Nghe kỹ.” Hạ Hầu Vô vậy Lôi Thu Yến đến, ở bên tai nàng nói.

“Chỉ cần làm như vậy là được?” Lôi Thu Yến nhìn về phía Hạ Hầu Vô, không nhịn được hỏi.

Chỉ đơn giản như vậy sao?

“Đúng vậy, Vũ thúc không phải đã nói phải giúp người? Cho nên, yên tâm đi, chuyện còn lại cứ để cho Vũ Thúc người xử lý, người chỉ cần chờ kết quả.” Hạ Hầu Vô nhẹ nhàng cười một tiếng.

Chờ xem đi, lần này hắn nhất định phải làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt khó coi!

“Là nơi này?”

Lam Như Nhật ngẩng đầu nhìn xung quanh bốn phía, lần nữa nhìn tờ giấy trong tay, đối với chỗ trên giấy chỉ mà đi, trong lòng mang theo chút không xác định, không hiểu rõ tại sao Lôi Thu Yến phải đột nhiên tìm nàng tới chỗ này, cũng không hiểu được nàng ta muốn nói với nàng cái gì; nhưng nàng cũng không nghi ngờ quá nhiều, theo trong giấy Lôi Thu Yến viết, không có nói cho bất luận kẻ nào tình hình việc đi đến điểm hẹn.

“Thì ra là trong trang còn có loại địa phương này, ta lần đầu mới biết đây.” Lam Như Nhật có vẻ rất kinh ngạc, cẩn thận hướng vách đá đi đến, nắm một bên cây, nàng tò mò ghé đầu đi xuống nhìn, rồi sau đó lập tức thu hồi thân thể không dám nhìn nữa, ở độ cao không thấy đáy kia có một loại ma lực quỷ dị, ánh mắt nàng chăm chú làm cho nàng trong lúc vô tình hiện lên ý nghĩ muốn nhảy xuống.

Nếu như không cẩn thận từ nơi này té xuống, hắn là không sống được? Lam Như Nhật nhìn một chút xung quanh mình, cảm thấy nếu ở nơi này té xuống, chỉ sợ cũng sẽ không có người phát hiện.

Mặc dù nơi này đầu sơn trang, cũng là toà không hơn không kém núi; mà ở địa phương bên trong rộng lớn như vậy, muốn tìm một người chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Nhưng mà cho dù nghĩ đến những thứ này, Lam Như Nhật vẫn không ý thức được nguy hiểm, càng không đem nơi này cùng Lôi Thu Yến hẹn nàng đến đây chuyện này liên tưởng chung một chỗ.

Choảng!

“Thu.” Nhánh cây bị bẻ gãy thành vụn nhỏ làm cho Lam Như Nhật chú ý, không nghĩ nhiều nàng lập tức quay đầu lại, tự nhiên gọi ra miệng, nhưng khi nhìn thấy người tới thì thanh âm tức thì dừng lại.

“Lại gặp mặt, Xú nha đầu.” Hạ Hầu Vô không hề nửa phẩy tâm giả bộ bộ dáng hiền lành, ban đầu ẩn thân trong bụi cây sau khi nhìn thấy nàng xuất hiện thì lập tức hiện thân.

Lam Như Nhật từ trước đến nay luôn luôn tin người, nhưng cũng không ngu dốt, còn không đến mức ngây thơ đến nỗi cho rằng Hạ Hầu Vô xuất hiện chỉ là trùng hợp, cho nên nhìn về phía hắn trong mắt tràn đầy đề phòng, hai chân từ từ lui về phía sau.

“Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Không hy vọng suy nghĩ của chính mình trở thành thật, thế nhưng duy nhất đáp án đã rất rõ ràng, làm cho nàng đối với con người cảm thấy thất vọng.

Nàng cũng không cho rằng Hạ Hầu Vô chỉ là tới chỗ này tìm nàng nói chuyện phiếm. Dựa vào kết quả không vui về gì trước đây, Lam Như Nhật khẳng định hắn tuyệt đối là bởi vì ghi hận mà đến trả thù, rất rõ ràng, nàng đúng là mục tiêu mà hắn muốn xuống tay.

Hạ Hầu Vô lạnh lùng hừ cười, lại hướng nàng nhảy một bước, đem nàng hướng vách đá tiến tới gần. “Nếu như ngươi xảy ra ngoài ý muốn, hoặc là đột nhiên biến mất, ta nghĩ là tên tiểu tử thú kia nhất định sẽ không chịu nổi.”

Hạ Hầu Vô vừa nghĩ tới có thể làm Hạ Hầu Tà môn thống khổ, có thể nhìn thấy hắn cao ngạo bị đả kích thất bại, liền không nhịn được đắc ý cười. Đây chính là kết quả của việc ô nhục hắn!

“Sẽ có người tới, người tốt nhất nhanh lên một chút rời đi, nếu không đến lúc đó người xong rồi.” Lam Như Nhật cùng Hạ Hầu Vô duy trì một khoảng cách, lên tiếng cảnh cáo.

“Người nào sẽ đến?” Hạ Hầu Vô nhún vai, vô tình hỏi lại, trên mặt tràn đầy đùa cợt đối với nàng. Chính là hắn biết chỗ này bình thường ngay cả con chó mèo cũng sẽ không xuất hiện, mới có thể muốn Lôi Thu Yến hẹn Lam Như Nhật đến chỗ này, làm hắn không cần lo lắng sẽ có người tới cắt ngang.

“Nha đầu Lôi gia?” Hắn phá vỡ hy vọng của nàng. “Người cho rằng ta và người có thể như vậy vừa vặn xuất hiện ở chỗ này là do người nào đó ban cho? Nàng ước gì người biến mất, còn chờ nàng cứu? Người tỉnh lại đi.”

Không phải không nghi ngờ đến, khi Hạ Hầu Vô xuất hiện ở trước mắt nàng thì suy nghĩ này từng hiện lên trong đầu nàng, chỉ là bởi vì đối với người tin nhiệm không để cho nàng nguyện thừa nhận. Nhưng lấy tình thế hiện nay xem ra, nàng đã không cách nào dựa vào người khác, đánh giá tình hình mà Lam Như Nhật cố gắng tìm ra phương pháp thoát ra.

Hạ Hầu Vô ở Lam Như Nhật bước đầu tiên đồng thời cũng di chuyển đến trước mặt nàng, động tác mau lẹ làm cho Lam Như Nhật ứng phó không kịp.

“Người cho rằng người chạy thoát được sao!” Hạ Hầu Vô một phát bắt được tay của nàng, giọng hung ác nói.

“Buông tay!” Thật buồn nôn! Chỉ là bị Hạ Hầu Vô bắt được tay, Lam Như Nhật lại cảm thấy toàn thân nổi lên nổi da gà, buồn nôn cảm giác không ngừng xông lên. Nàng chưa từng nghĩ tới chỉ là bị nam nhân khác đụng phải sẽ có cảm giác khó chịu cùng chán ghét lớn như vậy.

Hạ Hầu Vô hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt đầy chán ghét của Lam Như Nhật, đang vì trong tay truyền đến cảm giác mềm mại mà mê muội, ánh mắt dời hướng đến trên mặt nàng.

“Lần trước không hảo hảo nhìn kỹ, không nghĩ tới người đáng đáp thật đúng là không tệ.” Hạ Hầu Vô đưa tay sờ bên má nàng một cái, ánh mắt dâm tà; trước đây hắn chỉ chuyên chú ở trên người Hạ Hầu Tà Nguyệt, cũng không có phát hiện Lam Như Nhật mặc dù so với Lôi Thu Yến không xinh đẹp bằng, nhưng cũng là một tiểu mỹ nhân không hơn không kém. Lộ ra nụ cười dâm dăng, Hạ Hầu Vô hiện lên một suy nghĩ khác, đối với trước mắt ý tưởng nóng lòng muốn thử.

“Nếu như tiểu tử thú kia biết người mình yêu bị người khác làm nhục, không biết biểu tình sẽ đặc sắc đến cỡ nào.” Lưỡi liếm môi, Hạ Hầu Vô không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Lam Như Nhật cũng hít hơi, đơn giản không thể tin được mình nghe cái gì! Không chần chờ, nàng giãy giụa muốn chạy trốn ra khỏi vòng tay của hắn.

“Ngoan một chút, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Hạ Hầu Vô lên tiếng cảnh cáo, tay bắt đầu cư xử sờ soạng xấu ở trên người nàng.

Lam Như Nhật liều mạng rút tay của mình về, càng hơn nữa là khi hắn có ý đồ ở trên người nàng thì nàng dùng một tay khác không chịu lực khổng lồ của hắn dùng sức đánh lên mặt hắn! Lam Như Nhật không để cho hắn có cơ hội, lập tức cắn xuống tay hắn.

“Nha đầu thú đáng chết!” Cánh tay truyền tới cảm giác đau để cho Hạ Hầu Vô không để ý hình tượng lên tiếng mắng, dùng sức hất ra bắt được tay của nàng, mà lực đạo kia lập tức để cho Lam Như Nhật bị đá văng ra ngoài.

Nhân cơ hội chạy trốn khỏi, nhưng hai người cũng không dự liệu được chính là, theo lực đạo kia, Lam Như Nhật đúng là ngã xuống hướng vách, trong phút chốc, nàng chỉ có thể nhìn Hạ Hầu Vô kinh ngạc nhìn nàng, mà nàng không bị khổng lồ rơi xuống đất, thanh âm giống như bị đoạt đi, nàng nhất thời như người câm không cách nào phát ra tiếng cầu cứu, cho đến mất đi ý thức, trong lòng nàng còn đang kêu tên Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Kết quả ngoài ý muốn làm cho Hạ Hầu Vô đứng ở một chỗ ngây ngô, nhất thời không cách nào phản ứng, hơn không còn kịp nữa tiến lên bắt được nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lam Như Nhật biến mất ở bên bờ đá, mặc dù đó là chuyện hẳn ban đầu định làm, nhưng chuyện phát sinh quá nhanh, ngược lại làm hẳn không biết làm sao. Ở thời gian sững sờ qua đi, Hạ Hầu Vô quyết định trong thời gian ngắn nhất rời khỏi Ngao Đăng Sơn Trang.

Hội nghị trọng đại được tổ chức mỗi năm một lần.

Theo Ngao Đăng Sơn trang nhiều năm liên tục mở rộng cùng phát triển, hiệu buôn rải rác các nơi sản nghiệp đã có nhiều không thể đếm; hôm nay, chính là người phụ trách các hiệu buôn ở các nơi tề tụ một chỗ, báo cáo tình trạng kinh doanh một năm qua.

Phòng chủ trì như vậy, giống như trước kia, thân là trang chủ Ngao Đăng Sơn Trang, Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn là bộ dáng không có gì đáng kể, đối với người phía dưới thao thao bất tuyệt báo cáo cũng không thu hút nhiều chú ý, đầu để ý doanh thu lại thêm gấp mấy lần, hết thấy tất cả cũng không dậy nổi hứng thú của hẳn.

Không biết thân thể Nhật nhi có khá hơn chút không?

Suy nghĩ của Hạ Hầu Tà Nguyệt từ đầu đến cuối chỉ vây xoay quanh trên người Lam Như Nhật. Nhớ tới sáng sớm hôm nay nàng đối với hẳn nói cảm giác không thoải mái, muốn ngủ nhiều hơn một chút, mà hẳn ban đầu vốn định lưu lại bồi nàng, dù sao hội nghị này đối với hẳn mà nói không có quan trọng mấy, tham gia hay không tham gia cũng không sao cả, nhưng dưới sự kiên trì của Nhật nhi cùng thúc giục, cuối cùng hẳn vẫn là theo ý nàng, cố gắng thể hiện trách nhiệm của một trang chủ ở nơi này.

Tà Nguyệt!

Trong nháy mắt, Hạ Hầu Tà Nguyệt giống như nghe được Lam Như Nhật gọi, tâm bỗng co rút nhanh, cơ hồ khiến hẳn không cách nào thở được, không biết từ đâu sợ hãi trong phút chốc ập tới, cảm giác mãnh liệt kia làm cho hẳn không dám có nửa điểm trì hoãn, lập tức bỏ lại hội nghị đang tiến hành, nhanh chóng biến mất trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Lãnh đại tổng quản, Lôi đại tổng quản, đây là.” Lưu chủ sự vừa thành thật vừa sợ hãi, cầm sổ sách đợi bẩm báo, tay không khống chế run rẩy mãnh liệt, đối với đương gia chủ tử tại chính mình báo cáo trên đường không nói một tiếng chạy lấy người, hẳn vô cùng sợ, không biết mình làm sai cái gì chọc giận Hạ Hầu Tà Nguyệt, lo lắng mình thật vất vả mới leo lên vị trí đó từ nay sẽ khó mà giữ được.

Tiếng huyền não bởi vì Hạ Hầu Tà Nguyệt rời đi mà từ từ gia tăng, phía dưới người không khỏi châu đầu ghé tai thảo luận, cũng đối với tình hình này không biết xử trí.

Đối mặt với tình huống trước mắt cơ hồ muốn mất khống chế, Lôi Thiếu Quân dùng lực đập lên mặt bàn, tiếng vang to lập tức để cho trực diện náo loạn rừng rực nhất thời an tĩnh trở lại, ánh mắt của hẳn quét qua toàn trường, vẻ mặt nghiêm túc khiến ọi người không dám lên tiếng nữa.

“Năm nay hội nghị đến đây là kết thúc, còn có chuyện quan trọng báo cáo lưu lại, ngoài ra thì tan họp.” Lãnh Thư Uyên trước sau như một tỉnh táo đưa ra quyết định.

Mặc dù giải quyết cục diện rối rắm do Hạ Hầu Tà Nguyệt bỏ lại, nhưng Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân cùng mọi người dường như không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đối với hành động dị thường của Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng tràn đầy nghi ngờ, vậy mà trực giác nhạy cảm lại làm cho hai người nổi lên dự cảm xấu.

Một loại mưa gió nguy hiểm sắp đến.

“Nhật nhi!”

Hạ Hầu Tà Nguyệt hoàn toàn không để ý cánh cửa kia bởi vì lực đạo thật mạnh của hẳn mà đáng thương rủ xuống ở một bên, trực tiếp vọt vào nội thất, gọi Lam Như Nhật trong thanh âm mang theo vẻ gấp gáp; mà sau khi nhìn thấy trên giường mất bóng dáng nàng, một cổ hoang mang sợ hãi lập tức tràn đầy trong lòng.

Hạ Hầu Tà Nguyệt một quyền đánh lên cột giường, biết lúc này sốt ruột cũng không có ích gì, hít một hơi thật sâu, ép buộc mình tỉnh táo lại, đưa tay dò hướng mặt giường, xúc cảm lạnh như băng hẳn nhủ người

trên giường biến mất là sự thật.

Đáng chết! Nàng đến tột cùng là đi đâu!

Trong nháy mắt, trong đầu Hạ Hầu Tà Nguyệt hiện lên tiếng gọi, trong lòng gieo xuống mầm móng bắt an, mà giờ khắc này đang không ngừng ở lớn lên, giống như là báo trước tin dữ.

“Trang chủ?” Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân bước chân theo sau Hạ Hầu Tà Nguyệt đến, lúc nhìn thấy bộ dáng của hắn phía sau không tự chủ rùng mình một cái.

“Truyền lệnh xuống, tìm ra Nhật Nhi, lập tức!”

Hắn không tin Nhật Nhi của hắn biết cái gì đều không nói cho hắn biết lại đột nhiên biến mất, nhất định là có chuyện gì xảy ra, nhất định là có người ở giữ trò quỷ, mà hắn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó!

Tuyệt đối!

“Vâng!”

Từ cái mệnh lệnh kia nên biết, phải chăng Lam Như Nhật không để cho Hạ Hầu Tà Nguyệt biết tình hình không biết đi nơi nào, ngay cả trong lòng không khỏi cho là chuyện sẽ không có cái gì nghiêm trọng, nhưng do Hạ Hầu Tà Nguyệt quanh thân toả ra băng hàn làm cho hai người không dám nhiều lời nhận lấy mệnh lệnh.

18. Chương 18

Ở lúc toàn bộ người trong trang được huấn luyện dạy dỗ nghiêm chỉnh được huy động lực soát cơ hồ đem cả Ngạo Đẳng sơn trang lực tung lên một lần; vậy mà cho dù là như thế, vẫn là không phát hiện bóng dáng của Lam Như Nhật; chỉ là không ngờ là bắt được Hạ Hầu Vô đang chuẩn bị từ bí đạo thoát đi.

“Là người.” Lời nói Hạ Hầu Tà Nguyệt lạnh như băng lãnh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, mắt nhìn xuống Hạ Hầu Vô trong phòng khách hai tay bị trói chặt không thể không quỳ trên mặt đất, mà hắn giờ phút này thái độ bình tĩnh quá mức không khỏi làm cho người ta cảm thấy kinh khủng.

“Tiểu tử thú, không có chứng cứ cũng đừng tùy tiện vu cáo, mắt nào của ngươi thấy ta làm cái gì!” Hạ Hầu Vô thái độ hết sức ngạo mạn, một bộ cao cao tại thượng mà trả lời, không chút nào cảm thấy mình giống như người phạm tội.

“Trừ ngươi ra còn ai ở đây có thể làm!” So với Hạ Hầu Tà Nguyệt sớm làm khó dễ, Lôi Thiếu Quân kích động mở miệng nói trước.

“Vậy khó nói thật đây.” Hạ Hầu Vô thanh âm giễu cợt, hướng về phía Lôi Thiếu Quân nói: “Ai biết có phải hay không là muội muội yêu dấu của ngươi làm, thừa dịp mọi người không chú ý len lén giải quyết xong xú nha đầu kia, bây giờ còn nghĩ ở trên người ta làm gì? Cho là như vậy có thể che giấu chuyện muội muội ngươi làm sao? !”

“Ồ đồ!” Lôi Thiếu Quân tức giận vô cùng muốn tiến lên đánh hắn một trận.

Lãnh Thư Uyên kéo Lôi Thiếu Quân đang kích động ra, không vội mở miệng, bởi vì hắn đã xác nhận Hạ Hầu Vô cùng với việc Lam Như Nhật mất tích tuyệt đối không thoát được quan hệ; mà hắn cũng tin tưởng Hạ Hầu Tà Nguyệt không chỉ đã chú ý tới, có thể cũng đã chuẩn bị mọi thứ.

Hạ Hầu Tà Nguyệt chậm rãi đến gần Hạ Hầu Vô, lộ ra ý cười, không giống với nụ cười ôn nhu đối với Lam Như Nhật, đó là nụ cười lạnh như băng khiến cho bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng không khỏi phải từ trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi ngươi ngươi. Ngươi đừng làm vậy, không có chứng cứ chứng minh ta đối với nha đầu kia làm cái gì, ngươi không có tư cách đối xử với ta như vậy!” Theo Hạ Hầu Tà Nguyệt đến gần, Hạ Hầu Vô không khỏi cũng hít một hơi khí lạnh.

“Người nào nói cho người biết ta bây giờ là đang tìm nàng?” Từ trên cao nhìn hần bằng nửa con mắt, Hạ Hầu Tà Nguyệt lạnh nhạt nói, giống như gió lạnh quét qua làm Hạ Hầu Vô không nhịn được phát run.

Cuối cùng hiểu mình ngay từ trong lúc nói chuyện với nhau thừa nhận cùng chuyện này có liên quan với nhau, Hạ Hầu Vô sắc mặt nhất thời trắng xanh, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nói ra.

“Nàng ở đâu?” Hạ Hầu Tà Nguyệt một tay bóp cổ Hạ Hầu Vô nói tới, đã mất tính nhẫn nại sẽ cùng hần phí lời nữa.

“Um. . . Um.” Hạ Hầu Vô không cách nào nói được ra lời, giấy giụa muốn kéo tay đang kiềm cổ mình, hai chân không ngừng đá động, dùng hết khí lực muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm mình, ban đầu khuôn mặt mập béo hồng hào theo thời gian kéo dài đã từ từ chuyển thành tím bầm.

Cho đến lúc này, Hạ Hầu Tà Nguyệt mới buông tay ra, mắt lạnh nhìn khuôn mặt hần đỏ lên không ngừng ho khan cố gắng thở.

“Người ở đâu?” Về mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt lạnh khốc giống như La Sát chuyển thế.

“Khụ. Nàng.” Hạ Hầu Vô không dám không tiếp tục nhìn thủ đoạn của Hạ Hầu Tà Nguyệt, từ đáy lòng nảy lên sợ hãi, hiểu rõ bất luận hần phủ nhận hoặc thừa nhận đều khó mà thoát khỏi cái chết.

“Ta hỏi, người ở đâu?” Ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt sắc bén như giết người.

“Đông, vách núi phía đông.” Hạ Hầu Vô giọng nói ấp úng, đã không kịp suy nghĩ, run rẩy nói.

“Nơi đó đã đi tìm, cũng không có phát hiện.” Ở thời điểm Hạ Hầu Vô nói ra thì đồng thời Lãnh Thư Uyên ngay sau đó tiếp lời. Căn cứ vào tin tức truyền đến từ đám thuộc hạ ở đó khu đó tìm kiếm cũng không ở nơi đó phát hiện bóng dáng Lam Như Nhật, trừ phi.

“Người đẩy nàng rơi xuống vách núi?” Giờ phút này Hạ Hầu Tà Nguyệt đã không phải là hai chữ kinh khủng có thể hình dung được, giống như trong ác quỷ từ trong địa ngục đi ra, cho dù ai nhìn thấy bộ dáng của hần cũng sẽ bị dọa cho sợ ngất đi.

“Kia, đó là.” Cảm giác sợ hãi mãnh liệt khiến cho Hạ Hầu Vô không cách nào ngắt ư đi, hần chỉ có thể thử giải thích ình, nhưng ở dưới ánh mắt như vậy, hần cái gì cũng đều không nói ra được.

“Người đáng chết!” Tức giận thâm trầm khiến cho Hạ Hầu Tà Nguyệt một cước đá Hạ Hầu Vô, lực đạo mạnh khiến cho Hạ Hầu Vô một màn bay ra đụng vào cột ở đại sảnh, phát ra tiếng vang to sau đó ngã xuống đất.

“Xin. khụ. Xin tha cho. khụ. Tha mạng.” Từ lồng ngực ho ra một ngụm máu tươi, cú đụng mạnh mẽ như vậy khiến cho thân thể Hạ Hầu Vô không chịu nổi, mắt thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt đi về phía mình thì lập tức thống khổ cầu xin.

“Tha mạng?” Hạ Hầu Tà Nguyệt tàn khốc cười một tiếng, bắt được cổ hần mà nói, nhìn trong mắt của hần không mang theo một tia ấm áp. “Ta dĩ nhiên sẽ không để cho người chết.”

Mới bởi vì may mắn giữ được tánh mạng, đón lấy lời nói của Hạ Hầu Tà Nguyệt lập tức khiến cho Hạ Hầu Vô từ trên trời rơi xuống địa ngục.

“Người cho rằng tội của người chết là có thể giải quyết được sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt buông tay ra, ném hần xuống, máu lạnh một cước đạp xương vỡ vụn kèm theo tiếng rên của Hạ Hầu Vô.

Mắt lạnh nhìn vẻ mặt thống khổ của Hạ Hầu Vô, Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không có nửa điểm thương hại. “Ta sẽ cho người hiểu được cái gì gọi sống không bằng chết.”

Lôi Thiểu Quân cùng Lãnh Thư Uyên dẫn đại đội nhân mã đi tới nơi mà Hạ Hầu Vô nói triển khai tìm kiếm, về mặt ngưng trọng, không khỏi ngẩn đầu về phía trước nhìn, nghĩ tới từ độ cao như vậy mà rơi xuống bất luận là ai cũng không thể nào bình an vô sự, huống chi Lam Như Nhật ngay cả một chút võ công cũng không có. Cho dù lời này không nói ra, nhưng mọi người trong lòng đều hiểu, bọn họ có thể tìm được chỉ có thể là một.

Thi thể.

“Báo cáo tổng quản! Không có phát hiện!”

“Tiếp tục tìm.” Vẫn là hồi báo giống như cũ, hai người tất cả không nhìn được chau mày. Từ lúc bắt đầu tìm cho đến nay đã qua một ngày, không chỉ là ở phía dưới vách núi, bọn họ thậm chí theo ven sông tìm kiếm, nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

“Lão đầu kia sẽ không phải là đang đùa chúng ta đấy chứ.” Thủy chung không có bất kỳ phát hiện nào khiến cho Lôi Thiểu Quân không tìm chế được mà nóng nảy, một quyền đập vào cành cây khô.

“Không thể nào.” Lãnh Thư Uyên trả lời, không phải là bởi vì tin tưởng Hạ Hầu Vĩ, mà là. “Hắn không có cái gan đó.”

Không khí lần nữa đóng băng, tình cảnh lúc trước vẫn là rõ ràng như vậy, khi đó ngay cả bọn họ ở bên đều không khỏi sợ hãi, cơ hồ không cách nào đem Hạ Hầu Tà Nguyệt lãnh huyết vô tình lúc ấy lúc cùng với người bọn họ mấy ngày nay nhìn thấy kết hợp vào chung một chỗ.

Nhìn thói quen Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với Lam Như Nhật lộ ra ôn nhu cùng che chở, bọn họ lần đầu từ trên người Hạ Hầu Tà Nguyệt phát hiện đến cái kia làm cho người ta vô cùng sợ hãi cùng thâm trầm kinh khủng.

“Nếu như chúng ta thật tìm được. Sẽ trở thành như thế nào?” Dù chưa nói ra kết quả, gan dạ như Lôi Thiểu Quân tin tưởng Lãnh Thư Uyên hiểu hắn muốn nói là cái gì.

“Toàn bộ trang gặp tai họa.” Nhìn hắn một cái, Lãnh Thư Uyên chậm rãi nói. Vô luận tìm được người hay không, đối với bọn họ mà nói tình tạng đều không xong, nhưng bọn họ đã không có sự lựa chọn khác, chỉ là khiến cho hắn có chút cảm giác kỳ quái chính là.

“Người đang nghĩ cái gì vậy?” Thấy Lãnh Thư Uyên vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Lôi Thiểu Quân không khỏi hỏi.

Lại yên lặng, Lãnh Thư Uyên quét nhìn bốn phía sau đó mở miệng: “Người cảm thấy nơi này như thế nào?”

“Như thế nào?” Lôi Thiểu Quân hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của Lãnh Thư Uyên, theo hắn mới vừa rồi quét nhìn nơi này mà nhìn. “Không phải là rừng cây sao? Nhiều nhất là có chút vắng vẻ.”

Chỉ trong một câu nói của Lôi Thiểu Quân đã chỉ ra nghi ngờ của hắn.

“Kia, tại sao phu nhân lại muốn tới nơi này?”

Một câu nói này giống như cảnh tỉnh.

Đông nhai, giống như một cái tên vị trí nằm ở phía đông, trừ người phụ trách tuần tra ra, hiếm khi có người đi tới; đã như vậy, Lam Như Nhật như thế nào chạy đến nơi này? Còn vừa lúc gặp Hạ Hầu Vĩ, sau đó xảy ra việc ngoài ý muốn?

Mọi thứ dường như trùng hợp làm cho người khác khó mà tin.

“Ý của người là. Còn có người khác?” Khi trọng điểm được nêu lên, sự việc nhất thời trở nên minh bạch. Nhưng mà Lam Như Nhật không thể nào một mình chạy tới chỗ này, mà Hạ Hầu Vĩ cũng không thể dễ dàng dụ nàng đến được nơi này, còn dư lại duy nhất có thể, chính là còn có người thứ ba tồn tại; mà kia người thứ ba không thể nghi ngờ nằm trong kế hoạch của Hạ Hầu Vĩ.

“Ai có thể làm ra việc này?” Kết luận rút ra khiến cho Lôi Thiểu Quân sinh nghi hỏi, trên dưới toàn bộ sơn trang này làm sao có thể sẽ có người hiệp trợ Hạ Hầu Vĩ làm ra chuyện tổn thương phu nhân?

Lãnh Thư Uyên không mở miệng đáp lại, nhìn về phía Lôi Thiểu Quân trong mắt mang theo một chút thâm ý; đối với hắn mà nói, đáp án đã rất rõ ràng, nhưng hắn cũng không nhận ra Lôi Thiểu Quân sẽ có suy nghĩ giống như hắn.

“Thư Uyên?” Lôi Thiểu Quân không nhìn được cau mày. Theo như Lãnh Thư Uyên đoán, mặc dù hắn nhìn thấu ánh mắt kia có thâm ý khác, nhưng vẫn là không hiểu.

Lãnh Thư Uyên thu hồi ánh mắt, vẫn như cũ không trả lời hắn, tình hình trước mắt chỉ là phỏng đoán mà không có chứng cứ, hắn không có ý định mở miệng làm tâm Lôi Thiểu Quân loạn.

Mọi thứ vẫn cứ đợi kết quả tự nhiên sẽ xuất hiện.

“Trang chủ người đâu?” Đột nhiên phát hiện Hạ Hầu Tà Nguyệt chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy, Lãnh Thư Uyên không khỏi sửng sốt một chút.

Khẩn trương muốn tìm Lam Như Nhật không ai khác chính là Hạ Hầu Tà Nguyệt, vậy mà kia so với bọn hắn hay bất luận kẻ nào đều nóng lòng, điên cuồng tìm người giờ phút này lại không có ở đây?

Từ việc hắn hỏi như vậy, Lôi Thiểu Quân cũng phát hiện. Không giống Lãnh Thư Uyên chỉ suy tư, hắn trực tiếp bắt người đang đi ngang qua mà hỏi.

“Báo cáo Lôi tổng quản, trang chủ đã đi về trước.” Tráng đình cung kính trả lời.

Đi về trước?

“Hôm nay là trăng rằm.” Lần đầu Lãnh Thư Uyên từng bước nhớ lại, Lôi Thiểu Quân cho người nọ lui ra sau đó hướng Lãnh Thư Uyên biểu thị Hạ Hầu Tà Nguyệt biến mất là vì nguyên nhân kia.

Chuyện xem ra rất hợp lý, nhưng Lãnh Thư Uyên vẫn cảm giác có cái gì không đúng, nhìn chằm chằm Lôi Thiểu Quân, một cái ý niệm phút chốc thoáng hiện lên trong đầu, làm hắn bừng tỉnh hiểu ra.

Nếu ngay cả hắn cũng có thể phỏng đoán đến chuyện này không có đơn giản như vậy, Hạ Hầu Tà Nguyệt như thế nào có thể sẽ không có phát hiện? Mà với thông minh tài trí như hắn, muốn tìm ra kẻ đồng lõa sau lưng dễ như trở bàn tay.

“Chúng ta trở về một chuyện.”

“Trở về? Chúng ta còn không chưa có tìm được người.” Đối với quyết định đột nhiên của hắn, Lôi Thiểu Quân đầu mờ mịt, bọn họ lại không giống như Hạ Hầu Tà Nguyệt không thể để cho người khác nhìn thấy như vậy.

Lãnh Thư Uyên vứt bỏ quanh co, nói một cách rõ ràng: “Người nếu hi vọng muội muội kiều căng kia của người không có sao, tốt nhất hiện tại lập tức trở về đi.”

Mặc dù đối với hắn mà nói, Lôi Thu Yến ra sao đều không liên quan đến hắn, nhưng đối với Lôi Thiểu Quân mà nói cũng không giống nhau, như thế nào đi nữa đều là muội muội của mình, hắn không cho là Lôi Thiểu Quân có thể hoàn toàn buông xuôi.

Mà theo như hắn nghĩ, lúc kinh ngạc qua đi, Lôi Thiểu Quân dung tốc độ không người nào đuổi kịp hướng đường trở về trang.

Trong tay nắm tờ giấy đã bị lật đi lật lại, Hạ Hầu Tà Nguyệt quanh thân phát ra hàn khí đủ để tổn thương tất cả người đến gần hắn. Không cách nào từ chỗ Hạ hầu Vô nói tìm được Lam Như Nhật, nàng tựa như trước lần nữa từ trong sinh mệnh của hắn biến mất như vậy, cái gì cũng không còn lưu lại.

Vậy mà thế nhưng hắn lại ở rừng cây đang lúc phát hiện tờ giấy kia, trên giấy nội dung làm hắn hiểu tại sao Lam Như Nhật sẽ không nói với hắn mà chạy tới núi phía đông. Từ lúc bắt đầu hắn liền không cho là dựa vào một mình Hạ Hầu Vô sẽ làm nên cái gì, mà nay, hắn đã tìm được kẻ đồng lõa kia để cho hắn mất đi Như Nhật, giống như một người chết!

Hạ Hầu Tà Nguyệt trực tiếp đá văng cửa phòng, ánh mắt quét về phía người duy nhất trong phòng.

“Trang chủ.” Lôi Thu Yến đang muốn quát cái người vô lễ kia, quay đầu lại phát hiện người nọ đúng là Hạ Hầu Tà Nguyệt, thái độ lập tức thay đổi, thanh âm có vẻ mềm mại, hoàn toàn phát hiện không ra Hạ Hầu Tà Nguyệt ánh mắt nhìn về phía nàng lạnh như băng đến cỡ nào, đối diện Hạ Hầu Tà Nguyệt lần đầu chủ động tới tìm nàng mà cảm thấy hưng phấn.

Dĩ nhiên nàng cũng nghe nói toàn bộ người trong trang tìm kiếm Lam Như Nhật mất tích kia, mà đối với sự xuất hiện của Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lôi Thu Yến khởi đại cho là theo như lời Hạ Hầu Vô, một khi Lam Như Nhật biến mất thì Hạ Hầu Tà Nguyệt chính là của nàng, mà lúc này hắn đột nhiên xuất hiện ở đây thì càng khiến cho nàng cho là như thế .

Lôi Thu Yến mới khê dựa gần vào Hạ Hầu Tà Nguyệt, tay lập tức bị bắt chặt, lực đạo không cân nhắc thêm phần mạnh đến cơ hồ muốn bóp gãy tay của nàng.

“Thật là đau!” Lôi Thu Yến lớn tiếng kêu, vội vàng muốn tay rút về, lại phát hiện hần không có ý buông tay, mà kia lực đạo vẫn như cũ không giảm.

“Tà Nguyệt, người nắm tay ta thật là đau!” Do nghĩ địa vị của mình lúc này so với trước đã khác, Lôi Thu Yến tự mình đổi cách xưng hô với Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng không biết rằng hành động của nàng giờ phút này như thêm dầu vào lửa, hơn nữa đem chính nàng đẩy vào tình cảnh không thể cứu vãng.

“Người nào cho người quyền kêu tên ta?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nguy hiểm nheo lại mắt, không chút nào thương hương tiếc ngọc, một thanh hất ra nàng, khạc ra lời nói như lạnh như băng khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

“Ta.” Lôi Thu Yến xoa chỗ đau nơi cổ tay, nhìn được là cảm giác được có chuyện gì không đúng, nhất thời á khẩu.

“Người cho rằng người có tư cách thay thế được Nhật Nhi sao?” Nhìn trong mắt của nàng tràn đầy khinh miệt, Hạ Hầu Tà Nguyệt nói không chút lưu tình.

Thái độ của Hạ Hầu Tà Nguyệt làm cho Lôi Thu Yến từ trước đến giờ luôn cho mình là rất cao cảm thấy chịu nhục, lập tức nàng takhông để ý phản bác lại: “Tại sao ta kém so với nàng ta? !”

Nàng không cam lòng! Nếu nói về xinh đẹp, nàng tuyệt đối có tự tin có thể thắng nổi Lam Như Nhật; luận tài trí, nàng cũng sẽ không bại bởi nàng ta; huống chi Lam Như Nhật chỉ là một xú nha đầu không rõ lai lịch, vô luận so như thế nào, nàng đều thắng xa so với nàng ta! Quan trọng hơn là.

“Ta yêu người so nàng yêu người còn lâu hơn!” Lôi Thu Yến không nhịn được kích động hô lên, bất kể là dựa vào vào nguyên nhân gì, lòng của nàng vẫn luôn đặt ở trên người hần, nàng không cách chấp nhận nam nhân mình thích bị cướp đi từ tay Lam Như Nhật.

“Ai yêu cầu người phải làm như vậy?” Hạ Hầu Tà Nguyệt hoàn toàn không có tiếp thu được tình cảm của nàng, giọng nói lạnh băng, rồi sau đó thanh âm chê cười, thân hình như kiểu quỷ mị hư vô trong chớp mắt dời đến trước mặt nàng, động tác không mang theo một tia ôn nhu nâng cằm nàng lên, để cho nàng nhìn thẳng hần.

“Người yêu ta?” Hạ Hầu Tà Nguyệt giọng mang đùa cợt nói, vào giờ phút này, hần lần nữa chuyển thành ánh mắt màu tím tóc trắng.

Ngay tức khắc phát ra tiếng thét chói tai. Từ khoảng cách gần tận mắt thấy hết biến đổi, trong mắt Lôi Thu Yến ngập sợ hãi, hai tay dùng sức đẩy, nàng hiện tại chỉ muốn thoát đi Hạ Hầu Tà Nguyệt đáng sợ này.

“Thế nào, mới vừa rồi không phải nói yêu ta sao? Mới như vậy khiến cho người sợ?” Hạ Hầu Tà Nguyệt khoe miệng giễu cợt nâng lên, cũng không có lập tức xông lên bắt nàng trở về, mà là giầy vò nàng bằng cách bước chân bước từ từ tới gần nàng.

“Đừng. Chớ tới gần ta!” Lôi Thu Yến bước chân không yên không ngừng lui về phía sau, cho đến phần lưng chống đỡ lên mặt tường lạnh như băng, không còn cách nào thoát đi liền nhắm mắt lại kêu to.

“Trang chủ!” Lôi Thiếu Quân kịp thời xông vào giữa hai người, đem Lôi Thu Yến bảo hộ phía sau, ngăn cản hành động kế tiếp của Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Tránh ra.” Hạ Hầu Tà Nguyệt lạnh lùng giương mắt nhìn hần, từ trong miệng thốt ra hai chữ, không chút nào bởi vì Lôi Thiếu Quân xuất hiện mà tính toán bỏ qua cho Lôi Thu Yến.

“Trang chủ.” Lôi Thiếu Quân rất khó xử; như thế nào gay go, dù sao vẫn là muội muội của mình, hần căn bản không cách nào mặc kệ nàng, khoe mắt nhìn thấy Lãnh Thư Uyên xuất hiện, hần lập tức quăng ánh mắt cầu cứu. Dưới tình huống này, trừ Lãnh Thư Uyên ra, hần đã không tìm được cách nào có thể lung lay Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Hần nên hối hận vì theo tới sao?

Dĩ nhiên là nhận được ánh mắt cầu cứu của Lôi Thiếu Quân, nhưng. Lãnh Thư Uyên không nhận được than thở ở trong lòng, hần làm gì mà có khả năng.

“Trang chủ.” Cuối cùng vẫn mở miệng, suy nghĩ của Lãnh Thư Uyên bay lộn, thử tìm ra cách có thể tạm hoãn hành động của Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Vậy mà giống như là biết được hần sắp thay Lôi Thu Yển giải thích cái gì, Lãnh Thư Uyên ngay cả nửa lời cũng chưa nói thì đã nhận được Hạ Hầu Tà Nguyệt hướng hần ném ra tờ giấy.

Không thể cứu được.

Khi Lãnh Thư Uyên quét mắt nhìn qua tờ giấy, lập tức biết được kế tiếp mình vô luận nói gì cũng vô dụng. Đã biết Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với Hạ Hầu Vô làm những chuyện như vậy, Lãnh Thư Uyên hoàn toàn không cho là có người có thể ngăn cản Hạ Hầu Tà Nguyệt, hiện tại trừ phi Lam Như Nhật lần nữa xuất hiện, nếu không dù ai cũng không cách nào ngăn lại cơn thịnh nộ như lửa của Hạ Hầu Tà Nguyệt.

“Ca ca.” Lôi Thu Yển núp sau lưng Lôi Thiếu Quân, thân thể không ngừng run rẩy, hai tay nắm chặt y phục hần, trên khuôn mặt có sợ hãi, hoàn toàn không còn bộ dáng như trước nữa; cho tới bây giờ nàng mới rốt cục hiểu tại sao ca ca chưa bao giờ giúp nàng, đáng tiếc nàng hiểu ra đã quá muộn.

“Đừng để cho ta nói lần thứ hai.” Ánh mắt Hạ Hầu Tà Nguyệt bắn về phía Lôi Thiếu Quân, trong thanh âm mang theo cảnh cáo, không có lập tức động thủ đã là giới hạn khoan nhượng lớn nhất của hần.

“Trang chủ, ta.” Rõ ràng hiểu một khi mình tránh ra, kết quả của muội muội sẽ không tốt hơn Hạ Hầu Vô, phần này nhận thức khiến cho Lôi Thiếu Quân như thế nào cũng không cách nào nghe theo mà tránh ra.

Chỉ là trong nháy mắt, Lôi Thiếu Quân chỉ tới kịp nhìn thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt tựa như tia chớp tiến tới gần, sau gáy truyền đến cảm giác đau nhức sau đó thì ngã xuống đất.

19. Chương 19

Tà Nguyệt!

Bỗng nhiên Lam Như Nhật mở mắt, vội vã gọi to, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Hạ Hầu Tà Nguyệt, nhưng chỉ thấy một nơi hoàn toàn xa lạ lọt vào trong tầm mắt, thoáng chốc, suy nghĩ của nàng liền trở nên hỗn loạn.

Hiện tại nàng đang ở đâu? Hít một hơi thật sâu để ổn định tâm tình, Lam Như Nhật không kìm được mà tự hỏi.

Cạch.

Cánh cửa gỗ bị đóng chặt được đẩy ra, bỗng nhiên một giọng nói vang lên làm cho Lam Như Nhật giật mình quay lại.

“Người đã tỉnh?” Đôi mày nhíu lại, câu hỏi của người vừa đến vô cùng nổi bật.

Bất giác, gương đôi mắt nhìn thẳng về phía người vừa xuất hiện, giọng nói quen thuộc kia làm Lam Như Nhật kinh ngạc đến nỗi phải há to miệng, xác định đó không phải là ảo giác, ngay lập tức Lam Như Nhật liền hưng phấn muốn rời khỏi giường, chạy về phía người đó.

“Người nằm xuống cho ta!” Nhưng bóng dáng người kia đã nhanh chóng đi đến bên giường, nhanh tay ngăn lại động tác đứng dậy của Lam Như Nhật.

“Tiểu Tri!” Lam Như Nhật cảm động khi nhìn thấy người quen trên đất khách, kích động hô lên.

“Người thật là...muốn ăn đòn à!” Mộ Tri Hình không có sự vui mừng khi gặp lại, liền trực tiếp trách móc. Có trời mới biết, lần này để tìm được nàng ấy thì tinh thần của nàng cũng đã bị dọa mất hơn phân nửa! Không phải chỉ là việc bị bỏ đói đến hôn mê như trước đây, lần này là toàn thân bị tổn thương! Nếu không

phải nàng kịp lúc tìm được nàng, chỉ sợ Lam Như Nhật sẽ chết ở nơi đây, điều này làm cho nàng nhin không được mà rít lên phần nộ.....”

“Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, không được trốn xuống núi! Việc ngươi không nghe lời mà trốn xuống núi còn chưa tính, thì lại thành ra thế này! Ngươi là muốn ta tức chết có phải không?!”

“Được rồi, xin lỗi...” Lam Như Nhật tự biết đuối lý, vắn vắn hai tay, ngập ngừng xin lỗi, rồi sau đó nịnh nọt lời kéo nàng: “Ta biết Tiểu Tri là tốt nhất, thật sự sẽ không bỏ mặt ta.”

Mộ Tri Hình hừ một tiếng, không nói lời nào.

“Hơn nữa, ngươi là lợi hại nhất, ta biết lần nào ngươi cũng sẽ tìm được ta, cho nên ta mới ỷ lại vào ngươi như vậy.” Thái độ hoàn toàn tin tưởng.

Tuy rằng vẫn còn tức giận, nhưng quả thật Mộ Tri Hình cũng vì lời nói của nàng mà có phần nguôi ngoai, thực ra nàng cũng không phải chỉ vì nàng ấy không nghe lời trốn đi mà phát hỏa, nàng tức giận là vì lần nào nàng ấy cũng không biết tự chăm sóc ình, có điều, đúng là không thể giận nàng ấy quá lâu. Nàng thở dài.

“Lam Lam, ngươi có thể tự chăm sóc cho bản thân nhiều một chút hay không, ngươi có biết lần này chỉ thiếu chút nữa là ngươi xong đời không hả?”

Không phải là nàng nói quá, mà những nơi trước đây nàng tìm thấy Lam Lam cũng không đến mức quá hẻo lánh, chí ít cũng là ở vùng núi hay những nơi tương tự, cho dù không thấy nàng, thì cũng sẽ có người qua đường nào đấy phát hiện, nhưng mà, nơi nàng xảy ra chuyện lại là bờ sông có dòng nước chảy xiết, có trời mới biết nếu nàng chậm chân một bước thì hậu quả sẽ như thế nào!

“Lần này không phải đúng lúc có Điều Hầu dẫn đường, ngươi nghĩ rằng ta có thể tìm được ngươi sao?!” Mộ Tri Hình không nhin được nói thêm. Tuy rằng khả năng bói quẻ tìm người của nàng bị Lam Như Nhật huấn luyện đến thần thông, nhưng dù sao cũng chỉ có thể đưa ra một vị trí tương đối, trong tình huống lần này, nếu vẫn tìm kiếm chậm chạp như trước, chỉ sợ Lam Lam sớm đã bị nước sông cuốn đi nơi khác.

“Điều Hầu?” Lam Như Nhật ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Tri, ngươi nuôi Điều Hầu sao?”

“Làm sao có thể! Ngươi nghĩ rằng là giống như nuôi gà nuôi vịt sao!” Đối mặt với sự hưng phấn của nàng, Mộ Tri Hình trực tiếp gọi cho nàng một gáo nước lạnh.

“Nhưng mà.....” Rõ ràng nàng vừa nói như vậy....

“Đó chỉ là bởi vì con Điều Hầu kia tha đi đồ đạc của ta.” Bây giờ nghĩ lại, Mộ Tri Hình vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ. Con Điều Hầu kia hình như là muốn thu hút sự chú ý của nàng, từ trên bầu trời lao xuống, móng vuốt của Điều Hầu mang tay nải bên người của nàng cướp đi, làm nàng không thể không đuổi theo nó đi đến bờ sông, lúc này mới phát hiện thấy Lam Lam, toàn thân ướt đẫm co rút trên bờ sông.

Để ý thấy dòng nước chảy xiết lại sắp đem Lam Như Nhật cuốn đi, nàng không màng đến việc lấy lại đồ, việc quan trọng nhất là nhanh chân chạy đến cứu nàng; mà kì lạ là, lúc nàng vừa cứu được Lam Lam lên thì con Điều Hầu kia cũng bay xuống bên cạnh, kêu lên một tiếng, buông rơi tay nải của nàng xuống, liền giương cánh bay đi.

“Thật là trùng hợp! Lúc trước ta và Tà Nguyệt đã gặp một con Điều Hầu bị thương, chúng ta còn giúp nó băng bó vết thương.” Lam Như Nhật gật đầu hiểu rõ, bỗng nhiên nhớ lại.

Trùng hợp? Mộ Tri Hình khẽ nhú mày, dường như đã hiểu rõ vì sao con Điều Hầu kia lại đột nhiên xuất hiện, mặc dù có phần khác thường, nhưng nàng tin rằng con Điều Hầu được Lam Lam cứu, chính là con chim tha đi tay nải của nàng, điều này làm nàng có phần ngưỡng mộ sự may mắn của Lam Như Nhật.

“Ai là Tà Nguyệt?” Lam Như Nhật ngày thường không nhạy bén, nay có phần khác thường, Mộ Tri Hình không để sót mất một cái tên xuất hiện trong lời nói của nàng, nhú mắt nhìn nàng hỏi.

“Ta tìm được người rồi.”

“Cái gì?” Mộ Tri Hình nhìn nàng, nhú mày. Tuy rằng nghe thấy rõ ràng lời nói của nàng, nhưng lại không hiểu nàng đang nói cái gì.

“Chính là cái người mà ta vẫn luôn đi tìm! Lần này, ta đã tìm được rồi.” Ánh mắt Lam Như Nhật sáng ngời, hưng phấn nói với Mộ Tri Hinh.

“Người kia? Là người người vẫn thường kể?” Mộ Tri Hinh có phần hoài nghi nên xác định lại, nàng đương nhiên biết Lam Như Nhật luôn luôn kêu gào đòi phải tìm bằng được người kia.

“Thật sự thì người đó có thật?”

Mặc dù không nghĩ Lam Như Nhật sẽ nói dối nàng, nhưng từ trước đến nay Mộ Tri Hinh đều nghĩ chỉ là do trí nhớ của nàng bị rối loạn, trên đời này làm sao có thể tồn tại dạng người tóc trắng mắt tím như nàng nói, thậm chí nàng đã xuống núi nhiều lần như vậy, đi qua nhiều nơi, cũng đã nghe ngóng rất nhiều, nhưng vẫn chưa bao giờ thấy người ta nói qua.

“Đương nhiên! Hẳn_____” Lam Như Nhật gật gật đầu, cái miệng ba hoa mở rộng, định giải thích cho Mộ Tri Hinh, nhưng đáng tiếc, lời còn chưa được thốt ra đã bị ngắt ngang.

“Tối nay ta sẽ nghe người nói. Hiện tại người phải ngoan ngoãn nằm xuống, trước tiên ta sẽ đi tìm đại phu đến khám cho người.” Đột nhiên, Mộ Tri Hinh nhớ đến chuyện cần phải làm, cũng phát hiện chỉ cần nàng ở cùng với Lam Như Nhật là sẽ bị lây căn bệnh hay quên. Tuy rằng, trước đó nàng đã giúp Lam Như Nhật sơ cứu, nhưng những vết thương to nhỏ trên người nàng tốt nhất là nên để đại phu đến xem.

“Vì sao phải tìm đại phu?” Lam Như Nhật thắc mắc hỏi, giữ chặt lấy quần áo của Mộ Tri Hinh.

“Những vết thương ở trên người của người không đau à?” Sự thiếu suy nghĩ của nàng làm cho Mộ Tri Hinh nhìn không được mà thở dài.

Tổn thương? Nhìn theo ngón tay của Mộ Tri Hinh, Lam Như Nhật nhìn xuống, cuối cùng mới phát hiện thân mình bị vết thương phủ kín, mà hình như là được tạo thành trong lúc nàng ngã xuống sườn núi; tuy rằng những vết thương mà nàng phải chịu không quá sâu, nhưng vẫn đủ đau đớn làm cho người khác rơi nước mắt; mà ngay sau lúc được Mộ Tri Hinh chỉ điểm, Lam Như Nhật mới bắt đầu cảm nhận được sự đau đớn đang dần dần truyền đến, nàng nhìn về phía Mộ Tri Hinh với vành mắt ướt ướt.

“Đau...”

Vốn muốn trách mắng nàng một chút, nhưng nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Lam Như Nhật, Mộ Tri Hinh đành bỏ đi ý định quở trách nàng mà sờ sờ đầu an ủi nàng.

“Được rồi, đợi ta mời đại phu đến, người phải kiên nhẫn một chút, biết không?”

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong đầu không ngừng vang lên tiếng nổ lớn, suy nghĩ hỗn loạn, Mộ Tri Hinh hoàn toàn ngu ngơ đến nỗi không nói nên lời, cả người như bị chấn động khi nghe tin tức bất ngờ kia đến nỗi không có cách nào hoàn hồn, tinh thần như vẫn còn dừng vào cái thời điểm cùng Đại phu nói chuyện.

“Những người trẻ tuổi như các người, thật sự không biết là đang suy nghĩ cái gì, đã có đứa bé, sao lại hàng động nông nổi như vậy, làm cho cả người đều là vết thương. Cũng may là đứa bé mạng lớn nên không có việc gì, thật là...” Lão Đại phu ôm lấy túi thuốc từ trên mặt đất, không ngừng lầm bầm.

Ban đầu, chỉ là vì lo lắng không biết trên người Lam Như Nhật có xảy ra chuyện gì khác không, nên Mộ Tri Hinh mới để đại phu thay nàng khám, không ngờ đến cuối cùng lại phát hiện một tin tức chấn động như vậy, đeo đuổi theo nàng mãi cho đến khi tiễn lão Đại phu ra ngoài, trở lại trong phòng, vẫn chưa thể tiêu hoá nỗi tin tức này.

“Lam Lam!” Nàng không nhàn rỗi để tiếp tục ngu ngơ, cảnh tượng ở trước mắt làm nàng sợ tới mức phải vội vàng chạy tới trước. “Người đang làm cái gì?! Mau xuống đây!”

Mộ Tri Hinh suýt nữa là bị nàng hù dọa đến chết, nhanh tay giữ lấy chiếc ghế mà Lam Như Nhật đang đứng trên đấy.

“Ta...” Lam Như Nhật cũng bị phản ứng kịch liệt của Mộ Tri Hinh hù dọa, chỉ có thể cẩn thận chỉ vào ngăn tủ phía trên, ý nói là nàng chỉ muốn lấy đồ mà thôi.

“Những việc này người chỉ cần nói với ta là được, ta sẽ lấy giúp người, chẳng lẽ người đã quên, hiện tại trong người người còn có đứa bé hay sao!” Mộ Tri Hình giống như một bà lão niệm chú linh tinh, nhìn Lam Như Nhật, bất giác lại có cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Cho dù tình cảm, lý trí vẫn chưa thể chấp nhận hoàn toàn tin tức bất chợt này, nhưng trong cơ thể Lam Như Nhật đang mang theo một tiểu sinh mạnh và thật sự nàng không thể phủ nhận điều này, nó làm cho cả người Mộ Tri Hình trở nên khản trương lên.

“Ta biết, Đại phu có nói mà.” Hiện ra nụ cười sáng lạn, bàn tay Lam Như Nhật vỗ về lên trên bụng, bất giác cả người liền toả ra ánh sáng mầu tím, nàng cảm giác đang được bao phủ bởi hạnh phúc.

Tuy rằng, lúc trước phát hiện thấy nguyệt sự của mình hơi muộn, thỉnh thoảng thân thể cũng cảm giác có chút là lạ, nhưng nàng nghĩ đó chỉ là vì nhất thời không khoẻ, hoàn toàn không nghĩ đến là do có đứa bé.

Đây là đứa bé của nàng và Tà Nguyệt!

Không biết là con trai hay là con gái? Nhưng mà, chỉ cần khi lớn lên giống Tà Nguyệt, thì nhất định sẽ là một đứa bé rất xinh xắn; còn nếu như giống nàng, cũng có thể xem như một đứa bé đáng yêu... Nhưng cho dù thế nào cũng đều tốt, chỉ cần nghĩ đây là đứa bé của nàng và Tà Nguyệt, Lam Như Nhật liền cảm thấy vui vẻ.

Tuy rằng không muốn cắt ngang thời điểm Lam Như Nhật đang rơi vào hồi ức tốt đẹp, nhưng lúc này Mộ Tri Hình vô cùng, vô cùng muốn có một lời giải thích, một là vì sao trên người nàng lại đầy vết thương, và phải nói rõ đứa bé kia từ đâu mà có.

Mộ Tri Hình kéo Lam Như Nhật ngồi xuống bên giường, đưa tay xoa ấn đường, không biết nên hỏi từ đâu.

“Lam Lam, người nói lần này xuống núi đã tìm được tên nam tử tóc trắng mắt tím mà người thích, đúng không?” Mộ Tri Hình nhìn Lam Như Nhật, quyết định trước tiên phải hỏi rõ chuyện Tà Nguyệt kia.

“Đúng rồi! Đôi mắt màu tím và mái tóc màu trắng của hần vẫn giống như lần đầu tiên ta nhìn thấy hần, rất đẹp rất đẹp, còn có a...” Nàng không ngừng miệng nói toàn bộ những việc liên quan đến Hạ Hầu Tà Nguyệt cho Mộ Tri Hình; mà trong giọng nói cũng như dáng vẻ vui vẻ của Lam Như Nhật không tự chủ mà biểu lộ ra tình yêu say đắm, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng nhận ra được tình cảm của nàng với Hạ Hầu Tà Nguyệt, nói chi là một người hiểu nàng, mà khả năng quan sát của Mộ Tri Hình lại tốt hơn kẻ khác rất nhiều.

“Hơn nữa_____” Lam Như Nhật muốn ngừng mà không được nên chuẩn bị nói tiếp.

“Hơn nữa có phải hần cũng chính là phụ thân của đứa bé trong bụng người!” Mộ Tri Hình tức giận ngắt lời của nàng, vừa chống đỡ gò má vừa nhìn về phía nàng, nếu không kịp thời cắt ngang, chỉ sợ Lam Như Nhật còn nói càng lâu hơn, mà cái điều quan trọng mà nàng muốn biết vẫn chưa nghe thấy.

“Tiểu, tiểu Tri...” Lời nói của Mộ Tri Hình đã thành công trong việc làm ngừng lại lời tự thuật huyền huyền của Lam Như Nhật về Hạ Hầu Tà Nguyệt, cũng làm cho gương mặt của nàng đỏ bừng, cự quấy thân mình, không được tự nhiên.

“Ta đoán sai sao?” Khẽ nhú mày, tuy là câu hỏi, nhưng nàng tuyệt đối khẳng định đáp án là đúng.

“Không...Hần...Ta...Cái đó...” Tay chân Lam Như Nhật lúng túng, nghĩ cách giải thích, nhưng lời nói lại có vẻ lộn xộn.

“Đứa ngọc này, người xem chúng ta đã quen biết bao lâu rồi, còn chưa đủ để ta hiểu người sao!” Nhẹ giọng trách móc, Mộ Tri Hình liền nhịn không được mà thở dài.

“Hần có nói muốn thành thân với người không?” Cũng không muốn tiếp tục trách cứ nàng, Mộ Tri Hình chỉ có thể hỏi.

“Có nói qua!” Lập tức gạt đầu.

“Người không muốn bàn bạc với ta trước sao?!” Mộ Tri Hình phải hết sức kiềm chế để không cho bàn tay của mình giữ lấy hai má của Lam Như Nhật. “Người có biết người xấu ở trên đời này có rất nhiều hay không, nếu như người đã có đứa bé, mà hần lại không nhớ người thì biết làm sao?”

“Nhưng, nhưng mà Tà Nguyệt không có không quan tâm đến ta...” Rút đầu lại, giọng nói Lam Như Nhật nhỏ nhỏ. “Hơn nữa, khi đó ta cũng không tìm thấy người...”

“Người...” Mộ Tri Hình hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc đang dâng lên, đối với sự thật đã không còn cách nào thay đổi, nàng cũng không muốn tiếp tục nói thêm điều gì, chỉ có thể hỏi...

“Hắn đối với người có tốt không?”

Lam Như Nhật đã biết được tình cảm sâu đậm của mình đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt, tuy rằng ở trong lòng nàng có một chút cảm giác không biết mùi vị, giống như là cảm giác bị cướp đi đồ vật yêu thích nhất, làm nàng có phần không được dễ chịu; nhưng đây không phải là việc quan trọng nhất, lúc này điều mà Mộ Tri Hình muốn xác định chính là tình cảm của Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với Lam Như Nhật, nếu nam nhân này chỉ muốn chơi đùa mà không quý trọng Lam Lam, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống yên ổn!

“Tốt lắm!” Lam Như Nhật dùng hết sức mà nói, rất sợ Mộ Tri Hình sẽ không tin, vội vàng nhấn mạnh: “Trên đời này, hắn là người đối với ta tốt nhất.”

Nhìn nàng, đột nhiên Mộ Tri Hình lên tiếng: “Thế còn ta?”

Chớp chớp mắt nhìn, lời nói của Lam Như Nhật không chút chần chừ: “Tiểu Tri là người tốt nhất tốt nhất với ta ở trên đời này!”

Thật đúng là không có cách nào làm khó dễ nàng ấy! Mộ Tri Hình không biết làm sao chỉ khẽ cười. Tuy rằng bình thường Lam Như Nhật hơi thiếu suy nghĩ, nhưng ngay thời điểm thích hợp nhất lại có thể nói ra lời nói xuôi tay như vậy.

“Được rồi.” Qua loa sờ sờ đầu nàng, dưới ánh mắt kháng nghị của nàng, lần thứ hai Mộ Tri Hình quay lại chủ đề ban đầu, ánh mắt hơi nghiêm túc.

“Này, vết thương trên người ngươi vì đâu mà có? Hắn không ở bên cạnh chăm sóc ngươi sao?” Nếu Hạ Hầu Tà Nguyệt thật sự tốt như nàng nói, thì sao lại để nàng gặp phải tổn thương như vậy?

Thân mình Lam Như Nhật run lên! Câu hỏi của Mộ Tri Hình gợi lại kí ức và cảm giác của nàng, lần thứ hai tình cảnh rơi xuống sườn núi xuất hiện rõ ràng ở trước mắt, mãi đến lúc này, Lam Như Nhật mới thật sự cảm thấy sợ hãi, mới phát hiện chuyện đó kinh khủng thế nào, mà nàng vẫn có thể giữ lại một mạng này thì thật là chuyện khó tin, nếu như trong lúc gian nan đó không phát sinh kỳ tích thì hiện tại nàng chính là...

“Lam Lam!” Tiếng nói phát ra liền giúp nàng hoàn hồn, Mộ Tri Hình bị dáng vẻ tái nhợt của nàng hù dọa, lại ngại những vết thương trên người nàng, nên nàng không dám tùy tiện đưa tay ôm lấy nàng, để trấn an cảm xúc sợ hãi rõ ràng của nàng, chỉ có thể cầm tay nàng, mượn nhiệt độ để cố gắng giúp nàng an tâm.

“Ta...” Ngay lúc phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy sự lo lắng ở trong ánh mắt của Mộ Tri Hình, Lam Như Nhật muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng lại không nói nên lời; mặc dù muốn xoa dịu Mộ Tri Hình, nhưng hiện tại ngay cả nàng cũng không thể yên lòng.

“Không sao, hiện tại ngươi không cần phải nói cái gì.” Mộ Tri Hình nhẹ nhàng chạm vào nàng, không muốn khiến nàng tiếp tục biểu lộ loại cảm xúc như vậy, nhìn nàng nói.

“Ngoan, ta ở chỗ nàng với ngươi, hãy nghĩ ngơi thật tốt.”

Mộ Tri Hình không ngừng trấn an Lam Như Nhật, mãi cho đến khi nàng yên tâm ngủ thì mới bắt đầu sắp xếp lại những tin tức thu được.

Qua quá trình tỉ mỉ xem xét, ngay từ đầu cũng không khó để Mộ Tri Hình phát hiện những thương tích đó là ngoài ý muốn, cùng với suy nghĩ đơn thuần của nàng ấy, còn có biểu hiện sợ hãi của Lam Như Nhật càng thêm phần chắc chắn cho nhận định của nàng, lại thêm cảnh tượng con sông nơi mà nàng phát hiện ra Lam Lam, trong đầu Mộ Tri Hình bước đầu đã có kết quả phỏng đoán, mà kết quả kia...gợi lên sự tức giận trong nàng.

Người kia dám thương tổn Lam Như Nhật, nàng tuyệt đối sẽ không quên!

“Người muốn đi đâu?”

Gần như ngay lúc bàn tay Lam Như Nhật chạm tới cánh cửa, giọng nói lạnh lùng kia lập tức truyền tới, đợi lúc nàng vừa quay đầu, liền nhìn thấy Mộ Tri Hinh, hai tay đang vòng trước ngực nhìn nàng, khuôn mặt của nàng không nén được vẻ khổ sở, chán nản.

20. Chương 20

“Không, không phải...”

“Vậy thì quay trở lại uống hết bát canh nà đi.” Mộ Tri Hinh không có vạch trần lời nói dối của Lam Như Nhật, chỉ nhúu mày mà nói, ngay lúc Lam Như Nhật quay trở lại thì giao bát canh bổ vừa mới nấu ở trong tay cho nàng.

“Tiểu Tri.... Có thể không uống không?” Lam Như Nhật không khỏi nhăn nhăn mũi, giọng nói kéo dài, đối với việc mỗi ngày đều phải uống loại canh bổ có màu đen này thì vô cùng chán ghét.

“Có thể.” Mộ Tri Hinh trả lời nàng vô cùng rõ ràng, ngay lúc nàng vui vẻ thì nói: “Vậy thì ngay tối nay người hãy đi đi, dù sao cũng không vội.”

Lam Như Nhật tâm trạng giống như từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, không nhin được mà phồng lên hai má nhìn Mộ Tri Hinh, ánh mắt bất bình.

“Nhìn ta cũng vô dụng, Đại phu đã nói, tuy rằng đứa bé ở trong bụng may mắn không xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại tình trạng cái thai vẫn chưa ổn định, nếu như còn cần quấy thì coi chừng đứa bé chạy mất đấy.” Mộ Tri Hinh hơi hơi nhún vai, đón lấy ánh mắt tức giận của nàng.

Thật sự, nàng cũng không nghĩ sẽ ở lại đây lâu như vậy. Nếu không phải vì Lam Như Nhật, sao nàng lại đây đưa ở lại nơi này, sớm đã mang nàng đi tìm người tính sổ.

“Nhưng mà...” Nàng nhớ...rất nhớ Tà Nguyệt...Hơn nữa bỗng nhiên không thấy nàng, nhất định sẽ khiến Tà Nguyệt lo lắng...

Sao lại nhìn không ra Lam Như Nhật đang suy nghĩ điều gì, Mộ Tri Hinh chỉ có thể thở dài. “Nhanh điều dưỡng thân mình tốt một chút, như vậy mới sớm đi gặp người mà người muốn gặp.”

“Vậy còn bao lâu nữa...” Buồng bát, Lam Như Nhật tựa người vào trên bàn, bắt đắc dĩ thì thầm, không biết đã trôi qua mấy ngày...

“Thuốc do Đại phu bốc đã không còn bao nhiêu, chỉ cần uống hết nó sau đó tìm Đại phu xem thêm một lần, ta sẽ đem người đi tìm người.” Mộ Tri Hinh cho Lam Như Nhật một đáp án chắc chắn. Không thể không nói, nàng thật sự không muốn phải nhìn vẻ mặt đau khổ của Lam Như Nhật, hơn nữa nếu nàng ấy cứ tiếp tục như vậy, sẽ không tốt cho đứa bé ở trong bụng.

“Thật sự?”

“Thật sự. Cho nên người đừng có lén trốn ra ngoài, dựa vào mình người sẽ chỉ lạc đường mà thôi.” Sau khi cho nàng một đáp án chắc chắn, Mộ Tri Hinh liền không nể tình mà vạch rõ sự thật.

“Biết rồi!” Lam Như Nhật quay trở lại, sau lại lớn tiếng nói.

Nàng có thể nhanh chóng gặp lại Tà Nguyệt!

Vì sao lại không có tin tức gì?!

Nắm tay hung hăng đánh vào cột, trong lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt vô cùng bất an, mặc dù đã trải qua nhiều ngày, nhưng vẫn như trước không có một chút tin tức gì của nàng, cũng không có bất kỳ ai phát hiện ra tung tích của Nhật nhi, giống như nàng đã biến mất vào không khí.

Không tìm thấy thi thể của nàng, điều này khiến Hạ Hầu Tà Nguyệt tự thuyết phục chính mình là nhất định nàng vẫn còn sống, cho dù ở sâu trong đáy lòng của hắn là sự sợ hãi vô cùng, hắn biết rõ nếu từ một

nơi cao như vậy rớt xuống thì chỉ khi có kỳ tích xuất hiện, nếu không sẽ không thể bình yên vô sự....Hai loại tâm trạng này gần như làm cho Hạ Hầu Tà Nguyệt muốn sụp đổ, đã không còn niềm tin, nhưng lại không thể tin rằng đã thật sự mất đi năng.

“Chết tiệt!”

Hạ Hầu Tà Nguyệt không thể phát tiết sự buồn bực ở trong lòng, chỉ có thể mắng thành tiếng, sự kiên nhẫn đã đến tận cùng giới hạn, hắn giống như bị bao vây mà không thể động đậy. Được Lãnh Thư Uyên khuyên bảo phân tích, Hạ Hầu Tà Nguyệt mới dằn nén tâm trạng muốn chạy đi tìm Lam Như Nhật, không thể không thừa nhận hiện tại cách tốt nhất chính là ở trong trang chờ đợi tin tức.

Tai mắt ngầm của Ngạo Đằng Sơn trang trải rộng khắp nơi, chỉ cần Lam Như Nhật vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ có tin tức truyền đến, nếu như hắn cũng đi tìm, nếu có người phát hiện trước, khi đó có thể hắn sẽ để mất tin tức của Lam Như Nhật bởi vì người ở trong trang không tìm thấy hắn.

Nhưng sự thất vọng cứ lần lượt hiện ra trước mắt, khiến Hạ Hầu Tà Nguyệt gần như phát điên, không thể kiềm chế được cảm xúc cho nên hắn chỉ có thể phát tiết vào những đồ vật xung quanh...

Thanh danh của Ngạo Đằng Sơn trang chỉ vền vẹn trong nửa tháng, đã giống như ngọn lửa lan tràn, khiến cho toàn bộ các gia đình có sản nghiệp và kinh doanh khi nghe thấy đều phải mất hồn mất vía, sợ rằng người kế tiếp bị cướp đoạt chính là mình.

Ngạo Đằng Sơn trang bằng mưu kế vô cùng mạnh mẽ, dưới sự lãnh đạo của Hạ Hầu Tà Nguyệt tựa như một cơn gió mạnh cuốn phăng tất cả, khiến ọi người thà là chịu khổ còn hơn phải chống đối lại người này, không một ai may mắn thoát khỏi; giữa lúc thế giới bên ngoài bởi vì hành động xâm lược bất ngờ của Ngạo Đằng Sơn trang mà rơi vào khủng hoảng thì ở bên trong trang mọi người cũng phải chịu đựng một sức ép rất lớn, thật sự lúc này sẽ không có một người nào dám tiếp cận với Hạ Hầu Tà Nguyệt trong vòng một dặm, không cẩn thận thì chính mình sẽ trở thành vật hy sinh kế tiếp.

“Lãnh tổng quản...” Với vẻ mặt khốc lốc, người đầu bếp phụ trách bữa ăn cho Hạ Hầu Tà Nguyệt cuối cùng cũng không thể tiếp tục chịu đựng. “Tiểu thân thật sự đảm đương không nổi trách nhiệm to lớn này...”

Cho dù là hắn có làm như thế nào cũng không thể vừa lòng Hạ Hầu Tà Nguyệt, mới gánh vác nhiệm vụ này được vài hôm, chỉ mới phụ trách chín bữa cơm, mà trong đó đã có bảy lần bị Hạ Hầu Tà Nguyệt trả lại, điều này không chỉ đã kích đến lòng tự trọng của một người đầu bếp như hắn, mà khi đối mặt với Hạ Hầu Tà Nguyệt, hắn lại càng căng thẳng đến phát run.

“Lãnh tổng quản, ta cũng...”

“Ta..”

Những lời nói này khiến Lãnh Thư Uyên đau hết cả đầu. Lúc này, không có bất kỳ ai muốn tiếp cận với Hạ Hầu Tà Nguyệt, toàn bộ những người phụ trách các công việc xung quanh Hạ Hầu Tà Nguyệt đều lần lượt chạy tới khốc lốc kể lể với hắn, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, việc điều động người ở bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt có thể nói chưa bao giờ dừng lại, hầu như không ai có thể chịu được tính tình của hắn, ngay cả Lãnh Thư Uyên cũng không muốn tiếp cận với hắn.

“Im lặng!” Lãnh Thư Uyên nhíu mày hô to. “Ta biết các ngươi muốn nói cái gì, hiện tại toàn bộ phải trở lại vị trí của mình, sau đó ta sẽ quyết định xem sẽ sắp xếp như thế nào.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có người không nhịn được liền hỏi: “Lãnh tổng quản, phu nhân, thật sự...không tìm thấy năng?”

Toàn bộ mọi người trong trang biết rất rõ, bọn họ phải chịu cảnh khổ sở không thể tả này là có quan hệ đến sự mất tích của Lam Như Nhật, người bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Hiện tại, mỗi người trong trang không ai là không hy vọng Lam Như Nhật nhanh nhanh xuất hiện, không đơn giản chỉ vì muốn thoát khỏi tình trạng hiện này, mà bọn họ cũng rất mong có thể gặp lại vị phu nhân đáng yêu ấy; tuy rằng thời gian sống chung với nhau không dài, nhưng mọi người đều có ấn tượng rất tốt với Lam Như Nhật, sự tồn tại của nàng có thể mang đến một loại cảm xúc thoải mái ọi người, điều đó không phải ai cũng có thể làm được.

Lãnh Thư Uyên thở dài ở trong lòng. Hắn cũng hy vọng cuộc sống như địa ngục này sẽ nhanh chóng chấm dứt. Có lẽ cũng chỉ có Lam Như Nhật mới có thể cứu thoát mọi người ra khỏi bể khổ này, lại chỉ có nàng mới có thể cứu được Lôi Thu Yến, người đã bị Hạ Hầu Tà Nguyệt nhốt vào trong nhà ngục tối tăm.

Cho dù biết rằng những chuyện muội muội của mình làm là không thể tha thứ, nhưng mà khi nghe nói nàng bị giam giữ ở một nơi không nhìn thấy ánh mặt trời, nhà ngục đó quanh năm tối tăm và lại còn có rắn chuột lên vào, nên cũng khó tránh khỏi việc Lôi Thiếu Quân không chú ý đến những việc khác, khiến cho Lãnh Thư Uyên phải gánh vác phần việc của cả hai người.

Nếu như có kỳ tích, Lãnh Thư Uyên cầu nguyện ông trời có thể mang Lam Như Nhật quay về bên cạnh Hạ Hầu Tà Nguyệt. Nhưng mà, nói thì dễ hơn làm! Mặc dù bọn họ đã không ngừng tìm kiếm, nhưng thế giới to lớn, muốn tìm ra một người là chuyện khó khăn như thế nào, đặc biệt là không biết người đó còn sống hay đã chết...

“Lãnh, Lãnh tổng quản!” Một tiếng hô to khản đặc lại một lần nữa truyền đến, đúng là muốn ép Lãnh Thư Uyên đến điên mà.

“Lần này lại là chuyện gì vậy?” Hắn đau đầu nhìn về phía người đang đi tới, Lãnh Thư Uyên nén xuống sự bức bối đang dâng cao liền hỏi.

“Kia, kia...” Người kia thở hồng hộc chỉ ra ngoài, lời nói lắp bắp không đầy đủ lại càng làm cho người khác nôn nóng, nhưng mà hắn lại mang đến tin tức khiến mọi người kinh ngạc!

“Phu...Phu nhân đã trở lại!”

“Lam Lam, người...”

“Ta làm sao?” Ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ cối ở trong phòng khác, Lam Như Nhật đang nâng lên bát canh ngọt mà hạ nhân vừa mang đến thỏa mãn uống hết, ánh mắt nhìn về phía Mộ Tri Hình bên cạnh, nhìn thấy bát canh ở trên tay nàng hoàn toàn không có dấu hiệu được uống qua thì nghi hoặc hỏi:

“Canh này không dễ uống sao? Để ta gọi người...”

“Chờ một chút!” Mộ Tri Hình vội vàng ngăn cản hành động muốn gọi người của nàng, bắt lấy tay nàng, trước tiên vẫn nên hỏi nàng những chuyện chưa rõ ràng.

“Cuối cùng thì Tà Nguyệt của ngươi là ai?” Dựa theo những manh mối của Lam Như Nhật, Mộ Tri Hình dễ dàng đưa nàng đến Ngạo Đăng Sơn trang; nhưng vừa mới xuất hiện, tên thủ vệ trước cửa liền khiếp sợ khi nhìn thấy các nàng, ngay sau đó, hai người lập tức được kính cẩn nghênh đón đi vào, trên dọc đường đi lại có người gọi Lam Như Nhật là phu nhân, cử chỉ thái độ vô cùng cung kính, tuy rằng nàng đoán ra được đáp án có khả năng nhất, nhưng nàng vẫn chờ chính miệng Lam Như Nhật chứng thực.

“Trang chủ.” Lam Như Nhật nhìn nàng cười, hoàn toàn không phát hiện đáp án này sẽ làm kẻ khác kinh ngạc. “Ta chưa nói sao?”

“Không có.” Mộ Tri Hình cắn răng nói, thật muốn mở đầu của nàng ra để nhìn xem bên trong rốt cuộc là chứa cái gì!

Lam Như Nhật không kịp nói thêm gì, Lãnh Thư Uyên cùng Lôi Thiếu Quân từ ngoài đi vào cắt ngang cuộc đối thoại của hai người; vừa nhìn thấy Lam Như Nhật hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mắt hai người thì vẻ mặt đều không tránh khỏi sự kinh ngạc.

“Phu nhân, người không có chuyện gì thì thật là tốt quá.” Lời nói của Lãnh Thư Uyên là từ tận đáy lòng, trước đây cho dù là xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng, những ngày cực khổ này cuối cùng cũng có thể chấm dứt, điều này làm ọi người không khỏi phải cảm tạ ông trời.

“Lôi đại ca, Lãnh đại ca, việc kia...Tà Nguyệt đâu?” Nàng hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất. Tuy rằng Lam Như Nhật không rõ vì sao tất cả mọi người đều phấn khởi hoan nghênh nàng trở về, nhưng lại không thấy Hạ Hầu Tà Nguyệt, người mà nàng nhớ nhất, điều này làm nàng không nhận được có chút thất vọng, nàng rất muốn người đầu tiên nàng gặp là hắn.

Sau khi Lam Như Nhật hỏi qua, chỉ thấy Lôi Thiếu Quân nửa quỳ ở trước mặt nàng, điều này làm cho nàng hoảng sợ, luôn miệng bảo hắn đừng như vậy.

“Phu nhân, ta biết việc Thu Yến làm là không thể tha thứ, nhưng có thể nể mặt của ta, nhờ người cầu xin Trang chủ tha cho Thu Yến lần này, không để nàng phải tiếp tục ở lại trong nhà ngục tối tăm.” Lôi Thiếu Quân không hề đứng dậy mà khẩn cầu nàng, trong lòng hiểu rất rõ, ngoài Lam Như Nhật ra không ai có thể cứu được Thu Yến.

“Ta biết...” Quả thực rất muốn Lôi Thiếu Quân nhanh chóng đứng dậy, Lam Như Nhật vội vàng đáp ứng, nhưng còn chưa nói xong, liền bị Mộ Tri Hình ở bên cạnh ngăn lại.

“Không nên đồng ý lung tung.” Tức giận liếc mắt nhìn Lam Như Nhật, Mộ Tri Hình lập tức nói. Ngay từ thời điểm nói gần nói xa kia, nàng đã suy luận ra người sát hại Lam Như Nhật chính là Lôi Thu Yến.

“Người đã quên là ai hại người rớt xuống sườn núi sao? Là ai làm cho người ngay cả đứng ở chỗ cao cũng sợ hãi?” Mộ Tri Hình nhắc nhở nàng, mặc kệ tình trạng hiện tại của Lôi Thu Yến thế nào, với suy nghĩ của Mộ Tri Hình, hoàn toàn không đáng được thông cảm.

“Nhưng mà...” Ánh mắt của Mộ Tri Hình lưỡng lự nhìn Lôi Thiếu Quân, Lam Như Nhật hiểu Tiểu Tri là đang bất bình thay cho nàng; nhưng đối với lời thỉnh cầu của Lôi Thiếu Quân nàng cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt, tuy rằng Lôi Thu Yến hại nàng, nhưng ngày thường Lôi Thiếu Quân đối với nàng không tệ...Điều này làm cho nàng rơi vào phân vân.

“Không có nhưng nhị gì hết.” Đôi mắt lạnh của Mộ Tri Hình nhìn về phía Lôi Thiếu Quân. “Nếu nàng có can đảm làm ra chuyện hại người như vậy thì phải chuẩn bị tâm lý để gánh vác hậu quả.”

“Nàng ấy đã được trừng phạt đủ rồi.” Lôi Thiếu Quân không nhịn được vì muối muối của mình mà giải bày. Nhà ngục tối kia căn bản không phải là nơi để người ở, khắp nơi đều là bóng tối, tâm trí sẽ chịu tra tấn nhiều hơn thân thể, chỉ cần vài ngày ngắn ngủi cũng có thể khiến cho tâm trí bị vỡ nát.

Môi hồng khe mở, Mộ Tri hình lạnh lùng cười. “Nàng đã chết rồi sao?”

Lôi kéo Mộ Tri Hình, đối với thái độ hung hăng của nàng Lam Như Nhật không biết phải làm sao, còn Lôi Thiếu Quân thì vì lời nói của nàng mà tức giận.

Đem Lam Như Nhật kéo vào trong lòng, để nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của mình, tiện thể giữ tay ở hai bên lỗ tai của nàng, không muốn nàng nghe thấy lời nói tiếp theo của nàng. Lần thứ hai Mộ Tri Hình nhìn Lôi Thiếu Quân với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, giọng nói chột thấp xuống.

“Người nghĩ rằng hiện tại Lam Lam có thể sống sót để đứng ở chỗ này là chuyện đương nhiên sao?”

Một câu liền áp chế được sự tức giận của Lôi Thiếu Quân. Trong mắt của Mộ Tri Hình không hề có một chút ý tứ vui đùa. Lúc nàng phát hiện Lam Lam bị đẩy xuống núi hơn nửa còn là suýt chết, lửa giận của nàng cũng đủ để đốt cháy một toà nhà.

“Nếu như không có kỳ tích, ai sẽ bồi thương cho tính mạng của nàng? Ai có thể đền nổi hả?” Lời nói rất nặng, Mộ Tri Hình hí mắt nhìn hắn.

“Chẳng lẽ chỉ cần người bị hại không chết là có thể được đặc xá sao? Vậy ta đây cũng có thể tùy ý mà đâm người một đao, chỉ cần không chết là được.”

Lời nói này của Mộ Tri Hình tuy rằng rất độc, nhưng lại khiến kẻ khác không thể bắt bẻ, Lôi Thiếu Quân cũng liền trầm mặc.

Cảm giác được bầu không khí đang trở nên ngưng đọng, Lam Như Nhật nhịn không được liền kéo bàn tay Mộ Tri Hình xuống, trong ánh mắt có sự nghi hoặc cùng lo lắng, không rõ mới vừa rồi bọn họ đã nói những gì.

“Chúng ta chỉ đang nói đến Tà Nguyệt của người mà thôi.” Gương mặt Mộ Tri Hình không đỏ, hơi thở không gấp, nhéo nhéo gương mặt của nàng.

Nhìn tới nhìn lui, ánh mắt Lam Như Nhật phát ra sự hoài nghi rõ ràng.

“Ta đã từng lừa gạt người sao?” Mộ Tri Hình khẽ gõ lên trán của nàng, nhúu mày, cho dù là nàng thật sự lừa Lam Lam, nhưng nàng cũng có cách làm cho người ta tin tưởng lời của nàng.

Ừ, giống như dự đoán của Mộ Tri Hình, Lam Như Nhật không hề hoài nghi, lần thứ hai suy nghĩ liền quay lại trên người Hạ Hầu Tà Nguyệt, tuy rằng chỉ nửa tháng không nhìn thấy hắn, nhưng nàng lại cảm thấy đã rất rất lâu, khiến nàng nhớ....rất nhớ...nhớ hắn...

“Này...Ta có thể đi tìm hắn không?” Sự mong nhớ Hạ Hầu Tà Nguyệt vượt lên tất cả, Lam Như Nhật không nhịn được liền nói.

“Được được được, ai bảo hắn quan trọng như vậy.” Mộ Tri Hình xoa nhẹ mái tóc của nàng, không khỏi trêu chọc.

“Tiểu Tri...” Mặt Lam Như Nhật đỏ ửng không biết phải nói gì.

“Đùa thôi.” Mộ Tri Hình khẽ vuốt hai gò má Lam Như Nhật, mỉm cười, không đùa nàng nữa, nói: “Muốn đi tìm hắn thì đi đi.”

“Người nhìn chăm chăm vào ta làm gì?” Mãi cho đến khi Lam Như Nhật rời đi, lúc này Mộ Tri Hình mới nhìn về tên nam tử từ đầu đến cuối vẫn không nói gì đang đứng bên cạnh, không ngừng ném ánh mắt quái dị về phía hắn.

Khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh vô cảm của Lãnh Thư Uyên bỗng nhiên có loại cảm xúc khác biệt so với trước đây, mang theo điểm hứng thú, nhìn chăm chăm vào Mộ Tri Hình, khoé môi hắn khẽ giương lên, hành động cùng lời nói của hắn với nàng khiến cho người khác phải kinh ngạc.

“Người rất đáng để người ta bắt chước mà theo đuổi.”

21. Chương 21

Tà Nguyệt ở chỗ này?

Còn chưa bước vào viện người phụ trách dẫn đường lưu nàng lại, lấy thật nhanh bước chân rời đi, giống như là có cái gì quý giá đuổi theo hắn ở sau lưng, điều này làm cho Lam Như Nhật cảm giác sâu sắc không hiểu; mà nghi ngờ này ở nàng bước vào viện càng rõ ràng hơn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Liếc nhìn lại, chỉ có nhìn bốn chữ thô thảm vô cùng có thể hình dung. Khuôn viên xinh đẹp giờ phút này cây cối đổ ngã, tảng đá lớn trang trí cũng bị vỡ thành hai nửa, càng đừng nói đến những thứ hoa hoa thảo thảo không được chăm sóc, tất cả căn bản giống như một mảnh phế tích.

Nhìn cảnh tượng trước mắt khiến Lam Như Nhật càng ngày càng lo lắng cho Hạ Hầu Tà Nguyệt, nàng bước chân tăng nhanh thẳng hướng bên trong đi vào, vậy mà tay vừa mới đụng phải cửa, liền bị tiếng rống giận từ bên trong truyền ra hù dọa.

“ Cút ra ngoài!”

Bàn tay theo bản năng rút về. Lần đầu tiên nghe thấy thanh âm mang theo tức giận của Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật nhất thời không biết phải làm gì, lúc này nàng mới hiểu được tại sao người nọ lại không dám mang nàng đi vào, ngay cả nàng đều không nhịn được bị tiếng hô mang theo lửa giận hù dọa, càng đừng nói là những người khác.

Do dự đứng tại chỗ, tay của nàng nâng lên lại hạ xuống, không biết có nên hay không đi vào, nhưng rồi cuối cùng ý nghĩ muốn gặp hắn còn nhiều hơn, Lam Như Nhật nhắm mắt, bất cứ giá nào cũng phải đẩy cửa ra, nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ, chỉ là động tác đẩy cửa ra lại khiến thân thể nàng không yên hướng phía trước nhào xuống.

“ Tà Nguyệt!” Bản năng bảo vệ bụng, nàng không suy nghĩ gì liền hô lên.

Cảm giác đau đớn không có truyền đến, Lam Như Nhật chỉ cảm thấy mình được ôm trong lồng ngực ấm áp, không biết xúc động từ đâu tới làm cho nàng hiện tại muốn khóc.

“ Ta thật nhớ.... rất nhớ chàng!” Đưa tay ôm lấy Hạ Hầu Tà Nguyệt, Lam Như Nhật vui vẻ nói. Cho tới giờ khắc này nàng mới phát hiện nguyên lại bản thân mình lại nghĩ đến hắn nhớ như vậy, chẳng qua chỉ cần đụng chạm hắn cũng sẽ khiến nàng cảm thấy thật vui thật vui vẻ, nhiều ngày tưởng niệm rốt cuộc cũng được giải phóng.

Cho dù ôm trong ngực thân thể mềm mại, Hạ Hầu Tà Nguyệt vẫn hoài nghi đối với cảm giác của chính mình, khó mà tin được người trọng yêu nhất, sinh mệnh của hắn thật sự trở lại, thật sự ở trong lồng ngực của hắn, trở lại chỗ của hắn.

“ Nhật Nhi.....” Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng giờ phút này Hạ Hầu Tà Nguyệt chuyện gì cũng đều không nói ra được, chẳng qua đem nàng ôm thật chặt.

“ Ta vẫn một mực đều nhớ muốn sớm một chút trở về gặp chàng, còn chàng? Chàng có nhớ ta hay không?” Giọng nói nghẹn ngào, lỗ mũi ửng đỏ, Lam Như Nhật đưa tay vòng qua cổ hắn, cả người dựa vào hắn, trong mắt phiếm lệ quang.

Hạ Hầu Tà Nguyệt cũng không có trả lời nàng, cúi đầu, ngay sau đó đặt lên bờ môi mềm mại đỏ mọng, kia nụ hôn vừa nồng lại vừa nhiệt, như cuồng dã muốn chiếm lấy nàng hết thảy, rồi lại đối với nàng vô tận quý trọng.

“ Cầu xin nàng.... Đừng rời ta.....” Tựa vào trên vai nàng, tay của hắn không buông nàng ra, thanh âm khàn khàn lại giống như cứng rắn khiến Lam Như Nhật đau lòng không dứt.

Trùng trùng nhìn, rốt cuộc nước mắt cũng rơi xuống, nàng cũng muốn cho hắn biết mình thật sợ không cách nào nhìn thấy hắn lần nữa, không cách nào bồi ở bên cạnh hắn được nữa.

Lẫn nhau trao cho đối phương ấm áp, hai người đều không mở miệng nữa, chỉ là lấy động tác như thế để an ủi mấy ngày liên tiếp chịu hành hạ.

“ Làm sao chàng lại đem mình biến thành thế này?” Lau mặt của hắn, khuôn mặt rõ ràng trở nên gầy gò cùng với trông mắt vô thần, làm Lam Như Nhật tràn đầy đau lòng. “ Chàng nhất định không có hảo hảo ăn cơm, cũng không có ngủ ngon giấc.”

“Nàng không có ở bên cạnh ta.” Hạ Hầu Tà Nguyệt cầm tay của nàng, ánh mắt chưa từng rời đi trên người nàng.

Nên hình dung tâm tình của mình như thế nào bây giờ?

Lời nói của Hạ Hầu Tà Nguyệt càng khiến Lam Như Nhật đau lòng, không dám nghĩ tới mình không có ở đây mấy ngày nay hắn đến cùng trôi qua như thế nào, bởi vì biết nàng càng thêm đau lòng không thôi.

Đưa tay lau nước mắt chưa khô còn đọng trên má nàng. Đối với Hạ Hầu Tà Nguyệt mà nói, mình vĩnh viễn không phải là trọng yếu nhất, nàng mới là trung tâm của hắn.

Lam Như Nhật như thế nào không biết ý nghĩa của hắn. Cử động ôn nhu lau nước mắt của Tà Nguyệt không những không lau đi nước mắt của nàng, ngược lại làm cho nàng nước mắt chảy xuống nhiều hơn.

“Đừng khóc, Nhật Nhi.” Hạ Hầu Tà Nguyệt nâng lên khuôn mặt của nàng, từng chút từng chút hôn lên nước mắt kia, vẻ mặt tràn đầy đau lòng. “ Nước mắt của nàng sẽ làm ta khổ sở.”

“ Nhưng.....”

Hạ Hầu Tà Nguyệt nghiêng thân ở trên môi nàng khẽ hôn xuống, không để cho nàng nói ra bất kỳ lời nào trách cứ mình.

“ Cho ta thấy nụ cười của nàng được không?” Hắn vuốt ve mái tóc mềm mại, mở miệng yêu cầu “ Nụ cười của nàng là liều thuốc tốt nhất với ta.”

Lam Như Nhật cố gắng đem nước mắt nháy mắt thu trở về, hướng hẳn lộ ra nụ cười đẹp nhất sau đó dần cúi đầu nhập trong ngực hắn, không bao giờ nguyện rời đi hắn.

“Ta đã trở về.” Lam Như Nhật chủ động hôn lên hắn, nhìn hắn nói, mà hắn cũng khẽ mỉm cười, hôn trả lại nàng đồng thời nói:

“Nàng rút cuộc trở lại.”

Không khí tốt đẹp như bây giờ không nên bị phá hư, nhưng Lam Như Nhật nhớ tới thỉnh cầu của Lôi Thiếu Quân lúc trước. Sau khi tâm tình vững vàng, nàng không nhịn được lên tiếng.

“Tà Nguyệt.....” nàng gọi hắn, có chút không biết nên nói như thế nào mới phải. Nhớ tới phản ứng của Mộ Tri Hinh, Lam Như Nhật cảm giác được câu trả lời của hắn sẽ giống với Tiểu Tri.

“Sao vậy?” Hạ Hầu Tà Nguyệt mơn trớn tóc của nàng, ôn nhu hỏi.

“Cái đó..... Có thể hay không tha thứ cho Lôi Thu Yển?” Lam Như Nhật muốn nhiều hơn nữa cũng vô ích, dứt khoát nói thẳng, không ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt Hạ Hầu Tà Nguyệt trong nháy mắt trầm xuống.

“Đừng nhắc tới nàng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt không trả lời.

“Nhưng là.....”

“Nàng ta hại nàng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt biết nàng mềm lòng, cau mày nói.

“Nhưng bây giờ ta không sao, cũng không.....” Lam Như Nhật không nhịn được mà thay Lôi Thu Yển nói, cũng không nguyện ý khiến cho Lôi Thiếu Quân thất vọng, dù sao nàng biết Lôi Thu Yển là thân nhân duy nhất của Lôi Thiếu Quân.

“Nhật Nhi.....” Hạ Hầu Tà Nguyệt bất đắc dĩ nói thẳng: “Ta không thể nào tha thứ cho nàng ta.”

“Chàng có thể không cần tha thứ nàng ta, nhưng có thể hay không đem nàng ta từ trong lao ngục thả ra?” Lam Như Nhật lôi kéo vạt áo hắn, lần nữa thỉnh cầu.

“Nếu như ta nói không thì sao?” Hạ Hầu Tà Nguyệt nhìn Lam Như Nhật, không khỏi than thở: trong lòng hiểu được nàng chính là muốn hắn thả Lôi Thu Yển.

“Tà Nguyệt.....” Lam Như Nhật hô lên, chứa đựng ý vị thỉnh cầu, trong mắt tựa hồ có thủy quang.

Hạ Hầu Tà Nguyệt tiến thoái lưỡng nan. Hắn cũng không muốn như vậy bỏ qua cho Lôi Thu Yển, nhưng là cũng không đành lòng cự tuyệt nàng.

“Ta biết.” Hạ Hầu Tà Nguyệt đúng là vẫn không đành thấy nàng lộ ra biểu tình như vậy, thỏa hiệp nói: “Ta đáp ứng để nàng ta ra khỏi ngục, nhưng không cho phép nàng ở lại trong sơn trang.

Đây đã là giới hạn cuối cùng thấp nhất của hắn.

“Cám ơn!” Lam Như Nhật vui vẻ dùng sức ôm lấy hắn, tiếp theo lại nhớ đến tên còn lại, nàng ngẩng đầu lên hỏi: “Chàng bắt được Vô thức sao?”

“Bắt được.” Hạ Hầu Tà Nguyệt thật sâu cau mày nhìn nàng. “Nàng sẽ không cũng phải giúp hắn cầu tình đi?”

“Mới không có.” Lam Như Nhật ngay lập tức lắc đầu, nàng làm sao có thể làm như vậy! Nàng chỉ là.....

“Chàng sẽ không có làm ra chuyện giết người chứ?” Lam Như Nhật không phải giúp người xấu kia cầu cạnh, chỉ là không muốn Hạ Hầu Tà Nguyệt bởi vì nàng mà làm ra chuyện tàn nhẫn.

“Yên tâm, hắn còn sống rất tốt, ta làm sao sẽ giết người.” Hạ Hầu Tà Nguyệt thôn lên trán nàng, không cho nàng phát hiện được tia âm ngoan nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Hắn làm sao có thể giết chết Hạ Hầu Vô; trên thực tế bắt quá hắn chỉ nhẹ nhàng khiến hắn vỡ vụn một chút xương, sẽ đem gân tay gân chân của hắn móc hết, thuận tiện chọc mù một con mắt, cắt đứt thanh âm, sau đó đem hắn vứt xuống đường mà thôi, hắn cũng không có làm cái gì không phải sao!

“Vậy thì tốt, giết người không phải là chuyện tốt.” Lam Như Nhật yên lòng nói. Không biết rằng, đối với Hạ Hầu Vô, tử vong có lẽ là cách giải thoát tốt nhất.....

“Thật không nghĩ tới người sẽ phải lập gia đình.” Hôn lễ ở ba ngày sau được cử hành, Mộ Tri Hình không nhìn được có chút cảm khái, trên lý trí nàng mặc dù đã tiếp nhận chuyện này là thực, nhưng về tình cảm chỉ cần vừa nghĩ tới Lam Lam vốn là chỉ thuộc về nàng sẽ biến thành của người khác, nàng liền không cách nào quên được.

“Sớm biết không nhanh như vậy dẫn người trở lại.”

“Coi như thành hôn, Tiểu Tri vẫn còn là người trọng yếu nhất của ta, sẽ không thay đổi.” Lam Như Nhật dựa vào vai Mộ Tri Hình, bảo đảm nói.

“Tiểu Tri là người không thể thiếu của ta đó.” Lam Như Nhật nghiêng đầu cười một tiếng đối với nàng, hoàn toàn bắt lấy lòng của Mộ Tri Hình.

Mộ Tri Hình cười nhạt, không nói thêm nữa, cho dù nàng không cho Lam Lam cùng Hạ Hầu Tà Nguyệt thành thân, cái người có độc chiếm dục vọng cực mạnh kia còn có thể để cho Lam Lam cùng nàng ở chung một chỗ sao.

Quả thật như lời Lam Lam nói, Hạ Hầu Tà Nguyệt đích xác ôn nhu lại vừa bá đạo, mềm mại, nhưng, đây chỉ là đối với Lam Như Nhật mà thôi.

Ở lần gặp mặt đầu tiên, Mộ Tri Hình đã phát hiện Hạ Hầu Tà Nguyệt là loại người có dục vọng chiếm đoạt cực mạnh, chuyện đó thực rõ ràng, khi Lam Lam đến gần nàng thì nàng liền cảm giác được rất sâu dịch ý hướng nàng bắn tới, chỉ có Lam Lam chậm lụt không có phát hiện.

Mộ Tri Hình cũng không thèm để ý Hạ Hầu Tà Nguyệt có dịch ý với nàng, dù sao nàng thích là Lam Lam, quần hần khi gió thấy nàng thế nào; bất quá, hần cũng có điểm làm cho nàng tán thưởng —— vô luận dù thế nào chán ghét nàng chiếm cứ Lam Lam, nhưng lại chưa bao giờ làm ra bất cứ thương tổn gì nàng mà làm Lam Lam khổ sở, dựa vào điểm này, Mộ Tri Hình miễn cưỡng thuyết phục mình tiếp nhận Lam Lam trở thành mẹ của con hần.

“Người như vậy nhìn ta làm cái gì?” Mộ Tri Hình cảm giác được ánh mắt Lam Như Nhật, không nhìn được nổi da gà.

“Tiểu Tri.” Trong thanh âm dẫn theo điểm nịnh hót, Lam Như Nhật gần sát nàng. “Nghe nói Lãnh đại ca đang đeo đuổi người, có thật không?”

“Giả.” Mộ Tri Hình không chút do dự trở về, tuyệt không muốn nhớ lại cái nam nhân nói ra lời kỳ quái.

.

“Nhưng là tất cả mọi người cũng đang nói.” Lam Như Nhật kéo tay Mộ Tri Hình, lầu bầu. Nàng cũng rất tò mò, cho nên mới muốn từ trong miệng Tiểu Tri hỏi ra tường tận sự tình.

“Lời đồn đều giả.” Mộ Tri Hình tránh thoát tay Lam Như Nhật, lấy một câu nói làm kết luận.

“Nhưng là Lãnh đại ca ngày hôm qua cũng tới tìm ta, hần nói muốn biết người thích gì.” Lam Như Nhật cười đến có chút tặc, ném ra lời nói.

“Ta nói Lam Lam, người chẳng lẽ như vậy liền đem ta bán đi đi?” Về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Mộ Tri Hình tay chuẩn bị bóp má nàng.

“Chỉ có bán một chút xiu.” Lam Như Nhật cười đến có chút lúng túng, nói xong chợt dạ, ở lúc bàn tay Tiểu Tri hướng nàng vội vàng lấy ra sau lưng quyển sách cất giấu.

“Đây là Lãnh đại ca muốn tặng cho người.”

“Ta.....” rất muốn cự tuyệt, nhưng bản thân lại là người yêu sách khiến Mộ Tri Hình giãy giụa một chút sau đó không nhìn được mà nhận lấy.

“Lãnh đại ca nơi đó còn có rất nhiều sách ít gặp.” Chung đựng nhiều năm như vậy, Lam Như Nhật biết được tử huyệt của Mộ Tri Hình ở đâu. “Lãnh đại ca cũng rất thích xem sách của người đó.”

Mộ Tri Hình hơi nhú mồm, lần này cũng không lên tiếng.

“Lại rất ca tụng người đó.” Lam Như Nhật chưa từ bỏ ý định, nói tiếp chờ Mộ Tri Hình phản ứng.

“Người đấy, trước chăm sóc tốt chính mình đi.”, Mộ Tri Hình thoải phong nhất chuyển dứt khoát chuyển đề tài trở về trên người nàng.

“Ta thế nào?” Lam Như Nhật chỉ mình, có vẻ nghi ngờ.

“Người và Tà Nguyệt, chuyện gì xảy ra?” Y theo hấn đối với Lam Lam, thương yêu nàng như vậy, Mộ Tri Hình không nhịn được mà nghi ngờ. “Hắn làm sao lại dung túng người ăn những thứ không được ăn này, còn có không nấu thuốc bổ để cho người bồi bổ thân thể hã, người là mẹ đứa bé của hắn nha.

“Cái đó.....” Lam Như Nhật bị Mộ Tri Hình nói như thế, trả lời có chút chần chờ.

“Người còn chưa có nói với hắn?” Một câu vạch trần.

“Ừ, hình như là chưa.....” Lam Như Nhật suy nghĩ lại phát hiện mình tựa hồ không có nhắc tới chuyện mình có đứa bé với Hạ Hầu Tà Nguyệt.

Mộ Tri Hình cũng không có kinh ngạc quá mức, dù sao Lam Lam thiếu đầu óc đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng.....

“Người tốt nhất ở trước đêm tân hôn nói cho hắn biết.”

“Tại sao?” Lam Như Nhật không hiểu hỏi, hoàn toàn không muốn quá nhiều.

Mộ Tri Hình hướng nàng cười ra tiếng, kia cười tựa hồ không có ý tốt. “Nếu như người có thể xác định tân hôn của các người sẽ không quá mức lửa nóng, vậy thì không cần vội vã nói.

Lam Như Nhật sững sờ mấy giây, có chút không hiểu ý tứ trong lời nói của Tiểu Tri, gương mặt ửng hồng, mà nương theo tiếng cười vui vẻ của Mộ Tri Hình mà đến.

Đèn lồng màu đỏ khắp nơi, một mảnh vui sướng. Hôn lễ rất cuộc bắt đầu tiến hành, theo tục lệ, sau khi bái đường, tân nương bị đuổi về phòng tân nương chờ đợi.

Lam Như Nhật ngồi ở bên giường, cảm giác có chút khó tin, không nghĩ tới nàng thật cùng với Tà Nguyệt trở thành vợ chồng thực sự; còn không kịp suy nghĩ nhiều, so với dự tính thời gian còn sớm rất nhiều Hạ Hầu Tà Nguyệt đã tiến vào nhắc khăn voan đỏ của nàng lên.

“Chàng nhìn tốt lắm.” Lam Như Nhật trừng mắt hấn, vui vẻ nói.

Hạ Hầu Tà Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, thay nàng lấy xuống mũ phượng, cũng đều lấy xuống rất nhiều trang sức, để mái tóc nàng tự nhiên tán lác.

“Nàng rất cuộc cũng hoàn toàn thuộc về ta.” cúi xuống nâng một bó tóc nàng lên hôn, âm điệu cũng với ánh mắt không chút nào che dấu của hấn, khiến Lam Như Nhật đỏ mặt vì bị hấn nhìn chăm chú.

Không khách khí, Hạ Hầu Tà Nguyệt rất nhanh lên giường, từ lần đầu tiên nửa cưỡng bách muốn nàng, khát vọng của Hạ Hầu Tà Nguyệt đối với nàng ngày càng tăng lên, chỉ là vì bận tâm cảm thụ của nàng, sau đó hấn đều không có quá phận cử động, mà này ở lúc nàng đã là thể tử danh xứng với thực của hấn, hấn rất cuộc có thể giải phóng chính mình.

“Tà Nguyệt.....” Lam Như Nhật nhớ lại chuyện sẽ nói với hấn, kêu tên của hấn, nhưng mà hấn lại lộ ra nụ cười mê người với nàng, lúc nàng nhìn đến choáng váng thì hấn hôn lên môi nàng.

Thừa dịp nàng ý loạn tình mê, hấn đẩy nàng té ngã ở trên giường, thuận thế kéo ra váy của nàng, tay thăm dò vào đáy quần áo nàng, vuốt ve da thịt mềm mại.

“A, chờ một chút.....” mãnh mẽ kéo lý trí về, Lam Như Nhật mặt ửng đỏ ngăn cản hành động không chút nào kiêng kỵ của hấn. “Ta..... ta có lời muốn nói với chàng.”

Hạ Hầu Tà Nguyệt khê cau mày, cũng không muốn dè nén dục vọng nữa.

“Nàng nghĩ muốn nói với ta cái gì?” Nàng vẫn là tương đối trọng yếu, Hạ Hầu Tà Nguyệt dừng lại tất cả cử động, chỉ là vuốt ve bên má nàng hỏi.

“Ta..... Cái đó.....” Lam Như Nhật có vẻ khẩn trương không dứt.

Hôn nàng, giống như lúc trần án tâm tình khẩn trương của nàng, Hạ Hầu Tà Nguyệt thả mềm ngữ điệu lần nữa hỏi: “ Muốn nói cho ta biết cái gì?”

“Ta...ta.....” Còn chưa nói ra, Lam Như Nhật không nghĩ đến nói sự kiện kia với hắn lại khó khăn như vậy.

“Nhật Nhi.”

Bất cứ giá nào!

Lam Như Nhật kéo tay của hắn dán vào bụng mình, nhắm mắt hô lên: “Nơi này có đứa bé rồi!”

Cuối cùng cũng nói ra! Nàng thấp thỏm bất an mở mắt nhìn Hạ Hầu Tà Nguyệt, đột nhiên hiểu tại sao mình thốt không lên lời, bởi vì nàng không biết hắn có thể hay không cao hứng.

Hắn..... Sắp làm cha rồi?

Cho dù là Hạ Hầu Tà Nguyệt, cũng không thoát được chuyện bị tin tức này làm chấn kinh, ngay khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, hắn chợt hồi thần.

“Cám ơn nàng.” Hạ Hầu Tà Nguyệt hôn lên môi nàng, mang theo nụ cười nói: “ Nàng lại cho ta một bảo bối.”

Lam Như Nhật tâm tình khẩn trương bởi vì lời nói của hắn mà nhất thời buông lỏng, không cách nào khắc chế cảm động mà ôn lấy hắn.

“Ta thích nhất chàng!”

“Ta cũng yêu nàng. Nàng là Nhật Nhi chỉ thuộc về ta.”

22. Chương 22

“Me!” Nhìn thấy bóng dáng mẫu thân mình thích, Hạ Hầu Cảnh Kỳ vui vẻ hướng phía trước phóng tới, ở khoảng cách mấy bước xa khinh thân nhảy một cái, mắt thấy tiểu bóng dáng sẽ đầu nhập vào lồng ngực ấm áp kia.

“Mau tránh ra.” Hạ Hầu Cảnh Kỳ bị ôm lấy, đồng thời, một cánh tay không khách khí chút nào túm cổ áo hắn hướng bên cạnh ném.

“Cảnh Kỳ!” Lam Như Nhật dẫn theo lo lắng, nghĩ tiến lên tra xét, lại bị Hạ Hầu Tà Nguyệt kiềm chế vào trong ngực; mà bị ném ra ngoài Hạ Hầu Cảnh Kỳ tại một cái lật người sau đó bình yên vô sự chạm đất, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn tuần dật giống cha hắn có điểm bất mãn.

“Buông mẹ ra!” Hạ Hầu Cảnh Kỳ kêu lên, không biết lần thứ mấy thất bại mà tức giận.

Hạ Hầu Tà Nguyệt làm sao có thể buông tay. Đã không biết bao nhiêu lần hối hận vì sinh ra tiểu quỷ này, gì cũng sẽ không lại chỉ thích cùng hắn giành nữ nhân.

“Tà Nguyệt.” Lam Như Nhật nhẹ kêu lên, có chút không đành nhìn sang Hạ Hầu Cảnh Kỳ.

“Ta quan trọng hay nhi tử quan trọng?” Hạ Hầu Tà Nguyệt bất mãn khơi mào cầm nàng, có chút nhú mày.

“Bởi vì con của chàng, cho nên quan trọng.” Lam Như Nhật liên miên bắt tận đáp án, cà nhún đi tới hôn lên môi hắn, mang theo nụ cười trả lời.

Hạ Hầu Tà Nguyệt không cam lòng buông tay, Lam Như Nhật ôm lấy Hạ Hầu Cảnh Kỳ đang giận dữ. “Cảnh Kỳ càng ngày càng lợi hại, mẹ mới vừa còn tưởng rằng con sẽ bị thương đấy.”

“Cảnh Kỳ về sau phải bảo vệ mẹ, mới sẽ không như vậy liền bị thương.” Mỗi lần được mẹ yêu nhất tán dương, Hạ Hầu Cảnh Kỳ cả người vui vẻ.

“Mẹ người còn có ta, còn chưa tới phiên tiểu quý người.”

“Về sau con sẽ so với cha còn lợi hại hơn, mới sẽ không thua người lão đầu.”

Vừa mới bình thường, cãi vã lần nữa lại bắt đầu.

“Không đi giảng hòa sao?” Cho dù thành hôn, Mộ Tri Hình như cũ không thay đổi thói quen xem sách, mà, giờ khắc này nàng đóng lại quyển sách quay đầu hướng Lam Như Nhật hỏi.

“Chỉ là phụ tử đang lúc trao đổi, không quan trọng. “ Ngày ngày cũng sẽ trình diễn một lần cãi vã, nàng thấy nhưng cũng không thể trách.

“Cảnh Kỳ quả nhiên là đứa bé của Hạ Hầu Tà Nguyệt, thật giống hần.” Tham muốn giữ lấy siêu cường, đặc biệt thời điểm đối tượng là Lam Lam.

“Rất đẹp có đúng hay không?” Lam Như Nhật vui vẻ nói, ý nghĩ hoàn toàn khác với Mộ Tri Hình.

Mộ Tri Hình khẽ mỉm cười. Cũng tốt, đây mới là cá tính của Lam Lam.

“Bọn họ đang gọi ta, ta xuống trước đây.”

“Không sao, người đi trước đi.” Đưa mắt nhìn Lam Như Nhật rời đi, Mộ Tri Hình lần nữa nhìn lên bộ sách trong tay, hết thấy vẫn là bình thần như vậy.

Từ theo làn gió đưa tới tiếng cãi vã.....

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-yeu-tuong-cong>